

Evžen Vítkovský

Filmové scénáře

FREUD a osudová žena

Filmový scénář na základě stejnojmenné knihy
pro koprodukcí se zahraničním partnerem

Něžněnky

Filmový scénář na základě stejnojmenné knihy

MÚZY

Scénář komediálního seriálu (první 3 díly)

Poločas najád
Sámova říše žen
Něžněnky
Volné myšlení
Zpomalování času
Scénáře budoucnosti
Freud a osudová žena

FILMOVÉ SCÉNÁŘE

Freud a osudová žena	3– 69
Něžněnky	71–142
Múzy	143–219

Copyright Evžen Vítkovský, 2024

ISBN 978-80-907484-3-9

FREUD a osudová žena

O Freudově životě a díle bylo už napsáno mnoho knih. Žádná se ale nezabývá jeho erotickými zážitky v dětství ani prvními milostnými zkušenostmi, přestože tato údobí formují nejvýrazněji osobnost jedince. ‚Siggi‘ měl mimořádnou paměť; vybavoval si události už od dvou let a od šesti si vedl deník, ale na počátku vědecké kariéry všechny záznamy spálil, jako by chtěl zahladit stopy pošetilostí svého mládí.

Z první třetiny života tak po něm zůstalo jen nemnoho věcných odkazů. Ten nejzajímavější, prázdninový pobyt v Příboru na vrcholu puberty, nabízí vskutku freudovský příběh. Přibyla jedna postava, jinak popisující prostředí, osob a situací odpovídají skutečnosti.

FREUD AND THE FEMME FATALE

Many books describe Freud's life and work, but none deals with the erotic moments in his childhood or first love experiences, even though these periods shape the individual's personality most significantly.

The reason is obvious. Siggi remembered events from the age of two and kept a diary from the age of six, but before the wedding he burned all the records, as if to erase the traces of the follies of his youth.

From the first third of his life, only a little factual information remains. The most interesting one – a holiday stay at Moravia in his sixteen, at the peak of puberty, offers a truly Freudian story.

One character has been added, otherwise the descriptions of the people, encounters and historical background correspond to reality.

SYNOPSIS

Doktor doporučuje oslabené matce ‚Siggiho‘ přijmout hospodyni Rézi a jako chůvu její neteř Magdu.

Paní Freudová odjíždí do lázní a Siggi se intimně sbližuje s Magdou.

Rézi ho vodí do katolického kostela a on opakuje zaslechnutá kázání.

V období krize opouštějí Freudovi Příbor a stěhují se do Vídně.

Siggi rozšiřuje své znalosti a je předčasně přijat na gymnázium.

V šestnácti se vyhne ‚zasvěcení‘ studentů ve veřejném domě a odměnu za vysvědčení užije k prázdninové návštěvě rodného města.

Bydlí u spřátelené židovské rodiny a lépe než se svým kamarádem si rozumí s Emilovou matkou. Zjišťuje, že chůva skončila v posádkovém městě, kde provozuje nejstarší řemeslo. Marně ji tam hledá; Magda se pokouší začít nový život u tety, která zdělila chalupu poblíž Příbora.

Když se konečně setkají, mladý pán s hlubokým hlasem v ničem nepřipomíná tříletého chlapce a Magdu nenapadne, kdo by to mohl být. Po vzrušujícím sblížení a okouzlení se Siggi zalekne vztahu budoucího doktora s postarší prostitutkou, zanechává jí své úspory a vrací se do Vídně, kde později poznává budoucí manželku Martu a její zajímavější sestru. Ke sňatku může dojít až když dokáže zajistit rodinu.

Magdě se po epizodě s neznámým mladíkem narodí Johanka. Výchovu bystré dcerky přenechává tetě a sama se vrací do rušné Olomouce.

V patnácti letech Johanka osiřá a odjíždí do Vídně. Pro začátek má adresu rodiny Freudů, jen nesmí nikdy říci, odkud pochází.

Ve vlaku potkává jasnovidku Mithradu, která rozezná její výjimečnost.

U Freudů nastupuje jako služka, ale časem se stává opatrovnící malé dcerky, a její postřehy začíná oceňovat i oan profesor.

V Prátru navazuje první známosti, a aby si uchovala nezávislost, učí se hypnózou vymazávat paměť zamilovaných mužů. Po několika letech se Freudovi stěhují do většího bytu. Přes sílící vazbu mezi ní a doktorem Freudem Johanka odchází a stává se médiem u Mithrady.

O prázdninách vyjíždí do světa a zažívá nejrůznější romantické situace.

Ve Florencii se sblíží s autorkou mysteriózních příběhů Vernon Lee.

Na cestě do Ameriky zaslechne z podpalubí zpěv Antonie, kterou pak podporuje na konzervatoři, kde působil Antonín Dvořák.

Začíná si také vyměňovat myšlenky s již slavným Freudem, který respektuje přání ‚pisatele‘ zůstat v anonymitě. Jung z písma usoudí, že jde o učence s náklonností k mužskému pohlaví. Oba psychiatři se chystají do Ameriky, kde mají přednášet a získat čestné doktoráty.

Johanka navštíví v Bostonu Antonii, která se mezitím stala sólistkou opery a poznává tam dávného přítele Vernon, profesora psychologie.

Zamiluje se a pomýšlí i na mateřství – přesto i jemu hypnózou vymaže paměť, takže ji při setkání na Freudově přednášce nepozná.

Když prochází průvod oslavenců aulou university, Jung si povšimne podobnosti Johanky s Freudem. Ten konečně domyslí, co se stalo, ale nemá odvahu dceru přiznat. Johanka vybíhá do parku a klobouk s nášivkou jejich rodného města pouští po místní říčce času. V pozadí se k ní blíží jediný muž, který dokázal překonat kouzlo vybledání.

POSTAVY:

SIGMUND	3–5 16–27	30–53
OTEC Jacob		40–70
MATKA Amelie		20–40
MANŽELKA Marta		22–47
MÍNA švagrová		20–45
MATILDA dcerka		1–4
EMIL jeho vrstevník		3– 45
ELEONOR matka Emila		20–35
IGNÁC student filosofie		25
JOHANKA	3–5 12–8	20–35
MAGDA její matka		17–33
RÉZI její prateta		40–65
DOKTOR v Příboru		30– 60
OPILEC v Olomouci		
ŠENKÝŘKA tamtéž		
FARÁŘ a zpovědník		60
UČITEL jednotřídky		25–45
MITHRADA jasnovidka		50–70
KUCHAŘKA u Freudů		
MAŘKA služka u Freudů		20
PÁTER na misi		40
MLADÍK v Prátru		25
RADA dvorní		45
VENDULA		35
TURNER sportovní typ		25
FRANZ malíř		25
BERTHA feministka		30
ANTONIE pěvkyně	20–30	
EDUARD slepý mistr tance		45
VERNON Lee spisovatelka		50
CLEMENTINE, její družka		40
JUNG, kolega Freuda		33
GEORGE, prof. psychologie		45
KOČÍ		

Kostelní družina, sestry SF, spolužáci, návštěvníci Prátru, obsluha restaurace, akrobati, emigranti, tančící páry, studenti a akademici

LOKACE:

Příbor – ordinace
Komůrka služek
Lávka přes říčku

Příborský byt Freudů
Před domem
Kostel, zповědnice

Vídeň – skromný byt
Třída gymnázia
Břeh Dunaje

Měšťanský byt
Veřejný dům

Příbor – ubytování
Na břehu říčky Lubiny
Krajina kolem Příboru
Škola jednotřídka
Krajina kolem Příboru

Olomouc – hospoda
Olomouc ulice města
Chalupa naproti Příboru
Přerov – frizér
Říční lázně

Vídeň – vagon 3. třídy
Kuchyně
Maringotka Mithrady
Prátr – cesty
Vídeňská kavárna
Cukrárna v Prátru
Růžová ložnice
Malířský atelier
Rožnov – lázně

Byt profesora Freuda
Koupelna s vanou
Pokoj služek
Tančírna
Byt Mithrady
Hotýlek
Prátr prostranství
Kancelář textilky
Rožnov hotel

Vlak - kupé první třídy
Salon seance
Parolod' – podpalubí

Staromládenecký byt
Taneční sál
Parolod' – kabina

Stará vila (v italském stylu)
Pracovna filosa
Silnice odbočka k vodě

Dům v Bostonu
Srub na břehu jezera

Amerika – WC v hotelu
Vestibul university

Aula univesity
Můstek v universitním parku

Titulek: PŘÍBOR 1857 (malovaná pohlednice)

OBRAZ 1. ORDINACE

*Bílé prosklené skřínky, starobylé lékařské nástroje, plenta
Doktor vyšetřuje polosvlečenou asi dvacetiletou Amálii, matku Siggih*

DOKTOR: *(se stetoskopem – Amalie kašle)* Jen podráždění z kouře,
z těch nových fabrik. Pár týdnů na čistém horském vzduchu...
Pan manžel pořád vozí ten kanafas z Haliče?

MATKA: *(povzdechne)* Lidem už proužky nestačí.
Chtějí potisk, i když barvy praním vybledají

DOKTOR: Chtějí, co vidí teď. A co malý ... Siggí?

MATKA: Začíná chodit, sotva ho uhlídám, všechno mě zmáhá

DOKTOR: Potřebujete výpomoc

MATKA: Nemáme nazbyt

DOKTOR: O někom bych věděl. Hubatá, ale čistotná.
A její neteř přišla o dítě, může ještě kojit

MATKA: Myslíte ...

DOKTOR: Nestály by moc

OBRAZ 2. KOMORA (další den)

Malá vlhká místnost. Padesátiletá Rézi a sedmnáctiletá Magda

RÉZI: Doktor vzkázal, ať se tam zajdem poptat.
A nebreč pořád, nebo nás nevemou

MAGDA: *(s mokřými skvrnami na prsou)* Takhle nikam nemůžu

RÉZI: Ovaž se šátkem a vem si suchou halenu

OBRAZ 3. BYT FREUDŮ (další den)

Nájemní byt nad zámečnickou dílnou.

O dvacet let starší manžel u postele s nočníkem.

Manželka přichází odvedle v noční košili. Uléhají pod duchnu

MATKA: Sama na všechno nestačím

OTEC: Co říkal doktor?

MATKA: Že se mám šetřit, nebo dostanu souchotě... *(zakašle)*

O někom by prý věděl. Do kuchyně – i k malému

OTEC: Dvě si nemůžem dovolit. Vzal jsem si tě z lásky...

MATKA: *(trpce)* Bez věna ... Neteř té služky má ještě mlíko,

to by Siggimu prospělo. A mně ulehčilo

(Pohládí manžela a přitulí se) Vid', že to pro mě uděláš

(O den později)

Přichází Rézi a Magda. Siggí zvědavě pozoruje návštěvu.

Zatímco jeho matka ukazuje hospodyni kuchyni, kojná se mu věnuje

MATKA: ... čistota, pořádek a žádné odmlouvání!

RÉZI: Co tady s Magdou?

MATKA: Myslíš, že ještě může?

RÉZI: Ukaž!

MAGDA: *(odvrací se a plaše rozepíná blůzku)*

MATKA: *(podá jí chlapečka, ten už si poradí)*

OBRAZ 4. PŘED DOMEM (o rok později)

*Siggiho otec přijíždí od nádraží na najmutém voze se zbožím.
Matka, znovu těhotná, a hospodyně Rézi vycházejí před dům*

OTEC: Podívej! (*Ukáže na štočky látek*)

MATKA: Dobře jsi pořídil? (*Začne pokašlávat*)

OTEC: (*k Rézi*) Přines paní šál!

MATKA: Doktor říkal, že potřebuju ozdravné koupele.
V Rožnově mají po sezoně poloviční ceny

OTEC: Co bych pro tebe neudělal

MATKA: Vezmu s sebou Rézi, aby mi nosila věci a tak

OTEC: Kde je Siggi?

RÉZI: S Magdou, na procházce

OBRAZ 5. NA LÁVCE (stejný čas)

*Dvouletý Siggi, ještě v hočičích šatečkách stojí s kojnou uprostřed
můstku a močí v osmičkách do říčky. Magda se směje.*

SIGGI: Teď ty!

OBRAZ 6. PŘED DOMEM (půl roku později)

*Amálie s přítelkyní Eleanor, služebnou Rézi a kupou zavazadel odjíždějí
bryčkou do lázní. Magda a Siggi za nimi mávají a pak s úlevou stoupají
po schodech do bytu v patře*

OBRAZ 7. BYT FREUDŮ (o něco později)

Chůva zastrčí závoru a plní sedací lavor teplou vodou z kamnovce kachlových kamen. Siggí pozoruje jak se Magda svléká a noří zadkem do lázně. Magda si ho bere na klín a láskyplně omývá

OBRAZ 8. KOSTEL (o rok později)

Hospodyně Rézi je ve zpovědnici. Siggí v krátkých kalhotách naslouchá a přitom si prohlíží na stěnách obrazy poloobnažených mučednic

RÉZI: *(vystupuje očištěná od hříchů)*

SIGGI: Kdo je ten inkubus, co tě v noci zaléhá? Nikoho jsem neviděl

RÉZI: Mlč, ty nemravo! *(Připojuje se u vchodu ke zbožným ženám)*

ŽENY: *(k Rézi)* Freudovi dluží všude. Vyraž z nich výplatu a zmizte

SIGGI: *(opodál vykládá prostým lidem kolik ukazují ručičky hodin na věži. Pak se pokřičuje a z paměti opakuje zaslechnuté kázání)*
,Hospodin je Tvůj pastýř, nebudeš mítí nedostatku...‘

OBRAZ 9. BYT FREUDŮ (léto 1859)

Přítekně Eleanor Fluss pomáhá Amálii pakovat všechny majetek do zavíracích košů. Tříletý Siggí si hraje se stejně starým Emilem

MATKA: ... a bude hůř

ELEANOR: Ještě to tu zkusíme

MATKA: Chybí mi Vídeň, ruch velkoměsta. A dá se tam víc vydělat

ELEANOR: Siggí je zvyklý na Magdu

MATKA: Až moc ...
Z police zmizelo pár věcí a Rézi byla drzá. Obě jsou už pryč

ELEANOR: Bez výplaty?

MATKA: A za co? Měly střechu nad hlavou, dostaly najíst

ELEANOR: Řeknou to lidem

MATKA: To už budeme pryč

ELEANOR: Ale my s nimi musíme vycházet

MATKA: Opravdu tu chcete zůstat?

ELEANOR: Ještě nám zbývá něco z věna

Titulek: VÍDEŇ 1861 (dobová pohlednice, valčík)

OBRAZ 10. NOUZOVÉ UBYTOVÁNÍ (o dva roky později)
Odvracený, asi pětiletý Siggy, si u stolu slabikuje.
Těhotná matka s otcem synka zálibně pozorují

OTEC: Všechno si hned pamatuje. Jednou půjde na študije

MATKA: (*k synkovi*) Přinesu ti nějaké knížky pro děti

SIGGY: Pro děti ne!

MATKA: Měl bys chodit víc ven

SIGGI: Naučný slovník

OTEC: A Knihu knih

OBRAZ 11. MĚŠŤANSKÝ BYT (o pět let později)

OTEC: (hrdě) Přijat – s pochvalou

MATKA: Takže příští rok

OTEC: Může už letos, v září. Čím dřív bude hotov, tím líp

MATKA: Je mu teprve deset

OTEC: Všechno spočítá z hlavy

MATKA: A co potom?

OTEC: Rozený obchodník, jako já

MATKA: Mohl by být i rabínem...

OTEC: Vždyť neumí zpívat. A moc se ptá

OBRAZ 12. TŘÍDA GYMNÁZIA (o šest let později)

Siggy (ve druhém ztělesnění s náznakem kníru) naslouchá pokročilejším spolužákům, plánujícím ‚zasvěcení‘ ve veřejném domě.

SPOLUŽÁCI: Když nás půjde víc, dostanem slevu

SIGGY: Kolik by to stálo?

SPOLUŽÁCI: Půldruhé zlatky s pokoukáním a uděláním

SIGGI: Ještě dlužím za knihy

SPOLUŽÁCI: Tak si o tom přečti!

OBRAZ 13. VEŘEJNÝ DŮM (o týden později)

Patrový dům na břehu Dunaje. Skupina sextánů se postrkává před vchodem. Siggie s hloučkem chudších a opatrnějších postavá opodál. Vstupující studenty odvádí do pokojků veselé ženštiny. Po chvíli se vítězoslavně vracejí.

STUDENTI: *(zasvěcení)*: Měli jsme s tím začít dřív!

STUDENT: *(starší, procházející kolem)* Chodí sem lodníci s nemocemi z jižních přístavů. Na vašem místě bych se pořádně vydrhl

OBRAZ 14. BŘEH DUNAJE (o pár minut později)

Vyděšení gymnasté sbíhají na mělčinu a drhnou si údy pískem

OBRAZ 15. MĚŠŤANSKÝ BYT (o pár měsíců později)

Šestnáctiletý Siggie přichází domů s vysvědčením

OTEC: Výborně, výborně, výborně... ale ta důtka z mravů!
Co jsi provedl?

SIGGIE: Já nic, to ostatní. Jen jsem věděl, co chystají...

MATKA: Měl jsi je nahlásit

OTEC: *(smířlivě)* To bude v pořádku. Jinak – pořad nejlepší?

SIGGIE: Říkal jsi, že po sextě...

OTEC: *(vytahuje portmonku a odpočítává papírové dvouzlatky)*
Pětkrát dvě je deset

MATKA: Bylo mu šestnáct

OTEC: No dobře *(přidává neochotně ještě tři bankovky)*
Kdyby mě tak platili ke každým narozeninám

MATKA: A tady ode mě – po strýci (*Dává synovi kapesní hodinky*)
Abys byl všude včas

OTEC: Tolik peněz! Co s nimi budeš dělat?

SIGGI: Rád bych někam na prázdniny

MATKA: Můžeš vzít sestry k jezerům

SIGGI: Chtěl bych se podívat po letech ... do Příboru

OTEC: Tam můžeš bydlet u Flussů. Tolik peněz nepotřebuješ
(*Natahuje se po bankovkách*)

MATKA: Hned napíšu Eleonoře

Titulek: **PŘÍBOR 1872** (dobová pohlednice)

OBRAZ 16. TOVÁRNICKÁ VILA (prázdniny)

Siggi přijíždí dostavíkem od nádraží ve Studénce. Zdátky zahoukání vlaku. Flussovi zatím zbohatli. Před vilou ho vítá paní Eleanor a Emil, kamarád z raného dětství

ELEANOR: Siggi! Jsi to ty? Poznáváš nás?

SIGGI: Vás určitě ... Tohle že je Emil?

EMIL: Naposled nám byli tři roky

SIGGI: Všechno si vybavuji. Od dvou.
Naši lidé mívají dobrou paměť

ELEANOR: Mají si co pamatovat. Jak se daří rodičům?

SIGGI: Jakžtakž, ale vy jste si polepšili

ELEANOR: Kupovali jsme, když ostatní prodávali

OBRAZ 17. KRAJINA (o pár dní později)
Siggy s paní Eleanor v kočáru na výletě v okolí Příbora

ELEANOR: Jsi úplně jiný než Emil. On je takový ... praktický.
Za pár let se ožení, přebere fabriku, rozšíří výrobu

SIGGI: Vráťte se pak do Vídně?

ELEANOR: Trochu se tu nudím

SIGGI: Hodně čtete, jako já

ELEANOR: Příběhy na pár večerů, jaké neprožijem za rok,
ale nejsou naše. Ty se alespoň dozvídáš nové věci

SIGGI: Také překládám, doučuji, vedu si deník

ELEANOR: A co tam píšeš o mně? (*Položí mu ruku na stehno*)

SIGGI: Opravdová dáma, nejmoudřejší, co znám

ELEANOR: Tím ženu nepotěšíš. Před patnácti lety, když jsme
jezdily s tvou mámou do lázní, všichni se za námi otáčeli

SIGGI: Já vím. Naše hospodyně vám tam nosila věci

ELEANOR: Byla to jen služka

SIGGI: Na to slovo si potrpěla ... Žije tu ještě?

ELEANOR: Když jste ji ... už nechtěli, pracovala u nás v barvírně,
tam se nikdo nehrne. Pak zdělila chalupu

SIGGI: Tady někde?

ELEANOR: Nevím. Její neteř, jak tě pořád houpala a koupala, utekla
do Olomouce za nějakým oficírem, toho pak převeleli do Uher...
Mladá holka bez peněz v posádkovém městě. Každý přežívá, jak může

SIGGI:
(rozpačtě) To jako ...

ELEANOR: Měla dobrý srdce, až moc. Chtěl bys ji vidět?

SIGGI: Ano ... i ne. Trochu se bojím

ELEANOR: Už by tě nepoznala. A i kdyby, jen se zasmějete

OBRAZ 18. NA BŘEHU LUBINY (další den)
Siggi a kamarád Emil se koupou v říčce a posedávají na břehu

EMIL: Už jsi nějakou viděl, jen tak?

SIGGI: Mokrát

EMIL: Kojná se nepočítá. Stejně už ti vybledá

SIGGI: Pamatuji si všechno

EMIL: Já zahlíd sestru, ale má je ještě malý. A babičku. Ta je má...

SIGGI: Velký?

EMIL: Dlouhý ... Za pár let převezmu textilku

SIGGI: Za pár let budu ještě studovat. Asiologii

EMIL: Já taky. Na hezkých fabričkách

SIGGI: Privilegia vrchnosti ve století oceli a páry?

EMIL: Musím si užít než mi najdou nějakou „správnou“

SIGGI: Pojeď se mnou zítra do Olomouce

EMIL: Co bych tam dělal? Uniformy, šavle, zmalované holky

SIGG I: Je tam Orloj moudrosti a poznání

EMIL: Tak si tam zajed' sám. Za poznáním. *(Rozběhne se do vody)*
Já musím vyzkoušet v továrně všechny práce

Titulek: OLOMOUČ 1872 (pohlednice a pochod Radeckého)

OBRAZ 19. POSÁDKOVÉ MĚSTO (další den)
Siggi míjí vojáky a lehké holky ve výklencích a průjezdech

HOLKY: *(pokřikují na nesmělého mladíka, který je plaše zkoumá)*

Mladý pane! Dva lajtnanti se kvůli mě pobili

Mladý pane! Jsem tu nová, nezkažená.

Mladý pane! Za zlatku celou noc, a co si umanete

(Když se odvrací, dělají za ním urážlivé posunky)

OBRAZ 20. HOSPODA (o pár dní pozěji)
Siggi zapíjí chléb se syrečky hanáckým pivem

OPILEC: ... Ty nejsi zdejší. Ale naše holky tě zajímají

SIGGI: Přejde na to

OPILEC: Jak se teď propouští, pořád přibejvají. Mladší a sprostější

SIGGI: Jsem spíš na starší a oblejší *(Mhouří světácky oči)*

OPILEC: Ty šlapou kolem nádraží

SIGGI: Znal jsem jednu ... Magda se jmenovala nebo tak nějak

OPILEC: *(k šenkýřce)* Dal bych si pár syrečků tady na mladého pána.
... Pamatuješ Magdu?

ŠENKÝŘKA: Ta už s tím skončila. Chystá se někam dál, možná až do
Čech, tam nic nepoznají

OPILEC: Jsou z nich nejlepší manželky. Váží si domova a umí potěšit

ŠENKÝŘKA: Teď vypomáhá někde u tety.
Půjde až zjara, když jsou chlapi nejchytivější

SIGGI: Zaplatím i za kamaráda. A něco pro vás, když si vzpomenete

ŠENKÝŘKA: ... Někde u Příboru. Naproti, přes řeku

SIGGI: Moc děkuji. *(Platí a něco přidává)*

OPILEC: *(za odcházejícím mladíkem pozvedá sklenici piva)*
Ta Magda... není pro něj moc stará?

ŠENKÝŘKA: Šikovná ženská není nikdy moc stará!

Titulek: **PŘÍBOR část Klokočov** (historická mapa)

OBRAZ 21. CHALUPA NAPROTI PŘÍBORU (o pár dní později)

RÉZI (60): Šafář si tě po žních chválil. Teď přijdou brambory a řípa

MAGDA (32): Půl zlatky za den?
To dostanou holky v Olomouci jen za svlíkačku s pokoukáním

RÉZI: Šiju ti výbavu a všude vykládám, žes tam jen roznášela piva.
Byla ses očistit u svaté zpovědi?

MAGDA: Velebný pán říkal, že bych musela přijít vícekrát.
Chci se polepšit, ale teď ještě ne

RÉZI: Tomu rybáři se vyhýbej a hlídej si dny, *(v kalendáři na zdi jsou znamínka)*, víš jak jsi chytlavá. Stejně je to pytlák a opilec

MAGDA: Ryby od něj chutnají stejně

RÉZI: Kdybych nebyla tak sešlá, proženu tě kolem chalupy

MAGDA: *(od plotny)* Udělám ti odvar z makovic s medem

OBRAZ 22. NA BŘEHU LUBINY *pozdní odpoledne*
Šestnáctiletý Siggí s malířskými deskami prochází už poněkolkáté kolem chalupy. Konečně zahlédne na zahrádce svoji postarší chůvu. Magda ho v dospělosti nepoznává, i hlas má úplně jiný

SIGGI: Dobrý večer

MAGDA: Hledáte někoho?

SIGGI: *(je na konverzaci připraven)* Hledám zajímavá místa. Modrá řeka, zelené stromy ... dělám si náčrty k větším věcem

MAGDA: Ukážete mi ty obrázky?

SIGGI: Ty dnešní za moc nestály, vzala je voda

(Po cestě přijíždí poslední žebříňák se snopy. Dvojice uhýbá na stezku k říčce. Magda vede, Siggí si ji prohlíží zezadu. Zavadí deskami o keře a vypadnou mu z nich prázdné papíry)

MAGDA: *(podřepne a pomáhá mu je sbírat)* A mě byste nenakreslil?

SIGGI: Moc se hýbete

MAGDA: Jednou mě dělal opravdový malíř, s velkým stojanem. Nebyla jsem poznat, ale něco mi za ten půlden dal

SIGGI: *(z papírové čtvrtky zatím složí lodičku)*
Já bych vám také něco dal, ale už se stmívá

MAGDA: *(sáhne po lodičce a jejich prsty se setkají)* Jé, ta je hezká!
(Vyklouzne z dřeváků, vykasá si sukni a pustí lodičku po proudu)

SIGGI: *(sbírá ploché kamínky a hází žabky)*

MAGDA: *(napodobuje ho a prsy jí zalétají do podpaží)*
Zapoměla jsem šněrovačku
(Zarazí se – kolem prochází rybář s krátkým prutem)

RYBÁŘ: Dobrý večer, mladá paní. Budu se tudy vracet zase o půlnoci

MAGDA: *(pohrozí mu, a když zmizí rozhlédne se a vystoupí na břeh)*
Jen se tak škádlíme. Jsem už dlouho sama

SIGGI: *(zašmátrá v kapse a vytáhne připravenou dvouzlatku)* Tady...

MAGDA: Já nejsem taková! *(Vezme desky a usedne na ně)*

SIGGY: *(vzhledne)* Perseidy. Můžeš si něco přát. *(Přisedá)*

MAGDA: *(přitáhne ho k sobě)* Ty taky

SIGGI: *(ulehne na břicho, aby skryl vzrušení)*

MAGDA: Je tak dusno. *(Odkládá blůzku)* Zítřka mě můžeš namalovat úplně celou. *(Rozepíná i jeho)*

SIGGI: Nohavice ne! Ještě je vidět

MAGDA: Dnes stejně nemůžu. Nechci zase... Ledaže...
(Rázným škubnutím mu strhne kalhoty)

SIGGI: *(stydí se za svůj obnažený zadek a přetočí se na bok)*

MAGDA: *(vtiskává se mu do klína svým pozadím)* Jsi tak velký...

SIGGI: Opravdu?

MAGDA: Jestli to vůbec půjde

SIGGI: *(Začne se pohybovat a brzy vykřikne)*

MAGDA: Bylo to hezké?

SIGGI: Úžasné! *(Hladí ji a šmátrá v klíně) ... Tady máš ještě jednu.
A větší! (Pochopí, co se stalo a běží se do řeky omýt)
Tak mě zhanobit! (Vrací se s rukou zakrývající klín a sklání se nad ní)*

MAGDA: *(strhne ho na sebe)* Dobře, ale ne až do konce!
(Po chvíli vykřiknou oba současně)
... Zůstaň ve mě

(O hodinu později)

MAGDA: Přijedeš zase brzy?

SIGGI: *(pohládí ji něžně)* Jak jen to půjde. Patříme k sobě
(Magda pod keři blaženě usíná. Siggí spěchá k vlaku, ale v půli cesty si uvědomí nepatřičnost celé té situace. Vrátí se ke spící Magdě, položí k ní všechny své peníze, a rozpačitě odchází)

Titulek: VÍDEŇ 1880 (dobová pohlednice, valčík)

OBRAZ 23. Měšťanský byt Freudů (o sedm let později)
Siggí, asi třiatřicetiletý (ještě v mladické podobě), vstává od studia. Jeho sestry pozvaly na návštěvu Martu a Mínu, které hrají čtyřručně na piano. Přichází i jeho přítel Ignác

IGNÁC: Kolik máš vlastně těch sester? Tři? Čtyři?

SIGMUND: Tak nějak.
Vodí sem kamarádky, alespoň k něčemu jsou dobré

IGNÁC: Co říkaš těm dvěma?

SIGMUND: Ta starší je solidní, Mína zas živější

IGNÁC: S Mínou jsem zasnouben a všechno. Martha má taky úroveň.
Třeba budeme příbuzní ... Pokud je dokážem zajistit

SIGMUND: Otec mě podpoří na studiích i na úkor věna mých sester

IGNÁC: Jako premianta tě přijmou všude, ale co potom?

SIGMUND: Myslel jsem, že bych dělal nějaký výzkum...

IGNÁC: Hladový obor. Jako má filosofie

SIGMUND: Co politika? Máme už prvního židovského ministra

OBRAZ 24. PRÁTR (o pár dní později)

Siggi s Ignácem v parku. Proti nim vyjde židovský ministr s krásnou blondýnou po jedné a tmavoláskou po druhé straně, za nimi dva tajní. Mládíky zatlačí až na trávník.

IGNÁC: To byl on?

SIGMUND: Něco mě právě napadlo

IGNÁC: Že tohle není pro nás?

SIGMUND: Že nechci jen tak obyčejný život

OBRAZ 25. MĚŠŤANSKÝ BYT o pár let později

Osmadvacetiletý Sigmund (ve třetí dospělé podobě) pálí v kamnech své písemnosti. Před odesláním čte nahlas poslední dopis své snoubence:

Drahá Marto,

Zanechal jsem za sebou pošetilosti svého mládí spálením všech poznámek, deníků a dopisů, kromě těch od Tebe. Do roka snad už dostanu tu docenturu a budu tě schopen, zajistit...

(V představách se mu vrací setkání s Magdou před chalupou její tety a první milování na břehu řeky...)

Titulek: PŘÍBOR paralelní příběh Johanky

OBRAZ 26. CHALUPA U PŘÍBORU (návrat v čase)
(Magda se vrací od řeky. Ze zahrádky ji sleduje teta)

MAGDA: Nikdo se po mně neptal?

RÉZI: Kdo by. Ty se musíš poptávat, kde tě neznají.
Ani ten rybář už o tebe nestojí, když zvěděl o Olomouci

MAGDA: To já o něj nestojím! A o nikoho

RÉZI: *(prohlíží si ji pozorněji)* Nějak se kulatíš. Snad už zase nejsi!
Bůh mě netrestej. Nejdřív tvá máma, teď zase ty, pořád dokola.
... Znáš ho?

MAGDA: Jako bych ho znala ... Nevím

RÉZI: Jak je to dlouho? ... Snad ti stará Cecilka pomůže

MAGDA: *(počítá týdny na prstech)* Mám pár zlatek stranou...

RÉZI: Zkus posedět v hodně horký vodě. Zajdu se poradit

MAGDA: *(přilévá do sedacího lavoru horkou vodu z kamnovce, svléká se a dělá nesmyslné pohyby)*

(Asi po hodině se zbožná teta vrací)

RÉZI: *(s povzdechem)* Velebný pán říkal, že je to těžký hřích.
V nejhorším ... postarám se o ni sama

MAGDA: O ,ni‘?

RÉZI: Přece víš. Od prabáby samé holky

(Asi po dvou letech)

MAGDA: *(kojí malou)* Stýská se mi po životě. Po lidech, po městě

RÉZI: *(povzdechne)* Tak ji začni odstavovat.
Jsi do větru, jako tvá máma, když mi vrazila tebe

MAGDA: Jezdila bych každý týden se vším, co vydělám

RÉZI: Nechci tvé peníze, když pomyslím, jak hřešíš

MAGDA: *(přistrkuje tetě roční Johanku)*

(O další dva roky později)

Johanka v první dětské podobě se vrací s pratetou z úklidu a prohlíží si obrázky ve vypůjčeném časopisu Světozor.

RÉZI: K čemu ti to je – ani mluvit ještě neumíš. Pohlídej králíky

JOHANKA: *(asi tříletá ukazuje králíkům očima, že nesmí do zeleniny)*

RÉZI: Jakto, že tě poslouchají? ... Ale na Lízu jsi krátká
(Kůza poskakuje po zahradě)

JOHANKA: *(poprvé promluví)* Uhýbá očima. – Jedeš z těch záhonů!

RÉZI: Cože? *(K sousedkám míjejícím zahradu)* Slyšely jste ji?

SOUSEDKY: *(přicházejí blíž)* Ty mluvíš? Řekni ještě něco

JOHANKA: Samé páry, jen u kozy nevím. Má bradku i cecíky

RÉZI: Napíšu mámě, aby přijela, že jsi divná

SOUSEDKA: Je opožděná, ale snad to dohoní

(O pár let později)

*Jeden z kotců králíkářmy je předělán na maňáskové divadlo.
Johanka, asi šestiletá hraje dětem starším, než je sama*

JOHANKA: ... Karkulce se nechce do černého lesa, odbočí k jezeru, vysvobodí zlatou rybkou, dostane tři přání a nepromarní je jako hloupá rybářka. Chce se vznášet, aby všechno viděla i shora, číst myšlenky a nalézt zrcadlového muže...

DĚTI: A děti nechce? *(Uličkou přijíždí bryčka a v ní zestárla Magda)*

MAGDA: Johanko!

JOHANKA *(přibíhá k ní, odjíždějí)* ... Mámo! Ty krásně voníš

MAGDA: *(stahuje dcerce návleky loutek a nanáší na ni z flakonu voňavku)* Vezmi si moje rukavičky, stejně už vyšly z módy

JOHANKA: Na každý prst zvlášť!

MAGDA: Však do nich dorosteš

JOHANKA: Mámo, mámo...

OBRAZ 24. VE ŠKOLE (o pět let později)

Johanka asi dvanáctiletá (ve druhé dívčí podobě) pomáhá v jednotřídce s mladšími dětmi.

UČITEL: *(nahlédne z chodby)* Johanko ... Přišla pro tebe teta.
A zítra nemusíš

JOHANKA: *(předvídavě sáhne do brašny a přehodí přes sebe černý šátek. Za dveřmi na ni čeká slzící prateta Rézi)*

RÉZI: *(později)* Bez peněz od mámy potřebuješ přivýdělek.
Doktor shání někoho, kdo dobře píše. Já už tu dlouho nebudu.
A potom... Ve slamníku máš zašitý balíček, co a jak

OBRAZ 25. ORDINACE (o dva roky později)

DOKTOR: *(doktor starší než v I. obrazu)*

Přidám ti, jako loni, za ty posílky, ale nechci, aby o tom paní věděla

JOHANKA: Já běhám ráda

DOKTOR: Nějak hned poznáš, s kým je to vážné a s kým ne.

Ušetříš mi spoustu času

DOKTOROVÁ: *(vchází)* Dnes je koupací sobota...

JOHANKA: Už to bude. *(Zatímco vykládá dřevěnou vanu plátnem a nalévá do ní hrnce horké vody. V duchu slyší hlas své mámy)*

MAGDA: *(hlas)* Johanko má nejmilejší,
dopis ten nepíšu sama, neb se mi třese ruka a kašlu. Nevím,
co se mnou bude, a myslím na tebe. Ve Vídni berou mladice do
služby. Ty dobře mluvíš po obojím, ale moc nevypadáš a to je
líp, aby si pánové nezačínali. Poptej se na adrese vzadu psané,
jen nikdy nezmiňuj tetu a odkud jsi, říkej třeba Přerov. Sirotek
budeš popravdě, mně už moc času nezbyvá.

Tvá milující matka

(Během přednesu Johanka myje paní doktorové vlasy a doktorovi záda)

OBRAZ 26. KOSTEL (o další rok později)

SOUSEDKA: *(k Johance v černém)* Co si teď počneš bez mámy
i bez tety? Chalupa případně církvi

FARÁŘ: *(přechází z fary do kostela)*

JOHANKA: *(pokleká a křížuje se)* Velebný pane ... Mohu vám uklízet,
mýt okna, vybělřit, vyplejt, posbírat ovoce, cokoli *(sepne ruce)*

FARÁŘ: *(váhá)* Dobře Johanko, řeknu kuchařce. Než se vše vyřídí, můžeš v domku zůstat. Ale přijď ke zpovědi, nejsi už žádné nevinátko *(Vstupuje do zpovědnice)*

JOHANKA: *(vklouzne pohotově do zpovědnice z druhé strany. Po obvyklém úvodu spustí přesvědčivě)* Možná jsem spáchala smilstvo

FARÁŘ: Dítě! Víš ty vůbec, o čem mluvíš?

JOHANKA: Když se svleču a meju v sedacím lavoru a tak...

FARÁŘ: Čistota není hřích. Cítíš přitom pokušení? Dělá ti to radost?

JOHANKA: Mně se to líbí

FARÁŘ: Tak to je špatně

JOHANKA: Přitom se rozechvívám

FARÁŘ: Kterou rukou?

JOHANKA: Levou. Pravou přilévám horkou vodu

FARÁŘ: Levá je od ďábla!

JOHANKA: Ke konci se mi zjevují nazí andělé...

FARÁŘ: *(zrychlený dech)*

JOHANKA: Tak já to zkusím tou druhou

FARÁŘ: Při koupeli se budeš modlit obě rukama k Panně Marii, aby ti dala sílu odolat. A hlavně – přijď zase brzy

OBRAZ 27. VE ŠKOLE (o rok později)

UČITEL: Umíš měnit hlasy, mohla bys s námi hrát divadlo. A jednou možná i ve městě

JOHANKA: Chci poznat svět

UČITEL: Ještě ti nebylo patnáct, máš dost času

JOHANKA: Přála bych být starší, aby mě policajti neposlali šupem do domovské obce. Ale koza chtěla, už mě tu nic nedrží

UČITEL: Jsi taková ... Za pár let bych si tě možná ...

JOHANKA: *(dětsky ho políbí)*

Titulek: PRERAU - PŘEROV (pohlednice nádraží)

OBRAZ 28. ULICE MĚSTA (o pár týdnů později)

Johanka se seznamuje s Přerovem, svým údajným bydlištěm.

U frizéra zahlédne nabídku na výkup dlouhých vlasů

JOHANKA: Za kolik?

FRIZÉR: Tři zlatky za všechno

JOHANKA: Pět zlatých za půl

FRIZÉR: Čtyři

JOHANKA: Šest za dvě třetiny.

OBRAZ 29. ŘÍČNÍ LÁZNĚ (pokračování)

Vychází s krátkým účesem a cestou na nádraží se zastavuje na mostě.

Na jednom břehu Moravy postávají dámy v přiléhavých koupacích

úborech, na druhém páni v těsných trikotech.

Zahoukání vlaku

OBRAZ 30. VAGON 3. TŘÍDY (o pár hodin později)

V rohu pospává starší paní. Johanka je zaujatá krajinou ubíhající za oknem. Po chvíli podrží paní ruku nad jejím uzlíkem

MITHRADA: ... Jen jsem chtěla vědět, co tam máš

JOHANKA: Nic cenného

MITHRADA: Někomu ve Vídni vezeš knihy. Ne, sama čteš, máš to v očích. Něco o zdraví, o lásce ... a snář

JOHANKA: Voníte jako...

MITHRADA: Někoho ti připomínám?

JOHANKA: Fialky, tenkrát v zimě

MITHRADA: Měla by z tebe radost. Zůstaň jaká jsi. Nenápadná

JOHANKA: Mě by si nikdo nevšim, kdybych byla celá v hedvábu

MITHRADA: Až mě budeš potřebovat (*dává jí navštívenku*), přijď

JOHANKA: ... Prátr? Moc děkuji. (*Odhaduje čas*)

MITHRADA: (*napoví*) Ještě půl hodiny

Titulek: **VÍDEŇ 1887** (dobová pohlednice, valčík)

OBRAZ 31. BYT PROFESORA FREUDA (odpoledne)

Johanka hledá místo z matčina posledního dopisu.

SPRÁVCOVÁ: (*prohlíží papírek s adresou*) Odkud jsi?

JOHANKA: Od Přerova, prosím

SPRÁVCOVÁ: Z Moravy sem teď jezdí hodně děvčat. Kolik ti je?

JOHANKA: Patnáct

SPRÁVCOVÁ: Říkej šestnáct. A tvař se vážně. Chceš buchtu?

Johanka poděkuje, schová buchtu, zvážní a dojde ke dveřím cedulí:

Sigmund Freud
Ausserordentlicher Professor an der Universität
Konsultationen 9 – 12

MAŘKA: *(otevívá)* Musíš ke vchodu pro personál.
(U menších dveří) Hledáš místo? *(Odejde se zeptat)*

MÍNA (24): *(nahlédne)* Co ty tady? Kolik ti je?

JOHANKA: Bude mi šestnáct, milostpaní

MÍNA: Určitě, ale kdy

JOHANKA: Cítím se na šestnáct

MÍNA: To už je lepší. Doma jste mluvili německy?

JOHANKA: Ne, to já sama. Od dvanácti jsem uklízela u lepších lidí

MÍNA: Myslíš u bohatších

JOHANKA: Ne vždycky

MÍNA: Počkej tady *(odejde a po chvíli se vrátí s rozložitější dámou)*

JOHANKA: *(ukloní se)* ... paní profesorová

MANŽELKA: Ukaž, co máš v té plachetce. A ruce. Jak se jmenuješ?

JOHANKA: Johanna

MANŽELKA: Tu tady ještě nemáme.

MÍNA: Pojd' za mnou

OBRAZ 33. KUCHYNĚ (po hodině)

JOHANKA: *(končí s čištěním hromady zeleniny)* Kam s tím chrástem?

KUCHAŘKA: Na dvůr, do popelnice

JOHANKA: Vy nemáte králíky? Škoda vyhodit

KUCHAŘKA: Ani kozu, ty kozo vesnická

JOHANKA: Ve špajzu jsem zahlídla myš

KUCHAŘKA: Skoč k domovníkovi ať nám půjčí hladovou kočku

MÍNA: *(nahlédne tázavě ze dveří)*

KUCHAŘKA: Ujde

MÍNA: Vyber jí čisté oblečení. A potřebuje vykoupat, ať nám sem něco nezanese. *(Johanka se chce ozvat, ale zakryje si ústa)*

KUCHAŘKA: Mařka už zatopila pod kotlíkem

OBRAZ 34. KOUPELNA (o něco později)

JOHANKA: *(plaše se svléká)*

MÍNA: *(zastaví přítok vody)* Johanko?

JOHANKA: *(nesměle se pootočí)* Ano, prosím?

MÍNA: *(zkouší teplotu)* Jsi už velké děvče, nechám tě tu samotnou, tak si nehraj. Kdybys něco potřebovala, jmenuji se Mína Bernays. Pomáhám paní Freudové. Má toho nad hlavu a teď ještě...

JOHANKA: *(usměje se)* Ano.

MÍNA: Už je to na ní vidět?

JOHANKA: Ne

MÍNA: Aha. Ty dobře hádáš ... A kdo jsem já

JOHANKA: Mladší sestra milostpaní

MÍNA: O hodně mladší. *(Odchází a Johanka se slastně noří do vany)*

OBRAZ 35. PRÁTR (po pár týdnech, odpoledne)

MAŘKA: *(ve svátečním – služby mají frei)* ... Jsi tu poprvé?

JOHANKA: Hodně jsem o Prátru četla

MAŘKA: Tady všechno zažiješ. Trumpety, housle, cimbál. Škoda, že musíme před setměním zpátky. V tom nejlepším.

JOHANKA: Tancovačky?

MAŘKA: Valčík je jak milování vestoje. Dvacekrát za odpoledne, pokaždé s jiným. Všichni by chtěli a někteří i šťouchají

JOHANKA: *(u plakátu čte)* Cirkus! Divoká zvířata, klaunové, akrobati, provazolezci ... hypnotizér! *(Mařka zatím odbíhá na parket)*

To umí náš pan profesor *(Rozhlíží se)* ... Mařko?

(Dojde k pokladně: VYPRODÁNO. Na konci parku je stání maringotek. Před nimi nacvičují klauni svá čísla. Na špičkách k ní přitančí drobná baletka a ukáže na růžový vůz s nápisem: MADAM MITHRADA)

MITHRADA: *(ve dveřích)* Už jsem tě čekala. Co Vídeň? Leopoldštát?

JOHANKA: Vy přece všechno víte

MITHRADA: Všechno ví jen bůh a ten se mnou nemluví

JOHANKA: Chtěla jsem do cirkusu, ale měli vyprodáno

MITHRADA: Ještě pár let

JOHANKA: To už tu nebudou

MITHRADA: Možná budeš s nimi. Ve městě mám byt, kde přijímám dámy. Tady jsem začínala. A tady jednou skončím

JOHANKA: Musí být úžasné všechno vědět

MITHRADA: Někdy je to hrozné

OBRAZ 36. POKOJÍK SLUŽEK (večer, po práci)

Služky nacvičují na malém prostoru mezi dvěma patrovými postelemi nové taneční kroky. Mařka ukazuje, jak uspokojit muže na úzkém lůžku uprostřed matrace napříč. Z panské části zaléhá nářek dítěte.

MAŘKA: Zase řve

RŮŽA: Má záškrt, už produhé

MAŘKA: Její nanny odpoledne utekla. Nemohla to vystát

MANŽELKA: *(s nemluvnětem v náručí vrazí do místnosti, podá je služkám, vzdychne a odběhne)*

MAŘKA: Běží si nasát *(naznačí kokain)*. Co my s tímhle?
(Dvě mladší dívky se o malou přetahují a vydávají něžné zvuky, ale nářek neustává. K Johance) Tys prý pomáhala u doktora

(Johanka si chladí ruce v umyvadle. Služky jí malou přidržují. Pokládá dlaně na horké tváře a hledí jí do očí, až se zklidní. Nese malou Matildu ke dveřím paní Freudové. Mařka zaklepe. Paní Freudová vyhlédne vyděšená tichem a přebírá dcerku)

JOHANKA: *(s intonací příborského doktora)*
Chladné obkládky na tvářičky a na krk, po půlhodině vyměňovat.
(Služky odběhnou všechno zařídít)

37. BYT PROFESORA FREUDA (příští ráno)

Johanka zaklepe, vstoupí do pokoje a ukloní se. Neklopí oči

FREUD: *(už v konečné podobě. Udiveně)* Ty se nebojíš?

JOHANKA: Máte laskavé oči

FREUD: A ty prý hojivé ruce *(Podává jí opatrně Matildu)*

JOHANKA: *(naváže s ní kontakt)* Už nemá takovou horkost

FREUD: Umíš číst? *(Uvědomí si nepatřičnost otázky)*

JOHANKA: Když usne, mohu si číst?

FREUD: Paní už ti řekla?

JOHANKA: Někdy dobře hádám

FREUD: Kdybys mohla...

JOHANKA: *(dokončí)* Než se najde opravdová chuva

FREUD: Odkud jsi?

JOHANKA: *(zalže)* Prerau

FREUD: Przerov. Umím trochu moravsky

JOHANKA: Český. Morava má jen nářečí. *(Položí malou do postýlky a s úsměvem odchází, zanechávajíc za sebou udiveného profesora)*

OBRAZ 38. VÍDEŇSKÁ KAVÁRNA (o rok později)

JOHANKA: Ten pán v bance mi říkal ‚milostivá slečno‘!

MÍNA: *(Freudova švagrová s ní jedná jako se sobě rovnou)*

Vlastní účet už něco znamená. *(Škádlivě)* Brzy budeš mít na věno

JOHANKA: Mně si nikdo nevezme

MÍNA: No, budeš to mít těžké ... Jsi moc chytrá

JOHANKA: Ten kabátek na obě strany, cos mi vybrala, jako bych měla dva za cenu jednoho. A ty figuríny za výklady ... Jako živé

MÍNA: *(zamračí se)* Jednou si je budou pořizovat místo nás

JOHANKA: Na Moravě si dřevorubci vyřezávají z kmenů dvojáků lesní panny ... a pak si je vyměňují, aby jim nezevšedněly

MÍNA: Hloupým mužům, a těch je nejvíc, stačí hloupé ženské. Čím jsme dál, tím méně máme na výběr

OBRAZ 39. POKOJÍK SLUŽEK (o pár týdnů později)

Freud, manželka Marta a švagrová Mína odjíždějí jako každou neděli objednaným kočárem do restaurace s výhledem na Dunaj a na Vídeň. Služky za nimi hledí z okna.

MAŘKA: *(k Johance)* Půjdeš s námi do Prátru? *(Naznačí valčík)*

JOHANKA: Mám nějaké psaní *(Služky odcházejí. Usedne ke stolku. Po chvíli zastrčí závoru, zastaví se u zrcadla, rozepne blůzku a zkoumá své poprsí. Pak sejme zrcadlo, postaví ho na židli a prohlíží si střed. Zrcadlo spadne na podlahu, ale nerozbije se. Stojí nad ním rozkročená, podívá se dolů a leknutím z toho pohledu vykřikne. Pověsí zrcadlo zpět. Půjčí si z věšáku Freudovu špacírku, ulehne a experimentuje na sobě zaobleným koncem.*

(Příští ráno – snídaně v obývacím pokoji)

MANŽELKA: ... Je to jen služka

FREUD: Ale jaká!

MANŽELKA: Drahá. Jako chůvě jí platíš třikrát víc

FREUD: A rád (*Zaklepání*)

JOHANKA: (*drží Matildu tak, aby dosáhla na kliku a otevřela dveře. Sama ustupuje do předsíně, zná své místo. Matilda běží k otci*)

FREUD: Johanko, ode dneška budeš snídat s námi

MANŽELKA: (*nese to nelibě a odchází druhými dveřmi*)

FREUD: (*k dcerce*) Zdálo se ti něco hezkého?

MATILDA (3): Já ... už nevím

JOHANKA: Ptám se jí hned při probuzení, než se sny rozplynou

FREUD: Možná bys je mohla zapisovat...

JOHANKA: Mám všechno v sešitku (*Chce záznam přinést*)

FREUD: (*zarazí ji*) Dětské sny nebývají logické

JOHANKA: Tak se pozná, že jsou pravdivé

FREUD: Jak to myslíš?

JOHANKA: Dospělí si sny vylepšují, aby dávaly smysl

FREUD: A co ty? (*Johanka odbíhá*)

MATILDA (*vzpomíná si*) Bylo to o hříbku

FREUD: (*k Johance, která s vrací s knihou*) Zdálo se jí o houbách

JOHANKA: O dřevěném hříbku na látání – baví ji domácí práce. Tady je výklad snů ... Asi to bude složitější

FREUD: ‚Snář‘? Přelož mi kousek (*náhodně rozevře stránky*)

JOHANKA: O židlích sníti: brzká návštěva. Postel viděti: šťastná rodina. Sám sebe ve dveřích zřítí: nejasná budoucnost.

FREUD: Interpretace snů, ale vědecky ... To není špatný nápad

JOHANKA: Máme vám připomenout... (*Povzbudí Matildu*)

MATILDA: Narozky! Budu mít narozky!

(Podvečer)

Oslava ve vyzdobeném salonku za přítomnosti příbuzných.

Johanka zapálí tři svíčky na dortu a zacinká zvonkem.

Mína otevře dveře z předsíně a vpustí natěšenou Matildu, která vběhne dovnitř a obejmě Johanku. Ta ji odvádí k paní domu, ale už je pozdě.

OBRAZ 40. BYT MITHRADY (další večer)

Johanka v čených šatech s náznakem zástěrky vychází z pokoje, v němž ji vědma ubytovala, a obsluhuje dámy dychtivé znát svoji budoucnost.

Pozoruje zvědavě Mithradu při práci

MITHRADA: *(po odchodu poslední zákaznice)*

Máš dar, jen to ještě nevíš

JOHANKA: Dobře hádám, ale mě by nikdo nebral vážně

MITHRADA: Můžeš dělat médium. To dokážou i obdařené děti

JOHANKA: Jako by se se mnou něco dělo

MITHRADA: Přichází tvůj čas (*Podává jí lahvičku*)

JOHANKA: *(ochutná)* Budu se vznášet jako po těch kapkách minule?

MITHRADA: Tohle není k pití. To je mazání proti početí a nemocem. Taky se musíš naučit vodit muže očima. Abys jim vybledla a zůstal po tobě jen hezký pocit.

OBRAZ 41. BYT FREUDŮ (o pár dní později)

MANŽELKA: ... Nikoho jiného nechce

FREUD: Neměla jsi ji hned propouštět

MANŽELKA: Dostala tři týdny odstupného. Je šikovná, já vím

FREUD: Je jako její moudrá starší sestra

MANŽELKA: Matilda se k ní upíná. Má ji raději než mě

FREUD: To se u dobrých chův stává

MANŽELKA: A u horších matek

FREUD: Máš tolik jiných povinností ... Musíme ji najít

OBRAZ 42. CUKRÁRNA V PRÁTRU (všední den)

Johanka nad pohárem zmrzliny. Zahlédne Mařku a Růžu a zamává jim

MAŘKA: Hledáme tě už třetí den!

JOHANKA: Ještě pár dní mě jako hledejte a užijte si volna.
Chcete zmrzlinu nebo dortík? Obojí

RŮŽA: Ty se nermoutíš?

JOHANKA: Nějak vím, co bude dál

OBRAZ 43. BYT FREUDŮ (pondělí ráno)

Johanka vstoupí a ukloní se. Matilda k ní radostně přiběhne.

FREUD: Jak jsi se měla ... na dovolené?

JOHANKA: Bydlím teď ve městě, ale ráno přijdu vždycky včas

OBRAZ 44. PRÁTR (podvečer)

*Akrobati z okolních vozů přidržují Johanku na jednokolce.
Uvnitř maringotky si zkouší před zrcadlem paruky a převleky.
Udělá se starší a vyjde do parku. Prochází kolem poloprázdné
tančírny odkud zaznívá pozdní valčík. Několik pokuřujících mužů
před vchodem ji přejede očima a zamítne. Poblíž postávají vyzývavě
oblečené ženy. Jeden z mužů ji přece jen následuje. Johanka ustoupí
do tmy mezidvěma plynovými lucernami a počká, až přejde.
Když se mladík vrátí, vyjde proti němu*

MLADÍK: Dobrý večer ... (Rozpačitě) Vy asi nejste...

JOHANKA: (dokončí za něj) Jedna z nich? (Usměje se)
Co studujete? (Z povzdálí je sleduje asketický muž v sutaně pátera)

MLADÍK: Za dva roky budu doktor umění

JOHANKA: (nasadí intonaci Mithrady) Ani doktor, ani umělec.
Profesor na gymnáziu, stálý plat, partie pro slečnu z dobré rodiny.
Bude hrát na klavír a přinese slušné věno. Čtyři děti, půl na půl.

MLADÍK: Nic víc?

JOHANKA: Dobrý život vám nestačí? (Docházejí k brance z parku)

MLADÍK: (odhodlává se) Nechtěla byste někdy... (Zastavují)

JOHANKA: (hledí mu do očí a tiše pronese) Pokračuj a zapomeň
(Mladík jde rovně dál a už se ani neohlédne)

OBRAZ 46. BYT FREUDŮ Snídaně

Johanka ukazuje Matildě, jak držet příbor.

FREUD: Nejdůležitějším vývojovým obdobím ranné dětství (ukáže na
Matildu) a potom dospívání, formováním osobnosti (ukloní se Johance)

JOHANKA: Kdy končí ... dospívání?

FREUD: Většinou příliš brzy. Ale nemusí. Vlastnosti trvalého mládí?
Zvídavost, hravost, tvárnost...

JOHANKA: Otevřená mysl?

FREUD: Schopnost se nadchnout

JOHANKA: Vroucnost?

OBRAZ 47. PRÁTR (podvečer)

JOHANKA: *(zaváhá na křižovatce parkových cest. K sobě)*
Nejrychleji se žena seznámí, když ukáže bezradnost.
(Zaujme elegantního pána v redingotu)

RADA: *(ukloní se)* Mohu vám pomoci?

JOHANKA: Nabírám z těch stromů sílu a přestávám vnímat čas

RADA: Doprovodím vás k bráně

JOHANKA *(vniřní hlas)* ... Pohledný, zámožný, co mu chybí?

RADA: *(po chvíli)* Mohu vás pozvat na večeři?

JOHANKA: Už je pozdě. *(Vnitřní hlas)* Dnes nebudu muset vybledat

RADA: *(loučí se u východu)* Tak sbohem a dobré pořízení, slečno

JOHANKA: *(vnitřní hlas)* Poprvé odchází někdo ode mě!
Nedobrotu pocit. *(Nahlas)* To pozvání stále platí?

RADA: S potěšením. Příští týden? Tady? Stejně?
(S úklonou se loučí)

JOHANKA: *(Hledí za ním)* ... Proč stojí právě o mě?

OBRAZ 48. HOTÝLEK (podvečer o týden později)
Malá luxusní restaurace s diskrétní obsluhou, žádní jiní hosté

RADA: Rezervoval jsem stůl ... Vlastně celé to místo

JOHANKA: *(vnitřní hlas)* Pohledný, zámožný ... nešťastný.
(Nahlas) Jak dlouho jste sám?

RADA: *(udiveně)* Půl roku. Stále nemohu přivyknout

JOHANKA: Připomínám vám dceru? Chodili jste sem?

RADA: A všude jinde, spolu

JOHANKA: Pak se zamilovala...

RADA: Jak to víte?

JOHANKA: To se stává. A zapomenou na všechno předtím

RADA: Chápu, že přílišná blízkost vede k závislosti, ale...

JOHANKA: *(vniřní hlas)* Takže žije. Někde jinde s někým jiným.
Nemohla unést tolik otcovské lásky. Odešla bez vysvětlení

OBSLUHA: Neuburg blanc, pane dvorní rado?

RADA: *(přikývne a pohlédne tázavě na Johanku)*

JOHANKA: *(přelétne očima menu)* Telecí řízek s oblohou? Dvakrát?

RADA: Jej oblíbené jídlo *(Večeřeji)*

JOHANKA: Jak se jmenujeme? *(Pohladí hřbet jeho ruky)*

RADA: Henrieta, prosím. Zmrzlinu Henrieto? Jahodovou?

JOHANKA: Jako vždycky ... Těžko se mi to říká, ale musím
načas pryč. Budu na tebe myslet a vždycky tě milovat.

(Po večeři a delším oživeném rozhovoru odcházejí do pokoje v patře)

OBRAZ 49. RŮZOVÁ LOŽNICE (pokračování)

JOHANKA: *(vnitřní hlas)* Jak vymýtit z ušlechtilého člověka tu nepatřičnou posedlost ... Kolik konzultací by potřeboval pan profesor? *(Přisedají k sobě, on zprvu nesmělý. Vede jeho ruku na intimní místa a prastarý mechanismus začíná fungovat)*

RADA: *(v objetí)* Henrieto...

JOHANKA: Ano. Ano *(Zatmění)*

OBRAZ 50. PRÁTR (jaro)

Rozlehlý prostor. Na lavičce na okraji parku vyčkávají dvě přítelkyně

MÍNA: ... Třicítka je pro ženskou předěl. Bud' anebo.

JOHANKA: Za ty roky co tě znám ses vůbec nezměnila

MÍNA: S penězi vyjdu a synovci a neteře mi stále přibývají. To kolo jsem si přála, ale nikomu jsem o tom neřekla

JOHANKA: S panem profesorem si tak rozumíš ... Asi to vycítil

MÍNA: Nebo mu někdo napověděl *(pohrozí jí)* ... Kde je zas ten Pepa?

JOHANKA: Má starosti. Bude se ženit

MÍNA: Chce, nebo musí?

JOHANKA: Ona chce, on musí. Scházeli se s Mařkou ve sklepě

MÍNA: Vždyť ještě nebyl na vojně

JOHANKA: Tat'ky neberou. Kdo by zatím živil rodinu?

PEPA: *(přiváže Míňe nový velocipéd, anglický safety model s řetízkem)*
Nic na tom není *(Opírá kolo o strom a odbíhá)*

MÍNA: *(Utírá sedátko kapesníčkem, který pak odhodí. Vrhne se po něm chudí. Zastavuje u nich mladý urostlý jezdec)*

TURNER: Gut heil! Mohu vám nějak pomoci?

JOHANKA: *(k sobě)* Jak uchránit přítelkyni, která stojí o někoho nedostupného od pokušení nadosah? *(Nahlas)* ... Inženýr?

TURNER: Je to poznat?

JOHANKA: Vysoce inteligentní a praktický

MÍNA: *(z kočáru, který zastavil poblíž, vystupuje žena v šokujících nohavicích)* Bertha! Tak přece přijela! *(Spěchá k ní)*

JOHANKA: *(pokračuje jako by nic)* Na techniku dívky neberou

TURNER: I kdyby, těžko by obstály

JOHANKA: Ne tak nahlas *(Nakloní se k němu)* To je ...

TURNER: Ta sufražetka? Kuráž tedy má. A konto

BERTHA: *(k davu)* Bicykl bude jednou samozřejmou součástí výbavy

JOHANKA: *(k muži)* Do truhly by se nevešel, leda rozebraný

TURNER: Zručný ženich by si ho mohl složit a zmizet

JOHANKA: Bertha by měla zmizet, než ji seberou mravnostní *(V povzdálí projíždí na koních policejní hlídka)*

TURNER: Chce se dostat do novin *(Johanka nasedá na Mínin bicykl)*
Budu vás držet.

JOHANKA: Už jsem to zkoušela, ale jen na jednokolce *(Obkrouží plácek bez držení řídítek, na která není zvyklá)*

TURNER: Máte úžasný talent

JOHANKA: Umím i jiné věci

BERTHA: Já chci taky

TURNER: *(uklání se)* Smím vám nabídnout pomoc?

BERTHA: Nebuďte dotěrný! *(Nasedá v nabíraných nohavicích. Fotograf Wiener Zeitung s měchovým aparátem na dřevěném stojánku dá znamení. Mína s Johankou ji postrčí, vzplane magnézium a po pár metrech ji zachytí Turner za řídítka)*

MÍNA: *(k Johance)* Postaráš se o kolo? Bertha mě pozvala k sobě. ... Chceš zkusit atleta? Aby ses nedivila. *(Nastupuje do kočáru)*

PANÍ: Mohla bych taky? *(Turner ji roztlačuje. Další žádosti)*

JOHANKA: Dost lidí by se občas rádo svezlo, ale na koupi nemají...

TURNER: *(nadšeně)* Půjčovna bezpečnostních velocipédů v Prátru! Požádám magistrát o licenci.

JOHANKA: Skvělý nápad. Pronájem – dámských – kol. Muži by s nimi ujeli až někam do Čech

TURNER: Co děláš odpoledne?

OBRAZ 51. ATELIÉR (o pár hodin později)

Dvojice ponechává kola u domovníka. V nejvyšším patře se mijejí s odcházejícím mladým kultivovaným malířem.

JOHANKA: Kdo to byl?

TURNER: Franz. S Gustavem a jeho bratrem tu malují opony a ženy. Nejdřív jen tak, až pak na ně přidělávají šaty, aby dobře padly

JOHANKA: Mohli by mě namalovat „jen tak“ do reklamy na ty tvoje nájemní bicykly.

TURNER: *(Otevře dveře to přístěnku se zvalenou postelí)* To je nápad! *(Uvědomí si, že naletěl a zatlačí ji dovnitř)* „Jen tak“? – Takhle?

JOHANKA: Pomalu, to nejsou prostná

TURNER: V podstatě také sport

JOHANKA: *(po chvíli)* Jsi opravdu zdatný

TURNER: Teď budu mít napilno, s tím podnikáním *(Odchází)*

JOHANKA: *(polosvlečná, k sobě)* ... Tělo bez duše *(Prohlíží si nedokončené obrazy i sama sebe ve velkém zrcadle)*

FRANZ: *(zahlédne ji ze dveří a chce se vzdálit)* Ještě jste tady?

JOHANKA: Jen já. Nějak jsme se nepohodli

FRANZ: To je mi líto. Mohl bych vám ukázat pár věcí

JOHANKA: Mě umění zajímá, proto jsme se rozešli

FRANZ: Zkousíme nové formy, ale lidé pořád chtějí, co vidí. Jen barevnější a pozlacené

JOHANKA: *(k sobě o Franzovi)* ... Teď zase duše ... bez těla?

FRANZ: Říkala jste něco?

JOHANKA: *(pohotově)* Užíváte modely?

FRANZ: Samozřejmě, ve vsí počestnosti. Alespoň já

JOHANKA: Nic nechci. Jen vás vidět při práci

FRANZ: Mezi malířem a modelem je přece plátno

JOHANKA: Co takhle? *(Pomáhá mu přesunout stojan šikmo před velké zrcadlo a vrací se k divanu)*

FRANZ: To ještě nikoho nenapadlo. Opravdu chcete...

JOHANKA: *(svléká se pomalu a cudně)* Ve vši počestnosti

FRANZ: Nemáte ještě ženské tvary

JOHANKA: *(plaše)* To vadí?

FRANZ: Jste v nejlepším. Za rok už se zaoblíte

JOHANKA: *(sleduje odraz skici v zrcadle)* ... To že jsem já?

FRANZ: Máte chlapeckou postavu

JOHANKA: *(k sobě)* Tak je to tedy.
(Nahlas) Někdy bych si přála být mužem. Se vším všudy

FRANZ: *(vyjde, pootočí stojan dopředu a přitoupí k ní blíž, aby se ujistil, že to myslí vážně)* Se vším všudy?

JOHANKA: *(povzbudí ho úsměvem)* Moderní umění boří konvence

FRANZ: *(setře hadříkem pasivní klín a domalovává mužnou akci)*

JOHANKA: Já? V mužské podobě? Všichni by měli znát svůj protipól
(Poodstoupí za divan a zkoumá se)

FRANZ: Je mi líto, ale takhle to nemůže zůstat. *(Sáhne po hadříku)*

JOHANKA: Ještě minutku

FRANZ: *(Smaže střed, několika rychlými tahy domaluje ženský klín, odloží paletu a odejde také za divan)* Jste úžasná ... bytost

JOHANKA: *(Skloní se přes opěradlo. Náraz upuštěného štětce.)*

FRANZ: *(Obejme ji zezadu. Barvy z prstů se obtisknou na její hýždě)*

OBRAZ 52. FREUDŮV BYT (na konci pětiletého nájmu)

FREUD: Ten nový byt je blíž centru a má dvanáct pokojů.

JOHANKA: Matildě jsou čtyři a už se zklidnila.
Teď potřebuje spíš učitelku

FREUD: Dobré myšlení je důležitější než vzdělání. Přilnula k tobě

JOHANKA: Zvyk je závislost. Změna jí prospěje

FREUD: Jednou bys mohla být mojí asistentkou...

JOHANKA: Nedovedu si představit nic krásnějšího

FREUD: Tvé postřehy jsou inspirativní.
A s lidmi ... nějak hned víš. Mohla bys mi i napovídat

JOHANKA: Naučil jste mě myslet v souvislostech

FREUD: Budeš Matildě chybět, ale zapomene. Já ne

JOHANKA: Dál už musím sama

FREUD: Můžeš se kdykoli vrátit
(Ujistí se, že jsou sami a na rozloučenou ji krátce obejmě)

OBRAZ 53. PRÁTR (pozdní odpoledne)

*Johanka si v maringotce upravuje převlek a vychází do parku.
Muže, kteří o ní jeví zájem, v duchu odrazuje.
Zpozždělí ji zase sleduje asketický 'páter'.*

JOHANKA: Ne ... Ne ... Ty taky ne ... Možná příště...

PÁTER: *(hlas za ní)* Zase jiná, ale vždycky tě poznám!

JOHANKA: A vy pořád stejný. Nudný a chlípny

PÁTER: Zabraňuji hříchu a to se nemění

JOHANKA: Já ... otevírám lidem srdce

PÁTER: Pleteš mužům hlavy. Jsou zmatení, znejistějí

JOHANKA: Pochybnosti vedou k myšlení

PÁTER: Víra se obejde bez obojího. Smilstvo je hřích

JOHANKA: Kolika zamilovaným zkazíte večer?
Co nosíte pod tou sutanou?

PÁTER: Svaté obrázky

JOHANKA: Zbičovaných mučednic?

PÁTER: Chtíč je ďáblovo pokušení

JOHANKA: Chtíč je touha, která přešla v návyk. Jste vůbec vysvěcen?

PÁTER: Posvěcené je mé poslání

JOHANKA: Chodíte ke zpovědi?

PÁTER: Každé ráno činím pokání

JOHANKA: To nestačí. Měl byste se oženit!

OBRAZ 54. BYT MITHRADY (o pár let později)

MITHRADA: (*zestárlá*) Některé dámy už chtějí jen k tobě.
Když tu zůstaneš natrvalo, převezmeš jednou všechno po mně.

JOHANKA: Je to ve hvězdách?

MITHRADA: Svou budoucnost nechci znát
... A ty si nikdy nezkoušej přivolat otce!

JOHANKA: Jen jsem chtěla vědět, jestli ještě žije

MITHRADA: A příště ‚kde‘. A jak a s kým. Ne!

JOHANKA: Občas musím pryč, nabrat síly.
Ale vždycky se po prázdninách vrátím

MITHRADA: Evropa už ti nestačí?

JOHANKA: Evropa úraduje, Amerika sílí

Titulek: ATLANTIK (mapa s trasou plavby)

OBRAZ 55. PAROLOŤ - PODPALUBÍ (další prázdniny)

JOHANKA: *(sestupuje z vyšší třídy k dozorčímu na mezipatře)*
Jen jsem přinesla nějaké přebytečné šatstvo *(Zdola se ozývá zpěv)*

TONKA: *(zpívá)* Vandrovali hudci,
tři švarní mládenci,
vandrovali polem
rozmlouvali spolem

JOHANKA: ... Také k vám chodily harfenice s těmi svými brnkadly?

TONKA: Každým rokem. Chtěla jsem s nimi utéct do světa

JOHANKA: Někdo jim vždycky zaplatil večeři

HLAS: A pak i nocleh.

TONKA: Vy jste shora? *(Povzdechne)* Tady se ani umýt nemůžeme

JOHANKA: *(otevívá tašku)* Něco si vyber a ostatní rozdej.
Dozorčí odchází za šera na večeři. Zítra pro tebe přijdu.
(Všimne si žárovek) ... Tady je asi šero pořád

TONKA: Přijďte prosím kdykoli

OBRAZ 56. PAROLOŽ - KABINA (další den, podvečer)

JOHANKA: *(přivádí k sobě Tonku s taškami)* Tři dny do New Yorku. Dáš se do gala a zkusíme slovíčka, máš dobrý sluch.
(Během hovoru napouští vedle vanu) Tak - hupky hupky

TONKA: Vy první

JOHANKA: Jako doma? Až po rodičích? Na lodích je horké vody dost.
(První zkušenost Tonky s vanou připomíná její koupání u Freudů)

TONKA: *(vstupuje do vany)* Umýt potřebuju víc než najíst

JOHANKA: *(dopřává Tonce soukromí, rozprávějí přes přivřené dveře)*
Za kým tam jedeš?

TONKA: Měla jsem pečovat o starou tetu. Znala někoho, kdo by si mě vzal, ale umřela. Už jsem měla lístek, za všechny úspory

JOHANKA: Domluvíš se?

TONKA: Ten ženich byl z Moravy. Akorát teď nevím, kde ho najít

JOHANKA: Nikoho nemáš a neumíš anglicky? Začneme hned

TONKA: Mám mokré vlasy

JOHANKA: *(vejde do koupelny, zatáhne za řetízek a z mřížek ve stropu proudí horký vzduch.)* Tepla je na parolodích taky dost

TONKA: Jste tak hodná

JOHANKA: *(vyjde, usedne ke stolu a zakryje si oči. Po chvíli učitelsky)*
V Americe si všichni tykají. My name is Joanna. Johanka

TONKA: My name is Antonia. Tonka

JOHANKA: How old are you?

TONKA: (*vychází omlazená lázní s vyfoukanými vlasy*) Devatenáct

JOHANKA: Nineteen? Dole jsi vypadala mnohem starší.
Tím líp. Hezky zpíváš. Songs – písničky

TONKA: Zním spoustu songs, ale jen po našem

JOHANKA: Hlavní je hlas. Poptám se na konzervatoři, působil tam náš Dvořák. Moc se mu do Nového světa nechtělo a nakonec tam složil nejslavnější symfonii

TONKA: Já vím, zpívala jsem Largo na pohřbech

JOHANKA: Zaspíváš to komisi a třeba dostaneš stipendium!
... On Antonín, ty Antonie!

Titulek: PŘÍBOR_ (pohlednice města s letopočtem 1900)

OBRAZ 57. KANCELÁŘ (další prázdniny)
Pracovna ředitele s reklamním plakátem textilky FLUSS

JOHANKA: ... Prý jste ho znal osobně

EMIL: Od dvou let. To jsme ještě běhali v sukýnkách

JOHANKA: Praktické, že

EMIL: Jednou tu bude mít pomník ... trojjedinnosti.
Ego, superego, id

JOHANKA: Nás řídí i srdce

EMIL: O srdci, pokud vím, nic nenapsal

JOHANKA: Někdo by mu to měl připomenout ... Jaký byl?

EMIL: Z těch prvních let si moc nepamatují. On všechno.
Ale když tu byl podruhé...

JOHANKA: Podruhé!

EMIL: Vrátil se do Příboru na prázdniny a skoro měsíc u nás bydlel.
Oběma nám bylo šestnáct

JOHANKA: Slovného pana profesora v pubertě si neumím představit

EMIL: Měl už snad i nějakou známost

JOHANKA: Tady?

EMIL: Párkrát byl v Olomouci. Mně se moc nesvěřoval. S matkou si rozuměl víc. – ‚Dobře jí to myslí a to je u ženy to hlavní,‘ říkal

JOHANKA: To že říkal mladý Sigmund?

EMIL: Sigismund. Jméno si změnil až na medicíně

JOHANKA: Tam už byl zasnoubený

EMIL: Zdá se, že vás jeho pletky zajímají víc než psychoanalýza.
Jak dlouho se zdržíte?

JOHANKA: Do zítřka určitě. Chci ještě do Rožnova,
mám tam kamarádku.

EMIL: Mohu vás pozvat na večeři?

JOHANKA: Doufala jsem, že se víc poznáme (*dotkne se ho*)
(*Vniřní hlas*) Jsou stejně staří ... Co si tady zkouším!

EMIL: (*políbí ji ruku*)

OBRAZ 58. ROŽNOV – LÁZNĚ (o dva dny později)
Johanka ve starobylé smaltované vaně ponořená v žinčici

VENDULA: (*ve sporém úboru lázeňské*) Tady v první třídě nás nikdo
neuslyší. ... Co jsi zvěděla?

JOHANKA: Máma byla v té době hlášena u tety!

VENDULA: V Příboru? Ne v Olomouci?

JOHANKA: Takže mým otcem nebyl žádný oficír z pevnosti

VENDULA: Jsi na knížky, ne na šavlování

JOHANKA: ... jsem si oddechla.

V kolik končíš? *(V bělavém přelivu přejde do sprchy)*

VENDULA: Zajdi si zatím na svačinku, ale nic se žinčící!
Pasírujou ji tady přes sítko na zachycování chloupků a prodávají dál
(Vypouští vanu, zatímco se Johanka omývá okružní sprchou)

JOHANKA: Pan profesor říkal, že ‚perverze je kořením sexu‘

VENDULA: Na to musí být dva

JOHANKA: V sobotu je ve Velkém sále ples

VENDULA: Půjdeš?

JOHANKA: Půjdeme

VENDULA: Nemám co na sebe

JOHANKA: Máme stejnou postavu

VDULA: Tož ale musíš být stále při mně

JOHANKA: Pozitíří tě vyšňořím, když si troufneš

VENDULA: Hrála jsem v ‚Naší lípě‘ selské děvče, odpoledne česky,
večer německy. Die Lanterne

JOHANKA: Teď si zahraješ kněžnu a já tvou komornou

OBRAZ 59. HOTEL (sobota odpoledne)

HOTELIÉR: *(odemyká trezor a předává Johance její šperkovnici)*
Chystáte se na ples?

JOHANKA: *(tajuplně)* Přijede moje bývalá paní. Kněžna, inkognito.
Odvověla a potřebuje rozptýlit. Ale nikomu ani slovo!

HOTELIER: Přirozeně. *(Ukloní se a odspěchá za manželkou)*

OBRAZ 60. TANEČNÍ SÁL (orchestr má pauzu)

Vendula v krásných šatech s drahými šperky vchází v doprovodu své komorné. Hluk v sále utichá. Kapelník zvedá taktovku. Začíná předehra k valčíku a všichni rozpačitě čekají. Johanka upře pohled na generála s mnoha řády. Ten se „kněžně“ ukloní. Zahajují tanec a ostatní se přidávají.

VENDULA: *(o přestávce v ústraní)* Nejlepší den mého života

JOHANKA: Možná letos, ale v nejlepším přestat

VENDULA: Vždyť ještě není půlnoc

JOHANKA: A co Popelka? *(Vyjdou na vzduch a už se nevrátí)*

OBRAZ 61. RYCHLÍK (o pár dní později)

Kupé první třídy cestou zpátky do Vídně. Johanka si užívá luxusního prostoru sama pro sebe. Za oknem ubíhá krajina. Trať vede podle řeky. V Přerově uvede průvodčí elegantního muže v tmavých brýlích.

EDUARD: Promiňte, asi jste nečekala společnost

JOHANKA: Prosím *(pokyne naproti sobě)*

EDUARD: *(neusedne k oknu, ale úhlopříčně od ní)*

JOHANKA: ... Jste citlivý na světlo?

EDUARD: Bohužel už ne (*Snímá si zvolna tmavé brýle*)

JOHANKA: (*přesune se naproti němu*) Sedím teď naproti vám

EDUARD: Já vím. Cítím teplo. A voníte ... po jehličí

JOHANKA: Můžete se mě dotknout

EDUARD: (*natáhne před sebe ruce, ale sedadla jsou daleko od sebe*)

JOHANKA: (*vstane, pokročí blíž a dotkne se ňadry jeho prstů*)

EDUARD: (*pohotově*) Máte plné tváře. (*Vstane a začne jí jemně objíždět obličej. Když se vagon otřese na výhybkách, ustálí ji v náruči. V rytmu kol přejíždějících spoje kolejí se pohupují jako při tanci*)

JOHANKA: (*volnou rukou zastrčí západku dveří*)

OBRAZ 62. BYT MITHRADY (odpoledne téhož dne)

Johanka vchází do předsíně a objímá se s Mithradou

MITHRADA: Nějak mi slábne zrak. A jak jsi zardělá...

JOHANKA: Asi z toho spěchu

MITHRADA: Tak to spěchalo?

JOHANKA: (*uznale*) Pořád se mám co učit (*Zacinká telefon*)

MITHRADA: Pro tebe, dala jsi mu číslo
(*Zatímco Johanka telefonuje, připravuje dvě kávy se šlehačkou*)

JOHANKA: (*zavěsí*) To už začíná taneční sezona?

MITHRADA: Ve Vídni se tančí celý rok ... Budeš ho muset vést

JOHANKA: Neladí piana. Je privátním mistrem tance.
Nevidí a každá se s ním cítí krásná

MITHRADA: Jsem ráda, že jsi zpátky. Večer máš seanci. *(Odchází)*

JOHANKA: *(k sobě během převlékání)* Médium dělám ráda.
Nemusím nic slibovat, jako u předpovědí, jen utěšuji, povzbuzuji,
měním hlasy. Nabízíme něco na pomezí zázraků. Lidé si posilují
víru v přetrvání ... To by mohlo zajímat pana profesora

OBRAZ 63. SALONEK (večer)

*Dva muži a dvě ženy v tmavém oblečení sedí kolem kulatého stolu.
Uprostřed, v kruhu svíček, jsou v ošatce krajíčky chleba.
Mithrada zahajuje seanci. Johanka pod závojem z mušelínu mění hlasy
a pohybuje se zpomalně a vláčně.*

OBCHODNÍK: Neměl by být náš počet dělitelný třemi?

MITHRADA: Máme snad něco třikrát? Ruce, oči, srdce...

VDOVA: Bůh je trojjediný

UMĚLEC: Ale stvořil párový svět

MITHRADA: *(zvednutýma rukama zklidní přítomné)*
Se svými bližními se zde setkáváme na rozhraní dvou světů.
Medium nemá kouzelnou moc ani vysvětlení, je jen prostředníkem

DĚDIČKA: Máme se spojit, uzavřít kruh?

MITHRADA: Do kruhu obsypaného solí jste už vstoupili

VDOVA: K čemu ten chléb?

MITHRADA: Ducha vyvoláváme jako hosta *(Ustupuje do pozadí)*

JOHANKA: *(s pažemi před sebou)* Naši drazí na druhé straně.
Přinášíme vám dary ze života, dopřejte nám svoji přízeň

OBCHODNÍK: Slyšíš mě, otče? Nemohu najít tu smlouvu (*Nic*)

UMĚLEC: Bez tebe, drahá, nemám inspiraci

JOHANKA: (*pozměněný hlas*) Najdi si jinou múzu, vstoupím do ní

VDOVA: Jsem tak sama...

JOHANKA: V představách tě objímám, ale i jiné

VDOVA: Nejsi sám?

JOHAN: Jsme tu všichni, se všemi. Nemysli jen na mě

OBCHODNÍK: Otče, všechno jsme prohledali ...

JOHANKA: (*sáhne po ubrousku – nad svíčkou krátce vzplane*)

OBCHODNÍK: Tak je to tedy! Všechno jsi spálil!

JOHANKA: (*přísně*) To je můj odkaz (*Muž se vypořádá z místnosti*)

UMĚLEC: A jsme dělitelní třemi

JOHANKA: Ubylo černých sil. (*Vydechne volněji*)

DĚDIČKA: Muži můj, slyšíš mě? ... Co mám dělat?

JOHANKA: Příliš obšírné

DĚDIČKA: Mám tvé obrazy prodat?

JOHANKA: Dopřej místa novým. Tvým vlastním

UMĚLEC: Mohu vám nabídnout lekce

VDOVA: Opravdu ti nevaří, když ... Kdybych třeba někdy ...

JOHANKA: Žij pro sebe i za mě (*Scéna se rozplývá*)

OBRAZ 64. TANEČNÍ SÁL (sobota)

Pozměněný taneční sál z obrazu 60.

Johanka vede tanečního mistra do lóže, kde ho obklopí mladé tanečnice z jeho kurzu. Ustupuje do pozadí, ale když vidí, že ji Eduard postrádá, vrací se. Začíná valčík – vznáší se v jeho náručí...

OBRAZ 65. STAROMLÁDENECKÝ BYT (o pár hodin později)

Účelně uspořádaný byt zámožného muže. Noc po plese

EDUARD: *(za oknem hluk odjíždějící drožky)* Jakž takž vyjdu

JOHANKA: To říkám také, abych nepopudila

EDUARD: Cítíš se romanticky?

JOHANKA: S tebou stále

EDUARD: *(natočí klikou gramofon a zaujme taneční pozici)*

JOHANKA: Poslední valčík?

EDUARD: Něco úplně jiného *(Jihoamerická rytmická skladba)*

Oba nedělají totéž *(začnou se pohybovat)*

... Co si o tom myslíš?

JOHANKA: Nejvyšší čas na něco nového

EDUARD: Moje budoucnost.

JOHANKA: Pošlu ti příště z Ameriky balík desek.

Jak se to jmenuje?

EDUARD: Tango! *(Taneční ukázka)*

JOHANKA: *(při tanci začíná odhazovat části oblečení. Nakonec sáhne po šátku a vstupuje do ložnice jen se zavazanýma očima)*

OBRAZ 66. BYT MITHRADY (další prázdniny)

JOHANKA: Mám teď na poště schránku. Chtěla jsem poprosit

MITHRADA: Posílat za tebou?

JOHANKA: Kdyby mi odepsal

MITHRADA: Pan profesor? Po tolika letech?

JOHANKA: Občas mě něco napadne. Mohlo by ho to zajímat

MITHRADA: Ty ho budeš vždycky zajímat

JOHANKA: Jen taková výměna myšlenek a postřehů – na dálku

MITHRADA: To by ses musela převtělit do jednoho z nich, aby tě brali vážně

JOHANKA: Do neznámého učence? Vlastně ... proč ne

OBRAZ 67. KAVÁRNA (po delší době)

FREUD (50): ... moderní civilizaci poznamenal nejvíce Koperníkův postřeh, že jsme jen smítkem obíhajícím kolem slunce a Darwinův závěr, že pocházíme z opic

JUNG (32): A do třetice tvé zjištění, že nejsme pány své mysli, že nás řídí i temné síly z podvědomí (*Ukloní se staršímu kolegovi*)

FREUD: Milý Jungu. Na počátku čehokoli nového bývá prostý postřeh. Povšimnutí, které pak vědecky rozvíjíme a ověřujeme. Třeba tvoje představa nebeské i pekelné složky v sexu...

JUNG: Andělé působí shora i zdola. Pokušení, odolávání, podlehnutí

FREUD: ‚Úroveň promiskuity ve společnosti předurčují ženy. Muži jen vyplňují uvolněný prostor příležitosti‘ ... To napsal jeden náš kolega

JUNG: Musí být dost pokročilý

FREUD: Myslí jinak. ‚Partneři jsou nejbližší svědkové naší existence‘

JUNG: Také od něj?

FREUD: Chce zůstat v anonymitě. *(Podává mu list z tenkého svazku)*
Píše z různých míst. Já mu odpovídám na hlavní poštu

JUNG: *(zkoumá zblízka písmo)* ... Jako bys to psal sám sobě

FREUD: *(vytrhne mu dopis)*. To není žert!

JUNG: Ty úvahy jsou na tvé úrovni. I podobné písmo, jen kulatější

FREUD: Třeba jsme studovali na stejné škole. Není to žádný hlupák

JUNG: Rád bych ho poznal

FREUD: Naštěstí si hledí svého.
Další výraznou osobnost v psychoanalýze nepotřebujeme

JUNG: ... Trochu zženštilý rukopis. Co když se vyhýbá publicitě kvůli utajované preferenci stejného pohlaví?

FREUD: Po tom, jak dopadl Oscar Wilde, bych se mu nedivil.
Zvláště, jde-li o učence z vyšších vrstev

OBRAZ 68. PRÁTR (o něco později)

MÍNA: *(na procházce)* ... Nejvyšší čas někoho okouzlit nebo uhranout

JOHANKA: Mateřství mě zajímá jen jako nepoznaný stav,
ne jako poslání nebo dokonce smysl života

MÍNA: Nic proti dětem. Jen kdyby dětmi zůstaly.

JOHANKA: Ale ty otcovské kvality! Láska nestačí ... Chci snad příliš?

MÍNA: Každý chce víc, než si zaslouží. A mužům se to daří

JOHANKA: To je z té chytré knihy, cos mi půjčila.
O Velikonocích se uvidím s autorkou. Ví o životě víc než já

MÍNA: To ti nevádí?

JOHANKA: S trochou pokory nám tihle lidé ve chvílce změni život

MÍNA: Já nechci nic měnit.

JOHANKA: ... Posunou nás dál

Titulek: ITÁLIE (pohlednice starobylého domu)

OBRAZ 68. VILA – TOSKÁNSKO (o pár měsíců později)
Johanka v cestovním úboru užije kované klepadlo

CLEMENTINE: *(otevívá)* To jste vy? – ‚Oddaná čtenářka prosí o pár minut?‘ Nestačilo by vám od ní věnování?

VERNON: *(přichází vysoká žena v mužském úboru)* ... Johanna?

JOHANKA: Vernon! Konečně

VERNON: Povídej ... Čím se zabýváš?

JOHANKA: Trochu ode všeho. Někdy i čaruji

VERNON: Úvod jak z divadelní hry *(Odchazejí do altánu)*

CLEMENTINE: Tady sedával Oscar, když ho pustili z vězení

JOHANKA: Oscar Wilde?

VERNON: Zestárl, zesmutněl, zpátky do Anglie už nechtěl

JOHANKA: ‚Aby byl muž se ženou šťastný, neměl by ji příliš milovat‘

CLEMENTINE: Trvale šťastný. Kratší romance pozvedá vášeň
(*V průběhu konverzace se svlékají a osvěžují v kašně*)

JOHANKA: Kdo všechno tu ještě byl?

CLEMENTINE: Spisovatelé, malíři, myslitelé...

VERNON: Dobře se u nás jí a pije

JOHANKA: A rozpráví ... Někdo z psychologie?

VERNON: Kdysi tu byl Wiliam James. Stačí? Teď už se z Harvardu nehne. Ale znám dobře jeho kolegu z Chicagské university

JOHANKA: Profesor Mead? Pragmatismus? Něco jsem od něj četla

VERNON: (*pomalé stmívání*) Zůstaneš, vid'?
(*Na terase jsou dvě lůžka napojená do dvojnásobné délky*)

JOHANKA: (*uléhají spánky k sobě*) Naše aury se prolínají...

VERNON: Nic neříkej, jen se uvolni
(*Clementine v rohu osvětleném svíčkami skicuje dvouakt*)

(*Dopoledne – snídaně v altánu. Clementine otevírá noviny*)

VERNON: ... Něco nového? Přichází konec zvráceného světa?

CLEMENTINE: Dnes ještě ne ... Něco o Freudovi

VERNON: Ten u nás ještě nebyl

CLEMENTINE: Zvou ho do Ameriky. A toho druhého taky.
Nějaká universita. Přednášky, čestný doktorát

JOHANKA: Ukaž! Kdy? Kam? (*Nahlíží do novin*)
V Bostonu teď žije má ... skoro dcera. Zpívá tam

Titulek: AMERIKA

1909

OBRAZ 69. DŮM – BOSTON (o pár týdnů později)

ANTONIE: Na podzim otevíráme novou budovu operou La Gioconda

JOHANKA: To už musím být zpátky ve Vídni

ANTONIE: Připravuji se na roli Laury, zatím jako understudy

JOHANKA: „Understudy“?

ANTONIE: Náhradnice. Kdyby něco

JOHANKA: To se dá snad zařídit

ANTONIE: Ale jak?

JOHANKA: V operách jsou přece úklady běžné

ANTONIE: Vždycky ti naletím

JOHANKA: Nesmíš brát všechno vážně. Hravost nás vrací do mládí
... Dokázala by mi vaše kostýmerka přizdobit klobouk?

ANTONIE: Za pár dolarů ti tam našije, co si řekneš.
... Příští sobotu jedu zpívat krajanům do Chicaga.

JOHANKA: Počkej ... Tam je přítel Vernon profesorem psychologie.
Pošlu jí telegram, aby mě doporučila

*(Zvuk telegrafu. Hluk motocyklu. Listonoš přiváží express rekomando
s hlavičkou Chicagské university)*

OBRAZ 60. PRACOVNA (o pár dní později)

Tajemník uvádí Johanku do pracovny univerzitního profesora a sám diskrétně odchází. Po stranách police knih, uprostřed výhled na jezero. George vyjde zpoza psacího stolu, ukloní se a políbí jí ruku

JOHANKA: *(improvizuje)* Jak neamerické

GEORGE: Žil jsem pár let v Evropě. Odtamtud znám Vernon.
To se ještě hledala

JOHANKA: Už se našla. Má nejlepší z obou světů

GEORGE: Emancipace nespočívá v drsných manýrách.
Vy se zdáte se svým ‚údělem‘ spokojená. Ovládáte ty, co vládou

JOHANKA: Snažím se vmýšlet do mužů i do žen

GEORGE: Kde jste studovala?

JOHANKA *(vnitřní hlas)* ... Pár let přímo u profesora Freuda?
(Nahlas) Hodně čtu, naslouchám, domýšlím ... A mívám štěstí

GEORGE: Štěstí je víc než vzdělání. Zajímá vás estetika jako Vernon?

JOHANKA: Poslední dobou pragmatismus, jako vás

GEORGE: Racionalizace není zrovna ženský obor

JOHANKA: Praktické myšlení je

GEORGE: Na ty Freudovy přednášky vás samozřejmě dostanu,
ale povězte mi něco o sobě.

JOHANKA: Začínala jsem jako služka a neměla ani boty

GEORGE: Já jako inspektor ve vlacích. Občas mě cestující zbili

JOHANKA: Dobře, vyhráváte

GEORGE: Máte děti? ... Plánujete?

JOHANKA: Ještě nevím. V našem rodu převažují dcery

GEORGE: Chytrá po mamince a pohledná ... taky. Mohu vás pozvat odpoledne na výlet? Zdědil jsem srub na břehu Michiganského jezera.

OBRAZ 71. SRUB (odpoledne téhož dne)

Dvojice v otevřeném modelu 1909 odbočuje na zarostlou cestu k jezeru

JOHANKA: Voda je můj živel

GEORGE: Sama jste živel

JOHANKA: Mám s sebou náhodou koupací košilku.
(Mizí za dřevěnou zástěnou, pak vběhne do jezera)

GEORGE: Rozdělám zatím oheň a něco rychle ... chytím.
(Přináší vykuchané ryby z auta. Později čeká na Johanku na břehu vyhrátým koupacím pláštěm. Při osušování se začínají dotýkat)

JOHANKA: *(s pohledem na vycházející měsíc)*
Úplněk v nás probouzí neurčitou touhu

GEORGE: Neurčitou?

JOHANKA: V mnohosti možností, které nemůžeme všechny prožít

GEORGE: Ženy mívají často přání, kterým nelze nic vytknout, jen nejdou dohromady. Třeba nezávislost a soužití

JOHANKA: Protichůdné myšlenky se nevyklučují.
Protichůdná přání ano

GEORGE: *(naplní jí misku z kotlíku nad ohněm)* Všechno z vody

JOHANKA: I my. Původem, obsahem, splýváním

GEORGE: V hlubinách sídlí podvědomí, stoupající proudy vynášejí předvědomí, od hladiny začíná vědomí. A z vody vyvstávají přeludy

JOHANKA: Já vycházím z mlhy. Tak si ujasňuji myšlenky

GEORGE: Pak že nejsou filosofky

JOHANKA: Nemusíme mudrovat. Smysl života není návod, ale pocit

GEORGE: Jsi tak chytrá (*přitáhne ji k sobě*)

JOHANKA: To se říká nehezkým. Jsi tak hezký

GEORGE: To se říká hloupým

(Stejně místo – později v noci u ohně)

GEORGE: O půlnoci bývá slyšet přes vodu zvon z protějšího břehu

JOHANKA: (*uléhá naznak*) Chci vidět hvězdy.

(*K sobě:*) Mithrada odvozuje osudy z okamžiu zrození.

Mně připadá důležitější samotný začátek.

Možná tam nahoře přibude světýlko...

GEORGE: (*naslouchá zvonu*) Dvanáct. (*Přilehne k ní*)

JOHANKA: Nejvyšší čas (*přimkne se k němu*)

(Svítání, východ slunce nad jezerem)

JOHANKA: (*vymaní se znáručí spícího George a ,čaruje ' nad ním*)

... Až se probudíš, nebudeš si nic pamatovat

(*Váhavě odchází*)

OBRAZ 72. SILNICE (časně ráno)

KOČÍ: *(vůz s konvemi mléka zastavuje Johance)* Do města?

JOHANKA: To byste byl moc hodný. Někam k nádraží

KOČÍ: Po ránu bývá chladno *(Přehodí přes ni pokrývku)*

OBRAZ 73. TOALETY září 1909

Hotel v New Yorku, na stěnách dobové reklamy

JUNG: ... Jaká byla plavba?

FREUD: Chvilími jsem spal utlumený opiáty, chvílemi zvracel a proklínal Kolumba

JUNG: První týden nám chtějí ukázat Ameriku. Coney Island, takový Prátr bez stromů, Niagarské vodopády s vyčerpanými novomažely...

FREUD: V automobilu už jsem jel, ale stále mi chybí ten uklidňující pohled na koňské zadky

JUNG: ... a nejnovější kinematograf

FREUD: ‚Kriminální hypnotizér, Léčba plachosti, Bláznova pomsta‘... To snad vybrali schválně! *(Nasype si na pouzdro doutníků linku bílých krystalů, odvrátí se a nasaje)* Musím se na to posílnit

OBRAZ 72. AULA UNIVERSITY (o týden později)

Mezi nemnoha ženami sedí v zadní řadě Johanka v zajímavém klobouku

FREUD: *(během přednášky improvizuje)* Klobouk by měl přitahovat pozornost k dámě a odvádět ji od případných nedostatků...

HLAS 1: *(z publika)* Jak vidíte budoucnost psychoanalýzy?

FREUD: S uvolňováním mravů ubude traumat z potlačované sexuality. Zato přibude problémů s nespokojeností i po uspokojení a s komplexem nadřazenosti

HLAS 2: Existuje ‚femme fatale‘?

FREUD: Osudová žena nemusí být uhrančivá kráska. Osudy druhých může měnit i mimořádně vnímavá bytost vmýšlením

HLAS 3: Kam spěje úpadek mravů?

FREUD: Příklon k náročné zdrženlivosti nebo ke snadné bezuzdnosti, která však devaluje vztahy, představuje novodobé dilema.
(Po odmlce) Snadnější obvykle převáží

OBRAZ 75. VESTIBUL UNIVERSITY (přestávka)

JOHANKA: *(obchází zhypnotizovaného George. K sobě)* Nic. Dovedla jsem své schopnosti k dokonalosti. Jak smutné

V pozadí se ke slavnostnímu průvodu řadí universitní hodnostáři a Freud a Jung se zlatými řetězy čestných doktorů

FREUD: *(k Jungovi)* Dnes by měla přijet má dcera. Jsou v Americe na svatební cestě. Možná už tu někde je

JUNG: Moc rád ji poznám. Ta nejstarší? ... Matilda?

FREUD: Nebylo to s ní lehké. Dokud se neobjevila...
Kde je jí konec
(Zvuk slavnostních fanfár. Vcházejí do sálu)

OBRAZ 76. AULA UNIVERSITY (pokračování)

V čele průvodu kráčí důstojně Freud s Jungem. Blíží se k Johance, která s přímým setkáním nepočítala

JUNG: *(povšimne si Johanky a rozezná její podobnost s Freudem)*
Máš tu dceru! Jako by ti z oka vypadla *(Ukloni se jejím směrem)*

FREUD: *To přece není Matilda... (S pohledem na klobouk s nášivkou rodného města) ... Ten kostel nad řekou – to je přece Příbor! (Jeho pohled se setkává s Johančiným) A to je ... (K sobě) Tuší něco? Vždycky věděla všechno dřív než ostatní*

JUNG: *(nechápe)* Stačí jen otevřít náruč

FREUD: *Všechny ty dopisy musím spálit (Bledne a s rukou na srdci omdlévá. Jung ho zachytí. Johanka se v té vřavě vytrácí z auly do parku)*

OBRAZ 75. MŮSTEK (pokračování)

Pěší můstek nad říčkou protékající universitním parkem

JOHANKA: *(k sobě)* Poznal mě a zapřel? Nebo nepoznal?
Vděčím mu za dar myšlení, trvalejší než láska.
... Jsem osudová žena? Někdo to musí dělat

(Klobouk se znázorněním Příboru z barevné plsti pouští po vodě. Našité městečko se vzdaluje a klesá do zapomnění. V pozadí se k ní blíží George, jediný muž, který dokázal překonat kouzlo vybledání)

Něžněnky

Filmový (literární) scénář na základě stejnojmenné knihy

Název nevšedního příběhu o lásce, úkladech a vlivu filosofie na něžné bytosti předznamenává téma ženskosti, které všude kolem nás ubývá. V lázních, založených na místě s nejvyšším průměrným věkem dožití, se rodí i jemné dívky s mimořádným smyslem pro duševní soulad.

Po únosu jedné z nich, pozdější hvězdy filmů pro muže, zřídí město „něžněnkám“ exkluzivní školu s důrazem na rozvoj nejlepších ženských vlastností. Dostávají vybrané vzdělání a prvotřídní výchovu a jako nevěsty se zárukou jsou vyhledávány nejúspěšnějšími muži z celého světa. Po kompenzaci nadsazených nákladů za přípravu a ochranu se stávají záviděníhodnými manželkami a skvělými matkami.

Zajímá se o ně ale i podsvětí a jsou trnem v oku feministického hnutí. Exportní program naruší nejnadějnější z absolventek, která se vymkne zaběhnutému systému a všechno změní.

SYNOPSIS

Ředitelka školy pro ‚odlišné‘ dívky nacvičuje s něžněnkami a jejich bonami svatební obřad. Z výšiny nad městečkem kdosi vše natáčí. Na radnici jedná architekt o nové budově s důrazem na bezpečnost. Právník vysvětluje vznik ‚Sdružení‘. Pozemky u pramene vlastní starý doktor, jehož otec založil lázně v místě nejvyššího průměrného věku dožití. Konzorcium pojišťoven znepokojuje stáří obyvatel místního domova důchodců. Ředitel zjišťuje detaily únosu Lil, pozdější hvězdy filmů pro muže. Do střeženého katastru pronikne Tom, potomek pouťového fakíra a hadí ženy, který slíbil jedné z dívek, že se vrátí, až bude plnoletá. Schůzi ‚Sdružení rodičů a přátel‘ naruší protesty feministek. Televize přenáší konflikt mluvčí žen s populárním genetikem. Tvrzení o vynuceném umístování dívek zpochybní Tonka odchodem za svým vyvoleným. Sdružení chystá trestnou výpravu. Výměnou za volný odchod dvojice souhlasí doktor s prodejem stavebních parcel. Peníze užije na opravu zámku přezdívaného ‚Stoletka‘. Právník a starosta sjednávají převzetí lázní konzorciem. Později shledají, že nový vlastník zamýšlí pramen zazdít. Tom a Tonka přežívají různé nástrahy. Než se mohou ztratit někde ve světě, oba vycítí, že je potřebuje ohrožená družka. Unesená ‚Těsná Lilly‘ se opaří, a jako nepoužitelná je shozena z útesu, ale s jejich pomocí přežije. Tom opouští krásnou Tonku a odchází se zjizvenou Lil. Ukrývají se v chalupě na Šumavě. Lil otěhotní a na jaře šije najisto modrou výbavu. Tom zjistí, že po nich kdosi pátrá a podaří se mu nalézt skryš právníka. Ten se snaží získat Lil, která, ač nevzhledná, může být zdrojem cenného genetického materiálu. Jeho komplic z podsvětí, zase chystá únos líbezného Tonky. Ředitel konzorcia zjišťuje od genetika, že jediný muž s odlišným genem by mohl založit ‚od Adama‘ nový lidský rod. Vlastnosti drobnějších lidí nejsou v zájmu pojišťovacích fondů a existence Toma vzbuzuje obavy. Mladík přiváží kopie svých nálezů do lázní, ale při zdolávání ohrazení ztratí mobil. Porodní příznaky přimějí Lil zavolat o pomoc Tonce. Kontakt zachytí právník, který doufá, že ho výjezd doktora dovede k rodičce. Pozdě v noci si světél v okně chalupy všimne sousedka, zdravotní sestra, vezme Lil k sobě a postará se o ni.

Ředitelka školy odváží doktora na Šumavu a bonu posílá v identickém voze na letiště. Bona shodí ze silnice auto, které ji sleduje, u ‚odletů‘ mává před kamerou mužům připomínajícím doktora. Tom nalezne ráno chalupu prázdnou. ‚Principál‘ z podsvětí zjistí, že doktor neodletěl, ale směřuje na Šumavu. Bývalý pouťový jezdec na ‚stěně smrti‘ vyrazí v právníkově ferrari na jih. Tom se vrací, aby zničil stopy jejich pobytu. Bere z úkrytu pistoli, zapaluje chalupu a odjíždí hledat únosce. O chvíli později přiváží bona Tonku. Dívka vběhne do hořící jizby a vyzvedne z kolébky loutku, kterou vyřezal Tom. Nedovolí boně, aby ji ošetřila a s panákem v náručí se ukazuje na cestě pod chalupou. Přijíždějící muži zahlédnou zbědovanou ženu, usoudí, že jde o Lil, ale nemohou zastavit, tlačí je před sebou hasiči. Ženy čekají až je pronásledovatelé v dále spatří, potom začíná honička. Na vrcholu oblouku nového mostu, bona zastaví a Tonka, v roli Lil s ‚dítětem‘ v peřince, se vyhoupne na zábradlí. Přijíždí i ředitelka s doktorem. Tonka hodí peřinku s loutkou do řeky a všichni přeběhnou na stranu po proudu. Smotek se potápí a doktor konstatuje, že dítě nebylo životaschopné. Bona zatím couvá na silničku ke strženému starému mostu. Principál zahlédne odbočující vůz a vyrazí za ním. Bona se chystá se k boji, ale Tonka ji nutí přidat. Silné vozy bok po boku zrychlují. Auto se ženami přeletí na druhou stranu řeky. Principál na poslední chvíli brzdí a zpomalený vůz s právníkem narazí na zbytky pilíře uprostřed proudu a vzplane. Ředitelka vypátrá zdravotní sestru, která odvezla Lil s novorozencem k sobě na Moravu, zajede za nimi a zařídí formality a financování. Lil je šťastná, ale chápe, jak nebezpečná by pro ně byla přítomnost otce. Tom přijímá situaci a opět se sbližuje s Tonkou. V romantickém objetí kolem nich prochází jedna z mladších něžněnek a s údivem si uvědomuje, co asi jednou čeká i ji.

POSTAVY

ANTEA (18)	původně Tonka, nejslibnější z dívek
ANČKA (20)	bona, nejostřejší z ozbrojených chův
LIL (25)	Lilly, původně Lidunka, unesená něžněnka
LUCIA (17)	původně Lucka, něžněnka
BIANCA (18)	původně Blanka, něžněnka
THERESA (17)	původně Terka, něžněnka
BONA 1 a 2 (20)	jejich opatrovnice
DOKTOR (90)	syn zakladatele lázní, restituent
ŘEDITELKA (45)	školy pro odlišné dívky (Irma)
TOM (25)	pravnuček fakíra a hadí ženy
PRÁVNÍK (50)	Sdružení rodičů a přátel školy
PRINCIPÁL (50)	provozovatel interaktivní pornoscény
STAROSTA (60)	lázeňského městečka
NÁČELNÍK (40)	zástupce pro bezpečnost
MATKA (50)	Lidunky a Theresy
ÚŘEDNICE (40)	donášející referentka OÚ
PROFESOR (70)	odborník na asistovanou reprodukci
MLUVČÍ (50)	ženského hnutí
ARCHITEKT	majitel stavební firmy
FILOSOFKA (80)	dobrovolná poustevnice
PRABABIČKA (100)	důvěrnice Tonky
GENERÁLNÍ (50)	ředitel konzorcia pojišťoven
NÁMĚSTEK (50)	jeho schopnější zástupce
SEKRETÁŘKA (25)	asistentka ředitele
REPORTÉR	televizního přenosu
PAMĚTNÍK (90)	starých časů z lázní
SESTRA (35)	zdravotnice z Moravy
US PRÁVNÍK	právní zástupce zájemce
US DOKTOR	jeho odborný doprovod
ŠÉF	podsvětí
ZVĚD 1 a 2	
POLICISTA 1 a 2	
BODYGARD	
PROUTKAŘ (70)	

Několik dalších něžněnek a jejich bony, obyvatelé lázeňského městečka a domova důchodců, feministky, euroadamité

OBRAZ 1. ŠKOLA (po poledni)

Správní budovu někdejších lázní přenechal restituent, starý doktor, městu, které tam teď provozuje školu pro „odlišné“ dívky.

Lavice vpředu s čalouněnými sedátky jsou nižší, lavice za nimi, pro statné bony, jsou robustnější

ŘEDITELKA: *(v elegantním kostýmku, oddává mladou dvojici)*
For better for worse, for richer for poorer...

ANTEA: *(ve svatebních šatech zpod závoje překládá)*
V dobrém i zlém, v hojnosti i v chudobě...

ŘEDITELKA: To love and cherish

ANTEA: Milovat a ... opatrovat

ŘEDITELKA: So long, as we both shall live

ANTEA: Dokud budeme oba žít

ŘEDITELKA: *(k ženichovi, jehož výšku zvýrazňuje cylindr)*
Nyní můžete políbit nevěstu

ANTEA: *(stoupá na špičky, závoj se rozevívá, pod ním líbezná tvář)*

ANČKA: *(v roli ženicha, odhodí cylindr a upravuje si účes. Zbývající tři dívky a jejich bony zatleskají)*

ŘEDITELKA: Chápu, že vás to nudí, ale sňatek je vaší branou do života

ANTEA: *(předává závoj další na řadě) Teď ty (Otevřeným oknem zahlédne z hřebene záblesk optiky)*

OBRAZ 2. VÝŠINA (stejný čas)

Na hřebeni nad městečkem je ukrytý džíp. Zvěd s dalekohledem pozoruje ceremonii oknem, druhý pořizuje teleobjektivem kamerový záznam.

ZVĚD 1: Už končí. *(Hluk motoru z údolí, oba zpozorní.
Po silnici přijíždí k ohrazenému areálu městečka limuzína. Před závorou
ji zastaví a pak odmávne hlídka. Pokračuje na náměstí před radnicí.
Šofér přidržuje dvířka tělnatému pasažérovi)* To bude ten jejich právník
(Druhý muž s rolí výkresů vystupuje sám)

OBRAZ 3. RADNICE - PATRO (pokračování)

*Starosta, aby učinil dojem na návštěvníky, úřaduje v obřadní síni.
Sedí na jednom konci, personál na druhém*

ÚŘEDNICE: *(od okna)* Návštěva! Augusta, ještě s někým.
Modré kalhoty, hnědé boty, žluté ponožky ... asi inženýr

NÁČELNÍK: Architekt

ÚŘEDNICE: Kvůli té nové ‚rodince‘?

NÁČELNÍK: *(zdůrazňuje)* Kvůli ‚institutu‘. *(Jde za starostou)*

ÚŘEDNICE: *(tiše)* Institutky!

NÁČELNÍK: *(rychle se vrací)* Kde je doktor?

ÚŘEDNICE: Kde asi *(Ukáže nahoru směrem k zámku)*

PRÁVNÍK: *(rozrazí dveře, ignoruje personál a míří za starostou)*

ARCHITEKT: *(zdvořile zdraví, ale je ignorován)*

(Krátké vítání a představování)

STAROSTA: Malé město v tak jedinečné situaci má zvláštní potřeby

ARCHITEKT: Nestandardní řešení bývají jen o něco dražší

PRÁVNÍK: Naše plány pro vás představují zajímavé příležitosti

STAROSTA: Dáte si kávu? *(Pokyne úřednici) Jaruško...*

ARCHITEKT: *(zatím přistoupí k oknu. Náměstí přecházejí dvě drobné dívky následované dvěma statnými bonami s batohy) ... Vypadají tak dětsky*

PRÁVNÍK: Biance bude v září osmnáct. Anteu, tu vpravo, už chystáme. Tady respektujeme zákony. A dobrovolnost

STAROSTA: Každá má stálou společnici. Také odsud, ale normální. Třeba naše Ančka

PRÁVNÍK: Bony pocházejí z nejlepších místních rodin

STAROSTA: ... Vy jste ty holčiny ještě neviděl zblízka?

ARCHITEKT: Jen na fotkách. *(Zarazí se v rozpacích)*

PRÁVNÍK: Lída byla smutný, ale ojedinělý případ. Proto ta opatření

STAROSTA: Institut musí být navržen s důrazem na bezpečnost

OBRAZ 4. OSAMĚLÁ LÍPA (o pár minut později)

Pod mohutným stromem odpočívají dvě bony. Dívky se tiše blíží, ale jedna z chův je spatří. Odkopnou sandálky a vyjedou po kmeni do koruny. Bony je ignorují a zdraví své kolegyně.

BONA 1: Kde jste byly tak dlouho?

ANČKA: Zase nás ženili *(Dvě mladší bony se zasmějí)*
Napřesrok budete dělat kašpary vy! Už máte ,návrh‘?

BONA 2: Nějakého šejka Bianka odmítla

ANČKA: Za písek je příplatek

BONA 1: Stačí zrnko a snesou perlu

ANČKA: Snáší, ale aspoň nezanáší

BONA 1: Tonka prý nechce nikam

ANČKA: ‚Antea‘ (*Opravi ji*) To říkají všechny, ale pak podepíšou

BONA 2: Až na Lidunku (*Ostatní ji okřikují – o té se nemluví*)

(Pokračování v koruně stromu nad nimi)

LUCIA: Proč ty bony tak křičí?

BIANCA: Po přísaze jsou bez mužských (*Ukazuje cigaretu*)

LUCIA: My se přece taky nehádáme ... Kdes to vzala?

BIANCA: Našla (*zasyčí zápalka*)

LUCIA: Sraží ti body. Zůstaneš bez ochrany

ANTEA: Můžu taky? (*V zeleni se objeví jen její ruka, která pak neviděna odhodí zapálenou cigaretu co nejdále*)

LUCIA: Jaké to je?

ANTEA: Ulítla mi. První a poslední.

BIANCA: To jsme si užily

ANTEA: Irma říká, že dnes kouří jen nižší třídy

LUCIA: Pořád si nemohu zvyknout, že už za rok...
Budu mít všechno (*Záběr na její tělo*)

NĚŽNĚNKY: (*kolektivně*) Ty už přece máš všechno!

(Pokračování na úpatí kmene pod nimi)

BONA 1: *(zpozoruje hořící suchou trávu a ukazuje)* Hoří!

BONY: *(vyskočí a z píšťalek vydají čtyři různé tóny.
Po kmeni sjedou čtyři dívky a každá se postaví za svou strážkyni)*

ANČKA: *(do mobilu)* Perimetr severozápad. Požár v porostu.
(K boně 1) Hod' na to termofólií

OBRAZ 5. VÝŠINA (stejný čas)

ZVĚD 2: Slyšels?

ZVĚD 1: Jako by někdo pískal

ZVĚD 2: A kouř! *(Z městečka vyráží vozy pohotovosti)*

ZVĚD 1: *(Dým je přerušován hašením)* Kouřové signály! Mizíme!
(Naházejí věci do vozu a při couvání vyvrátí značku ,Chráněná oblast')

OBRAZ 6. MŮSTEK (o pár minut později)

Džíp se řítí lesní cestou a najíždí na silnici. Před úzkým mostem přes údolí proti němu vyjede kamion s rolemi drátěného pletiva, za kterými se někdo ukrývá.

ZVĚD 2: *(strhne vůz na hromadu posypového materiálu a vystoupí, aby zkontroloval podvozek)* To bylo těsný

ZVĚD 1: *(hlásí poklidně do mobilu)* Návrat za dvě. *(K řidiči)*
Dole se opláchnem a hodíme do civilu *(S batohy sestupují k říčce)*

OBRAZ 7. OPLOCENÍ (o čtvrt hodinu později)

Kamion zastavuje u dokončovaného druhého paralelního pásu oplocení. Během skládání rolí se k plotářům přidá nevelký mladík a proklouzne do katastru obce.

OBRAZ 8. RADNICE – PATRO (pokračování 3.obrazu)

ARCHITEKT: *(nad výkresy na velkém stole)* Tu kašnu chcete zbourat?

STAROSTA: Jen prohloubit. Skáčou do ní ze skály, až jde strach

PRÁVNÍK: A na ten sokl přijde socha

ARCHITEKT: Jedné z těch malých?

STAROSTA: V nadživotní velikosti

ARCHITEKT: Přece i v té drobnosti spočívá jejich kouzlo

PRÁVNÍK: Figura není všechno a právě to chceme zdůraznit

STAROSTA: Puberta je jen pohladí, zůstanou v nejlepším

NÁČELNÍK: *(vstoupí)* Doktor vzkazuje, že dnes už nepříjde

STAROSTA: *(vysvětluje architektovi)* Jeho otec lázně založil. Po válce mu je znárodnili, ale syn dostal všechno zpátky. I ten zámek na kopci.

PRÁVNÍK: Tam provozuje ten svůj starobinec

OBRAZ 9. TERASA (stejný čas)

Na otevřeném nádvoří s výhledem na hřebeny hor si na slunci rozložili křesílka velmi staří důchodci.

DOKTOR: *(prochází a zastaví se u stařenky)* Těšíte se na sobotu?

STAŘENKA: Jestli tu ještě budu

STAŘÍK: Stovka je jen jednou za život *(upadne a je odtažen za nohy)*

STOLETÁ: Třeba ti pošle blahopřání hejtman, jako mně

STAŘENKA: Kdože? Hejtman Žižka?

OBRAZ 10. KANCELÁŘ KONZORCIA (podobný čas)
Honosná pracovna generálního ředitele pojišťovacích fondů.

GENERÁLNÍ: ... ty dvě věci nejdou dohromady.
Třeba tam opravdu něco je

PAMĚTNÍK: *(stařeckým hlasem)* Hory, lesy klid. Otec našeho doktora chtěl nejdřív koupit nějaký grandhotel, ale jako bývalý pojišťovák měl po ruce ... statistiky

GENERÁLNÍ: On byl z naší branže?

PAMĚTNÍK: Za té první války vydělal na provizích celé jmění.
V nejistých časech se lidi sichrují

NÁMĚSTEK: *(vymění si pohled se šéfem)* Jaké statistiky?

PAMĚTNÍK: Našel místo, kde u nás lidi žili nejdýl, a tam založil lázně.
Zámek přikoupil až před válkou, když klesly ceny

NÁMĚSTEK: Ten doktůrek je jeho jediný potomek?

PAMĚTNÍK: Ona milostpaní moc na děti nebyla. Šperky vzala a kluka tu nechala ... Přes ty naše hory uteklo hodně lidí. Po Únoru se přes čáru ještě prostrílel nějaký cirkusák. Pak natáhli dráty

GENERÁLNÍ: A ty maličké?

PAMĚTNÍK: První tři se narodily za okupace, takové pomenší.
Jídla bylo málo, jen na lístky, myslelo se, že je to tím

NÁMĚSTEK: Stejný ročník všechny tři?

PAMĚTNÍK: I měsíc. Leccos se šeptalo. Druhá várka přišla po deseti letech – zase tři. Drobnější, ale jinak v pořádku

NÁMĚSTEK: Označily matky někoho?

PAMĚTNÍK: Mlčely, jako by se bály. To se ještě nevědělo, jaký budou jejich vnučky artikl. *(S povzdechem)* Měl jsem tam zůstat...

(Asistenka vyprovází Pamětníka přes recepci, kde už čekají Zvědové. Opět kancelář konzorcia, tentokrát se zhasnutým lustrem. Na velké obrazovce je záběr dokončovaného oplocení ze vzdálené výšiny)

GENERÁLNÍ: Vraťte to a zpomalte.
(Mezi plotáře se vmísí mladík a pronikne do katastru obce)

ZVĚD 1: Nějak nám to ušlo

GENERÁLNÍ: Musíte zjistit, kdo to byl, a kdo za tím je

ZVĚD 2: Podezříváte někoho?

GENERÁLNÍ: Platíme snad vaší agentuře za samoobsluhu?

NÁMĚSTEK: Jak jste pokročili s tím Augustou?

ZVĚD 2: Právní zástupce města a Sdružení rodičů... *(Odmlčí se)*
Za starých časů šéfoval státním cirkusům!

NÁMĚSTEK: Doktor práv se nedal ke kolotočům jen tak

ZVĚD 1: Ty něžněnky jsou taky atrakce

ZVĚD 2: Máme kontakty v policejních archivech

NÁMĚSTEK: Nás zajímá jen výsledek. *(Po odchodu zvědů)*
... Buď jde o nějakou lumpárnu, nebo o velké peníze

GENERÁLNÍ: Zneklidňující je ten nadprůměrný věk dožití

NÁMĚSTEK: Něco v té vodě? Na krásu – i na stáří

GENERÁLNÍ: Rozbor neukázal nic zvláštního

NÁMĚSTEK: Ty holky se v ní koupou

GENERÁLNÍ: A co ten únos? *(Lascivně)* ‚Těsná Lilly‘

NÁMĚSTEK: Před sedmi lety. Byl do toho zapletený nějaký cirkusák

GENERÁLNÍ: Ale nakonec ho osvobodili

NÁMĚSTEK: To přece dnes nic neznamená. A víš, kdo ho zastupoval?

GENERÁLNÍ: Ten ... Augusta?

OBRAZ 11. LÁZEŇSKÝ PARK (podvečer)

Starý dřevěný altán, pozůstatek lázní. V pozadí padá ze skály do kašny pramen. V přítmi odpočívá na zahradní židli doktor. Antea se protáhne mezi tyčemi plotu do parku. Uvěří, že je sama, rozepne se a prohlíží svůj odraz na hladině. Když zaslechne dusot, vyjede nad pramen a skryje se v průrvě. I doktor zaslechne přibíhající bonu. Pokročí k plotu.

ANČKA: Byla tu?

DOKTOR: V parku je v bezpečí

ANČKA: Musím ji nahlásit. Proč mi to pořád dělá.
A nikoho nechce. Co tu byl ten... ten

DOKTOR: Myslíš Tom?

ANČKA: Úplná nula, ani česky pořádně neuměl

DOKTOR: Narodil se přece v Americe. Znal jsem jeho dědu, když tady za války zimoval cirkus. Otec fakír, matka hadí žena. Podruhé...

ANČKA: *(nesoustředěně)* Vezmu to k bráně *(Obíhá plot)*

DOKTOR: *(hledí do padající vody. Tuší, že se blíží dívka a pokračuje)*
Pomenší, ale pohledný, těmi fóry z manéže rozesmával ženské. Tady si na něj počíhali místní chlapi. Tvoje babička ho pak odnesla v dece.

ANTEA: *(sklouzne na obrubu kašny a blíží se k doktorovi)*
Moje prababička. Co byl ten cikus?

DOKTOR: Takové divadlo ve stanu, s akrobaty a se zvířaty

ANTEA: A on tam hrál?

DOKTOR: Dělal lidem radost. No všelijak

ANTEA: Jako my

DOKTOR: Potom zabral lázně wermacht

ANTEA: A ten cirkusový herec?

DOKTOR: Klaun. Ženské se u něj střídaly se zbytky lekárniček, občas ho přenesly, aby je někdo neudal

ANTEA: Chtěla bych být také tak statečná

DOKTOR: Buď ráda, že to nebudeš nikdy potřebovat

(Od brány přijíždí stráž. Reflektory pročešávají koruny stromů)

ANTEA: *(k boně)* Promiň, Ančko. Chtěla jsem být chvíli sama

ANČKA: *(usadí ji v kabině a sama vyskočí na korbu. Odjíždějí.)*

OBRAZ 12. VILA PRÁVNÍKA (o pár dní později)

Tajemnice, drobnější mladá žena, leští na dveřích mosaznou tabulku JUDr Augusta. V kanceláři přes celé patro, s výhledem na velkoměsto, pak třídí spisy a občas kontroluje čas.

Na monitoru vystupují z limuzíny dva Američané. Zabzučení

US PRÁVNÍK: *(hlas)* Doctor ... eh ... Smith and Jones

TAJEMNICE: Come in please. *(Aktivuje bezpečnostní systém a jde je uvítat)* ... Cofee or tea? *(Návštěvníci obdivují výhled)*

US DOKTOR: *(ptá se stranou kolegy)* ... Také jedna z nich?

TAJEMNICE: *(zaslechne ho)* Já jsem jen malá. A nejsem hodná

PRÁVNÍK: *(vstupuje)* Vítejte ... netřeba se představovat.
(K tajemnici) Dnes už vás nebudeme potřebovat. *(Ta odchází)*

US PRÁVNÍK: Zastupujeme klienta, velmi úspěšného ve svém oboru.
(Doplň) Transakce. Manželky nechápaly složitost jeho osobnosti

PRÁVNÍK: Takové nepochopení může být u vás dost drahé

US PRÁVNÍK: Trojí zklamání si žádá spolehlivější řešení

PRÁVNÍK: Umist'ování zajišťuje Sdružení formou
nezávazných doporučení

US DOKTOR: Mimořádně drahé doporučení

PRÁVNÍK: V souladu s mimořádnými výsledky

US PRÁVNÍK: Krása měla vždycky cenu, ale žena jako kulturní
centrum, spolehlivý přístav a všechna ta přidaná hodnota, záruky...

PRÁVNÍK: Nejsou jen líbezné. Mají mimořádnou vnímavost.
Vědí všechno dřív než ostatní a ...

US DOKTOR: ... dokážou tomu zabránit?

PRÁVNÍK: Neznají zášť a zlobu a i lidem kolem nich se daří.
Neublíží, neutěčou, nezklamou

US PRÁVNÍK: Škoda, že jich není víc. Že jinde nerostou

PRÁVNÍK: Exkluzivní zboží musí zůstat vzácné

US DOKTOR: Zboží?!

PRÁVNÍK: Obrazně řečeno

US DOKTOR: Takový obraz by americké feministky nepotěšil

PRÁVNÍK: Má snad váš klient politické ambice?

US PRÁVNÍK: No ... má už všechno ostatní. Nějaký problém?

PRÁVNÍK: Naopak. Právě u vás by to spojení jen zvýšilo jeho prestiž.
A k tomu vysoká pravděpodobnost mužského potomka

US PRÁVNÍK: Ti synové jsou normální?

PRÁVNÍK: Výška šest stop, inteligence silně nad průměr,
pevný charakter a osobní integrita

US PRÁVNÍK: To nemusí být vždy výhodou

US DOKTOR: (*jízlivě*) Záleží na jejich budoucí profesi

US PRÁVNÍK: A dcerky?

PRÁVNÍK: Pokud vůbec, venku nikdy po mamince

US DOKTOR: Pár desítek potomků ještě nic neznamena

PRÁVNÍK: Všechny kombinace mimo lázně tak vycházejí.
A nevěsty si vždy uchovávají své skvělé vlastnosti

US DOKTOR: Až na tu jednu, co vám uklouzla

PRÁVNÍK: My přece nikoho nedržíme. Kromě toho Lilly,
na níž zřejmě narážíte, nebyla ještě absolventkou naší školy

US DOKTOR: Policie prý vyšetřovala únos

PRÁVNÍK: Policie! Nikdo o nich tenkrát nevěděl.
Neměly ochrannou smlouvu ani ozbrojené chůvy

US DOKTOR: Ale ta publicita vám přišla vhod

PRÁVNÍK: Takovou publicitu rozhodně nepotřebujeme

US DOKTOR: Teď už ne, ale když jste začínali

PRÁVNÍK: Jak víte, přicházejí s certifikátem zachovalosti

US DOKTOR: Kdo vystavuje to ... osvědčení?

PRÁVNÍK: Jejich osobní lékař a místopředseda Sdružení

US DOKTOR: Takže – váš člověk

PRÁVNÍK: Zřejmě jste nepochopil podstatu jejich odlišnosti.
Byly by z nich ideální družky i bez těch zvláštních půvabů

US DOKTOR: U nás platí, co vidíme na vlastní oči.
Doporučuji nezávislou lékařskou prohlídku (*Zarazí se a zrudne*)

US PRÁVNÍK: Technické parametry pokrývá záruka. (*Z kufříku vyjme složku*) Jménem svého klienta předkládám předběžný návrh

PRÁVNÍK: (*vyjme ze sejfů složku převázanou růžovou stuhou*)
Veškeré testy a detaily nevěsty doporučené Sdružením

US PRÁVNÍK: (*přebírá složku*) Kdy může být přistavena?

PRÁVNÍK: Za dvanáct měsíců

US DOKTOR: Ale my doufali ... Klient je netrpělivý

PRÁVNÍK: Je mi líto, plnoletá bude až napřesrok

US PRÁVNÍK: Delší pozdržení, větší potěšení...

(US Doktor přistoupí blíž. Na deskách zahlédne zlatě embosované jméno LUCIA. Víko bezpečnostního kufříku zaklapne)

OBRAZ 13. BÝVALÉ LETIŠTĚ (ráno)

Rozlehlá pocha. Mezi čtverci betonu vyráží tráva. Mlha začíná řídnout

ŘEDITELKA: (*se stopkami do vysílačky*) Three, two, one – go!

(V dǎli zazní silný motor. Sportovní vůz kličkuje mezi oranžovými kužely a na konci dráhy brzdí smykem. Řidič kráčí ke skupině a snímá přilbu. Je to jedna z chův)

ANČKA: *(Rozpíná si kombinézu. Pod ní má krajkové prádlo)* Dobrý?

ŘEDITELKA: Dopředu to ujde. Ale z ohrožení musíte umět i vycouvat. *(Nasedne a dojede pomalu na konec dráhy. Tam akceleruje, procouvá precizně mezi kužely a vystoupí.)*

ANČKA: Prý jste jezdila závodně...

ŘEDITELKA: Jen rally. Ženy mají poslání. My neriskujeme pro slávu. *(Pokyne ke dvěma identickým silným vozům)* Zatím nacvičujte nástupy a výstupy z obou stran. *(Ančka postává stranou)*

ANTEA: *(následuje ředitelku do ústraní)* Nejsm si jistá

ŘEDITELKA: Každá citlivá a odpovědná dívka má pochybnosti, ale Sdružení chce pro vás to nejlepší

ANTEA: *(nešťastně)* Co je nejlepší?

ŘEDITELKA: Kompenzace jsou podstatné, ale podmínky určujeme my. A tobě se pan Simon na videu líbil

ANTEA: Je to dobrý člověk

ŘEDITELKA: A má tě už teď strašně rád

ANTEA: Nechci, aby mě měl tak rád, když mě ještě nezná. Chtěla bych někoho potkat jen tak. Abychom se mohli poznávat každý den

ŘEDITELKA: Měla bych tě nechat opakovat ročník

OBRAZ 14. TERASA (odpoledne)

Nádvoří zámku. Přichází Antea se svou bonou Ančkou. U cesty kdosi přimaloval šipku s nápisem STOLETKA.

ANTEA: Počkáš tu na mě? (*Zamává staříkům a vstupuje do zámku*)

ANČKA: (*odkládá těžký batoh na křesílko a na druhé usedá*)

STAŘENKA: Můžem vám slečno nabídnout čaj a koláčky?

ANČKA: Díky, ale já ... (*Pohlédne na výsadkářské hodinky*) Tak jo

STOLETÁ: Dědkové stáčeli lesní med

STAŘÍK: Víte slečno, jak se dělá silnější medovina?

*(Stařenka si položí prst na ústa a s Ančkou předstírají mluvení.
Stařík otáčí knoflíkem zesilovače)*

STAŘENKA: (*po chvíli hodně nahlas*) Díky, budu si to pamatovat

STAŘÍK: (*přístroj vydá ošklivý pazvuk. Chytí se za hlavu*)

STOLETÁ: (*nahlas*) Ti mladí dnes vědí všechno.

STAŘENKA: (*přináší občerstvení*) Vy sloužíte u Toničky?

ANČKA: Já? Jsem společnice!

STAŘÍK: (*s dlani u ucha*) Co říká?

STOLETÁ: Že slouží

STAŘENKA: Neslouží, je společnice

STAŘÍK: Kdo?

STAŘENKA: Ale ta služka, přece (*Vřava*)

OBRAZ 15. ZÁMEK – KOMNATA (o pár minut později)
Pokoj prababičky v prvním patře. Starobylý nábytek, nad polovinou kdysi manželské postele visí portrét krásné mladé ženy.

PRABABIČKA: Co tam tak vyvádějí, Toničko?

ANTEA: *(vyhlédne z okna)* Perou se o nějakého dědka

PRABABIČKA: O kterého?

ANTEA: O toho velkého

PRABABIČKA: Co s ním ...

Za mnou v tvém věku pálilo půl okresu. A to jsem neměla věno

ANTEA: Co přesně bylo to věno?

PRABABIČKA: Ženy musely mít věno, aby se dobře vdaly

ANTEA: To my přece taky

PRABABIČKA: Ty myslíš věneček. U vás musí mít věno muž

ANTEA: To jsme ještě nebraly

PRABABIČKA: O to se postará váš advokát

ANTEA: Když já nevím...

PRABABIČKA: A co ten, jak jsi mi o něm říkala?

ANTEA: Tomík? Už na mě asi zapomněl

PRABABIČKA: Myslíš?

(Odklání obraz od zdi a šmátrá za ním)

Slíbil ti přece, že se vrátí

ANTEA: Loni jsem byla ještě dítě

PRABABIČKA: Ty budeš vždycky trochu dítě

ANTEA: Už k nám nesmí. Ani volat a psát. Je na seznamu

PRABABIČKA: *(vytáhne z modré letecké obálky lístek)*

ANTEA: ... Ty znáš někoho v Americe?

PRABABIČKA: Jednou jsem dostala pohled z Disneylandu.
,Díky za všechno‘ ... před sedmdesáti lety.
Málem mě zavřeli

ANTEA: *(pohlédne k obrazu)* Byla jsi krásná a pořád jsi

PRABABIČKA: Můžeš mi to přecíst, potřebuji slabší brýle

ANTEA: ,Milá Toničko, já vím že...‘ *(Ustane, vzlykne a zakryje si tvář. Když zvenku zaduní kroky, zastrčí lístek do výstřihu)*

ANČKA: *(tvrdé zaklepání na dveře, na kterých visí reklamní plakáty z předválečného období největšího rozkvětu lázní:*

Nejzdravější kout vlasti Sto let a nebude to bolet

Promiňte, paní starostová ... Proč mě pořád urážejí?
Jsem společnice, nebo služka?

ANTEA: *(obejme ji)* Jsi jako má zkušenější starší sestra

OBRAZ 16. ZÁMECKÁ OBORA (další den)

Poblíž lavičky u mohutného dubu stojí několik starobyklých úlů.

ANTEA: *(jen pod závojem přidržuje víko úlu doktorovi. Ke včelám konejšivě)* No tak, no tak, už to bude

DOKTOR: *(v kukle a rukavicích)* Že vás nikdy nezobnou

ANTEA: Poznají, že jsme hodné
(Zahlédne v koruně dubu svázané větve a překvapením si zakryje ústa)

DOKTOR: Co se děje?

ANTEA: *(zaváhá, vytáhne modrou obálku, ale text odřikává z paměti)*

„Milá Toničko,
Vím, že to byla jen taková milá dívčí lež, že se znovu setkáme, až nadejde
správný čas. Jsem na seznamu nežádoucích a nechci Ti působit nesnáze.
Máš před sebou záviděníhodný život s někým velmi úspěšným...
(*Ukryje dopis*) Rodičům už zaplatili a všichni čekají, že podepišu

DOKTOR: Nejsi zodpovědná za celý svět

ANTEA: Nechci, aby si myslel ...

DOKTOR: Tak mu odepiš. Zařídím, že to dostane. A zapomene

ANTEA: To nejde tak na dálku. Už musím jít

DOKTOR: (*kontaktuje Ančku a podá mobil dívce*)

ANTEA: ... Už jsou zpátky v úlu. (*K doktorovi*) Zavřete oči (*Odběhne*)

DOKTOR: (*po chvíli přece jen vzhledne. Dívka hbitě šplhá ke svázaným
větším v koruně, připevní k nim svůj šátek jako vlajku a sjíždí dolů*)

ANČKA: (*přibíhá k doktorovi*) Měl jste ji hlídat a vy si tu spíte!

ANTEA: (*blíží se zezadu ke své strážkyni*) Bzz!

ANČKA: (*v panice mává kolem sebe rukama*) ... Kde máš závoj?

ANTEA: Byl celý od medu (*Chystají se k odchodu*)

DOKTOR: Ještě tu chvíli pobudu

(*Stejná scéna o něco později. Doktor podřimuje na lavičce skryté mezi
přerostlými keři. Nevelký pohledný mladík šplhá hbitě do koruny, jako
předtím Antea, a shora se rozhlíží.
Na parkoviště před závorou přijíždějí autobusy žen s transparenty.
Se šátkem za košilí sjede na zem*)

DOKTOR: (*neviděn*) A co bude dál?

TOM: (*vyběhne ke stromu, ale pak se vrátí k lavičce*) Nevím

DOKTOR: Záleží na tobě

TOM: Já jen ... jsem

DOKTOR: Nemůže popřít smysl svého života

TOM: Má odvahu

DOKTOR: Má vychování

TOM: Přece vy a její teta ... Byla také

DOKTOR: Tehdy se o nich nevědělo. Mohli jsme se zamilovat postaru

TOM: Třeba jsme taky staromódní

DOKTOR: Poprvé to zajiskřilo, když jsem tahal z tvýho dědy olovo. Přinesla mi háček od háčkování. Bylo jí devět a deset let jsme čekali.

TOM: Třeba nám to také zajiskřilo

DOKTOR: Párkrát jste popovídali u limonády, než tě Ančka nahlásila. ... Jak ses dostal přes plot?

TOM: Já? Potomek akrobatů?
(Naznačí přemet a pak se dotkne nosu)

DOKTOR: Takhle si tvůj děda nasazoval červenou bambuli a víš, jak tady skončil. Teď je všechno přísnější a bony mají zbraně

TOM: Sama chtěla, abych se vrátil

DOKTOR: V něčem je ještě dítě. Měl bys mít rozum i za ni

TOM: Co s tím má rozum co dělat. My tady už krváceli, a za mň
(Klid prořízne zvuk sirény)

DOKTOR: To není kvůli tobě.
Večer je výroční schůze Sdružení

OBRAZ 17. RADNICE – PATRO (o hodinu později)
Historickou obřadní síň doplňují současná hesla:

SRPŠOD – záruka bezpečí a štěstí Duše – krása – rodina

*(V první řadě sedí Antea, Bianca, Lucia a Theresa, za nimi jejich bony.
U předsednického stolu se pře starosta s právníkem.
Dovnitř doléhá skandování protestujících feministek)*

HLASY: To by se vám hodilo! Sériová výroba! Hračky pro muže!

HLASY: Obchod bílým masem! Obchod bílým masem!

LUCIA: Proč nás tak urážejí?

ŘEDITELKA: Je to jen pár zatrpklých nešťastnic
(Znepokojeně odspěchá k mužům na pódiu)

STAROSTA: *(k přicházejícímu Náčelníkovi)* Kolik jich je?

NÁČELNÍK: Asi padesát fematron a dvacet registrovaných ptáčníků

STAROSTA: Euroadamité?

NÁČELNÍK: Erodemokraté, s župany a megafony. Přijela už i televize,
to zařídil támhle pan doktor... *(Právník po celou tu dobu telefonuje)*

ŘEDITELKA: Ještě můžeme všechno otočit. *(Hlasitě)* Vraťte se prosím
na svá místa. *(Ke zřízencům)* Zavřete okna *(Hluk opadá)*
Jak jste slyšeli – přes příznivé přijetí našich absolventek všude ve světě
ještě existují osoby, ve kterých čistota a jemnost vzbuzují zášť a zlobu

PRÁVNÍK: Chtěl bych připomenout, že i náklady na bezpečnost našich
obyvatel jsou hrazeny příspěvky zvenčí. *(Přes zavřená okna proniká
dovnitř skandování žen. K ředitelce)* Musím se spojit s našimi sponzory

ŘEDITELKA: *(stane ve středu pódia)* Kdybych se mohla znovu narodit,
přála bych si, aby to bylo zde, na místě klidu, pohody a souladu

NÁČELNÍK: *(v pozadí)* Ty ženské z televize je hecujou

PRÁVNÍK: Jsou placený za krev. Za co platíme vás?

NÁČELNÍK: Nemůžem na ně, pokud nepřekročí obecní čáru

PRÁVNÍK: Přenosový vůz vpustit musíme

NÁČELNÍK: Ta banda vtrhne za nimi.
Padesát feministek v křuskách!

STAROSTA: Platíme vám zvláštní pojištění

PRÁVNÍK: *(hlasitě k audienci)* Letos máme čtyři absolventky
(Pokyne starostovi)

STAROSTA: Jako otec jedné z jejich společnic připomínám,
že za všemi úspěchy stojí i pomoc našich občanů a jejich dcer.

OBRAZ 18 STŘECHY (stejný čas)

*Tom se blíž přes hřebeny k radnici. Otevřeným střešním oknem
zahlédne na obrazovce přímý přenos.*

REPORTÉR: *(hlas)* Slavnostní ráz výroční schůze byl narušen
desítkami protestujících žen. Jejich mluvčí...

*(Pod Tomem se mihne hlava v natáčkách. Paní vystrčí na parapet kotě
a talířek se sardinkami. Mladík zdvihne krmení a pokračuje v postupu,
následován kotětem.*

*Po úzké římsce balancuje k oknu radnice a nedovřeným křídlem nahlédne
dovnitř. Uspořádá tři sardinky do tvaru iniciály A, odloží talířek, ustoupí
a udržuje kotě z dosahu)*

ANTEA: *(uvnitř zachytí jemným čichem novou vůni. Vydá se k oknu a
snaží se přihodit na talířek prstýnek se čtyřlístkem. Ten zapadne pod něj)*

ŘEDITELKA: *(zahlédne její návrat a zamíří k ní)* Není ti zima?
(Vyhlédne z okna a zavolá k sobě dívky. Před prázdným talířkem se olizuje kotě) Bohužel ... Budou vás chtít vidět *(To potěší jen bony)*

(Tom se vrátí na římsu, nalezne prstýnek a talířek odnese zpátky)

HLAS *(zevnitř)* Podívej – náš náčelník! Ten na zemi s helmou nakřivo.

OBRAZ 19. RADNICE – SCHODIŠTĚ (o pár minut později)
Prostor s monumentálním schodištěm je zaplněn návštěvníky přerušené schůze. Mezi nimi postává starý doktor a jeho přítel, populární genetik.

REPORTÉR: *(přidrží mikrofon zástupkyni protestujících žen)*

FEMINISTKA: ... a nedemokratické!

REPORTÉR: *(ke starostovi)* Slyšeli jsme vážná obvinění

PRÁVNÍK: *(převzme odpověď za starostu)*
Demokracie nepřichází se zárukou úspěchu. Nikdo ale nebrání
třeba těmto dámám, aby také šířily pohodu a byly šťastné

HLAS: *(mužský)* A krásné!

PRÁVNÍK: *(neodolá a přihodí)* Krásné jsou ty, které milujeme

FEMINISTKA: Chcete jen poslušné ozdoby vašeho ega!

REPORTÉR: Myslíte, že zájem o ideální nevěsty potrvá?

HLAS: *(z kostelní družiny na galerii)* Je to proti Bohu!

HLAS: *(jiný)* I proti přirozenému výběru!

FEMINISTKA: *(podrážděně)* Proti přirozenému výběru žen?
Co je na tom přirozeného, že si nás vybírají jako zboží!

HLAS: *(mužský)* Jen se vystavujete!

MLUVČÍ: Další ohavný výplod patriarchátu!

HLAS: Proti přirozenému výběru ‚druhů‘!

PRÁVNÍK: (*přisadí si*) Druhů družkami, nebo družek druhy?

REPORTÉR: Nebo výběr živočišných druhů pro přežití?

FEMINISTKA: Ty chudinky by bez chůvy nepřežily ani oblačno

HLAS: (*ženský*) Diskriminační zvýhodnění na základě velikosti!

HLAS : (*mužský*) Snad malosti

FEMINISTKA: Zneužívání dívek s potlačenou osobní identitou

MATKA: (*vystoupí*) Sdružení by nedopustilo, aby mi unesli dítě!

REPORTÉR: Vy jste matka Lilly? ... Lidunky? Co před lety...

PRÁVNÍK: A právě ta událost ukázala potřebu ochranné organizace

MATKA: Její sestřičku už Sdružení hlídá a zajišťuje pro ni to nejlepší

FEMINISTKA: Mají snad na vybranou?

PRÁVNÍK: Sdružení jen doporučuje, mohou odmítnout

FEMINISTKA: Opravdu?

PRÁVNÍK: A že se to ještě nestalo, ukazuje spokojenost

FEMINISTKA: Nebo strach

REPORTÉR: Proč se jich nezeptat osobně?

FEMINISTKA: Jsou pod zámkem

PRÁVNÍK: (*pokyne starostovi a oba odspěchají do patra*)

REPORTÉR: Právě jsem zde zahlédl našeho předního genetika.
... Pane profesore, přijel jste také demonstrovat?

PROFESOR: *(ve společnosti doktora)* Jsem zde na osobní návštěvě

REPORTÉR: Ale zabýváte se genetickými faktory odlišností.
Máte pro zdejší ... anomálie nějaké vysvětlení?

HLAS: *(ženský)* Jsou z Marsu!

HLAS: *(mužský)* Snad z Venuše. To vy jste z Marsu!

PROFESOR: Jsou ze stejných kousků jako všichni ostatní. Jen je tam
nahore *(ukáže vzhůru)* namíchali trochu jinak.

*(V té chvíli dá ředitelka znamení a po dvou ramenech schodiště sestupují
dvě dvojice dívek, následované bonami v uniformách vojenského sřihu.
Na mezipatře se spojí)*

ANTEA: *(předstoupí a představuje své družky od nejmladší)*
Lucia, Theresa, Bianca a já jsem Antea. My dvě už se podepisujem samy

REPORTÉR: Dovolíte pár otázek? ... *(Obrátí se ke druhé nejstarší)*
Vy už prý máte před svatbou. Nač ten spěch?

BIANCA: Cítím se připravena

REPORTÉR: *(Antea znejistí)* Vám se snad váš vyvolený nezamlouvá?

ANTEA: Je skvělý muž a jistě bychom byli spolu šťastni

FEMINISTKA: Vy přece můžete být šťastné s kýmkoli

HLAS: *(mužský)* A vy s nikým!

REPORTÉR: Takže všechno v pořádku?

FEMINISTKA: Moment – zdá se, že máte pochybnosti

ANTEA: Ne, už ne

REPORTÉR: Měla byste odvahu všechno odhodit a žít jako obyčejné (*opraví se*) jako ostatní ženy?

BIANCA: Odvahu my nepotřebujem. Stačí vědět, co je správné

(Antea se napřímí a začne sestupovat. Bona za ní vykročí, ale právník ji gestem zastaví. Feministky se rozestupují. Blíží se k těžkému křídlu dveří, klika je pro ni vysoko. Zvenčí někdo otevírá – Tom. Dav chce vyrazit za ní, ale feministky zablokují východ)

OBRAZ 20. ZÁMECKÁ OBORA (o něco později)
V koruně vysokého dubu z obrazu 16. se skrývá dvojice.

ANTEA: Jak jsi věděl, že je ten závoj ode mě?

TOM: Poznal jsem tě po vůni.

ANTEA: Vždycky vím, co řekneš, než to řekneš

TOM: Já taky. Zrovna jsem to chtěl říci

ANTEA: *(s pohledem na hvězdy)* My v noci nesmíme ven

TOM: Teď už tě nikdo nebude chtít

ANTEA: Nikdo? *(zavede jeho ruku pod blůzku)*

TOM: ... Opravdu se chceš vrátit? Proč bys jim měla věřit?

ANTEA: Nejdřív se musí věřit

TOM: Ale co, když...

ANTEA: Musím za mámou, aby neměla strach. A vysvětlit ostatním, co cítím. Mrzí mě, že jsem zklamala Irmu

TOM: Možná by na tvém místě jednala stejně

ANTEA: Udělám, co se patří, a budu volná (*Reflektory osvěcují koruny*)

TOM: Musíme zůstat před nimi (*Sjíždějí po kmeni dolů*)

OBRAZ 21. ZÁMECKÁ OBORA (stejný čas)
Na lavičkách je rozložena výstroj expedice: žebříky, háky, lana, sekery, světlomety, megafony...

PRÁVNÍK: (*vypne bezpečnostní telefon a obrátí se ke starostovi*)
Investoři! Mají prý pochybnosti (*Blíží se psod s vlčákem*)

STAROSTA: Smlouva na nový Institut nás zavazuje

PRÁVNÍK: Tys ji podepsal!

DOKTOR: Mají vás v hrsti

STAROSTA: To vy blokujete rozvoj. A jestli jste ji ještě navedl

DOKTOR: Je plnoletá a na rozdíl od vás nic nepodepsala

PRÁVNÍK: Jistě byste si nepřál, aby měla těžkosti...

DOKTOR: Za první hned pryč s tím psem. Za druhé vyhlaste amnestii

PRÁVNÍK: Ale...

DOKTOR: Víte, co myslím. Nikdo se na ni nesmí ani zamračit

PRÁVNÍK: Investoři ztrácejí zájem. Pokud se rychle neomluví

DOKTOR: A víte, kdo zorganizoval celý ten povyk?
Kdo najal těm hysterkám autobusy?

PRÁVNÍK: Co vy můžete vědět

DOKTOR: Na ten nezájem se dost snaží ... mluvil jsem s řidiči.
Škoda. Měl jsem pár parcel na prodej. Za určitých podmínek

STAROSTA: To myslíte vážně?

PRÁVNÍK: Moment ... Jste svědkové. *(Sáhne po mobilu)*

DOKTOR: *(ke starostovi – odpočítává za první, za druhé)*

OBRAZ 22. BYT (stejný čas)

Luxusní, kýčovitě zařízený byt asistentky generálního ředitele.

GENERÁLNÍ: *(polosvlečený telefonuje)* ... To je mi jedno!
... Musíte ji najít a umoudřit ... Do ranních zpráv!

PRÁVNÍK: *(na hlasitém poslechu)* Veřejnost alespoň viděla
na vlastní oči, že to nejsou žádné loutky

GENERÁLNÍ: Marketing ponechte laskavě na nás! Musí se omluvit
a lékařská zpráva zdůvodní její jednání přetížením před zkouškami

PRÁVNÍK: Všechno hned zařídím. Ale akcie lázní klesnou

GENERÁLNÍ: Skoupím třeba celé do zatracené hnízdo! *(Vypne)*

SEKRETÁŘKA: *(obdivně)* Jako v Dallasu. *(Svůdně se protáhne)*

GENERÁLNÍ: Musím něco zařídit

SEKRETÁŘKA: Už o mě nestojíš? Nejsem dost úzká?

GENERÁLNÍ: O tebe teď nejde

SEKRETÁŘKA: O mě nikdy nejde!

GENERÁLNÍ: Ta malá v televizi. Ještě ji nenašli

SEKRETÁŘKA: Proč ti na ní tak záleží? Máš snad záznam?

GENERÁLNÍ: Za vším vidíš jen sex. Poškozuje naše obchodní zájmy

OBRAZ 23. KANCELÁŘ KONZORCIA (o pár týdnů později)
*Honosná místnost z 11. obrazu. Na nadměrném stole srovnané smlouvy.
Generální předvádí správné otevírání šampaňského.
Zátka vyletí otevřeným oknem na ulici.*

PRÁVNÍK: Jistě jste pojištěni i pro tento případ

NÁMĚSTEK: Hlavně aby byli ti dole

GENERÁLNÍ: *(zvedá číši)* Tak na ty – naše – lázně

STAROSTA: Na rozvoj a prosperitu!

PRÁVNÍK: Podepsáno zpečetěno *(Sklenice zazvoní)*

SEKRETÁŘKA: *(ukládá smlouvy do trezoru)*

STAROSTA: Na zelené louce, to se vám teď bude stavět

GENERÁLNÍ: Stavět?

NÁMĚSTEK: Jako noví majoritní akcionáři musíme zvážit další kroky

GENERÁLNÍ: Využití lázní bude záviset na výsledku studií,
které provedou naši experti

PRÁVNÍK: Proč otálet, když už máte pozemky?

STAROSTA: Naši občané potřebují vědět, kdy začnete s expanzí

GENERÁLNÍ: Dáme vám vědět, kdy. A jestli.
Zatím se pramen zakonzervuje

STAROSTA: *(zmateně)* Do konzerv místo do lahví?

NÁMĚSTEK: Za-be-to-nu-je

PRÁVNÍK: S tím jsme nepočítali

NÁMĚSTEK: Snad si nějak poradíte. To není Dunaj

PRÁVNÍK: Rozvoj naší lokality je přece i ve vašem zájmu

GENERÁLNÍ: My máme tolik zájmů ... i nezájmů

PRÁVNÍK: Bez podpory města vám ta investice nebude k ničemu

GENERÁLNÍ: Bez naší podpory město zbankrotuje.
Ta minerálka sotva prošla testy a škola všechny závazky nezaplatí

PRÁVNÍK: Očekáváme silnou další generaci. Už víme, co se žádá,
i jak na to. Vyčleníme je hned v jeslích

NÁMĚSTEK: Půvab, jemnost, empatie... Zájem může opadnout

STAROSTA: Ženskost nikdy nevyjde z módy. A mají syny

PRÁVNÍK: A nezlobí

NÁMĚSTEK: Pár desítek výjimek ještě nedělá statistiku

GENERÁLNÍ: Lidem my rozumíme. Milion pojistek se dá způměrovat

NÁMĚSTEK: U nás to mají všichni spočítané

PRÁVNÍK: Nemarodí a nestárnou a pak rychle odcházejí. Ideální!

GENERÁLNÍ: Jistot se lidi nebojí

STAROSTA: Proč chcete sabotovat naše plány?

PRÁVNÍK: (*umírněně*) Počkej ... Třeba nám něco ušlo

NÁMĚSTEK: No konečně!

PRÁVNÍK: Musíme čelit realitě

GENERÁLNÍ: Nabízíme vám částečnou kompenzaci

STAROSTA: Naši lidé si zvykli na určitý životní styl

GENERÁLNÍ: Myslíte asi životní úroveň

NÁMĚSTEK: Styl se nedá koupit

PŘÁVNÍK: Ty dívky jsou naší součástí. Věří, že jsme slušní lidé

NÁMĚSTEK: Ano, city jsou vždycky nejdražší

STAROSTA: A co řekneme našim voličům?

NÁMĚSTEK: Lázně se hodí na exkluzivní zábavní centrum. Vodovod napojíte na přehradu a budete mít blahobyt a normální velké děti

GENERÁLNÍ: Jsme přece spojenci

NÁMĚSTEK: Jednou se budou o těch něžněnkách vyprávět pohádky

GENERÁLNÍ: Malý princ nepřišel

OBRAZ 24. VÝŠINA (dopoledne)

Mýtina s výhledy z obrazu 2. a 6. V křoví je opět ukryt džíp.

ZVĚD 2: *(pozoruje údolí dalekohledem. Závora se zvedá a nenápadné auto s dvojicí pasažérů míří do světa) Výjezd!*

ZVĚD 1: *(aktivuje mobil)*

HLAS: *(hluboký mužský) Příjem*

ZVĚD 1: *Tři a půl minuty! (Je slyšet startování těžkého dieselu)*

OBRAZ 25. MŮSTEK (v příštích minutách)

Scéna jako v obrazu 7. Tentokrát se řítí k mostu kamion s betonem.

TONKA: *(zahlédne výstražný trojúhelník) Co ta značka znamená?*

TOM: Že to nebudeme mít snadné
(Proti nim vyjede kamion s míchačkou a hrozí čelní náraz. Líbezná dívka se usměje na řidiče a ten v poslední chvíli strhne vozidlo ze silnice. Hluk havárie, dvojice pokračuje v jízdě)

TONKA: ... Nějak s tou stavbou spěchají

TOM: Jednou ti taky postavím dům

TONKA: Mně stačí pokojík. Teď už jsem jen obyčejná Tonka

TOM: Všechno tě naučím. O lidech, o životě, o světě

TONKA: *(mírně)* A já tě naučím poslouchat

TOM: Myslíš naslouchat

TONKA: *(vesele)* To taky *(Přehluší je blížící se hluk vrtulníku)*

OBRAZ 26. LES (pokračování)

Tom strhne vůz na sotva znatelnou lesní cestu. Zastaví na odlehlém paloučku a prohlíží proraženou pneumatiku. Náhradní je pod hromadou zavazadel. Navrchu leží kytice ,na rozloučenou‘.

TONKA: *(vystoupí a rozhlíží se)* Krásné místo

TOM: *(nad poškozením)* Budem tu muset zůstat do zítřka

TONKA: Kdyby nás přece jen hledali, tady určitě ne

TOM: Nechod' daleko a nelez vysoko *(pouští se do opravy)*

OBRAZ 27. SKALNÍ OBYDLÍ (o něco později)

O něco dál, ve vodorovném zářezu do svahu, stávala hájovna. Zbývají z ní jen ohořelé zdi. Nedaleko se nachází skalní příbytek. Tonka přejde ke dveřím zadlabaným do pískovce a zaklepe – nic.

OBRAZ 28. LES (o něco později)

TONKA: *(cestou zpátky podrží ruce nad hříbkem v mechu – vyrůstá. Zírá na auto, které také vyrůstá – Tom zdvihá vůz heverem)*
Nahoře v jeskyni někdo bydlí!

TOM: Pračlověk? *(Pokračuje v opravě)*

TONKA: Pra-žena ... Někde tu musí být voda. *(Popadne kytici, odbíhá zase nahoru a pověsí ji na kliku. Prohlíží si záhony, úly a ovocné stromy. Vrací se jinudy a nalézá studánku. Rozepne blůzku a prohlíží svůj odraz. Náhle sebou trhne a vyděšeně běží k autu)* – Něco je špatně!

OBRAZ 29. VILA PRÁVNÍKA (stejný čas)

Právník se těší výhledem na město, když zabzučí intercom

PRINCIPÁL: *(hlas)* Hry a sny

PRÁVNÍK: *(vpouští ho)* Nemáš za mnou jezdit!

PRINCIPÁL: Je to naléhavé. A ještě nám dlužíš

PRÁVNÍK: Lilly je pro vás zlatý důl

PRINCIPÁL: Byla *(Ukazuje mu fotografii v mobilu)*

PRÁVNÍK: *(zděšeně)* Co se jí stalo?

PRINCIPÁL: Opařila se

PRÁVNÍK: Dole se zdá v pořádku. Nahoře ... Co plastická chirurgie?

PRINCIPÁL: Udělala by to zase. S ní je konec. Potřebujem náhradu

PRÁVNÍK: Hlídejí teď všechny na každém kroku

PRINCIPÁL: Až na tu, co museli pustit. Poslední, co budeme chtít

OBRAZ 30. NAD ÚTESY (stejný čas)

Na opuštěném pobřeží zastavuje limuzína s tmavými skly.

Bodygard otevírá dvířka polooblečené útlé dívce.

LILLY: *(dotýká se trávy, absorbuje slunce a chvíli je šťastná)*

BODYGARD: *(stranou k šéfovi s hůlkou)* Musí to být?

ŠÉF: Je nebezpečná. Na ničem už jí nezáleží. Čekáme náhradu

LILLY: *(otočí se k nim – krásné oči, zjizvená tvář a prsa)* Chci domů

ŠÉF: Už brzy *(pokyne muži)*

BODYGARD: *(tlačí dívku před sebou k okraji srázu)*

Znám všechny tvé filmy. Je mi líto... *(Šéf ho hůlkou shodí z útesu)*

ŠÉF: *(natáčí Lilly na video)* Let! Neboj se, leť!

(Lidunka si vybaví, jak kdysi skákala ze skály do jezírka pod pramenem.

Odráží se a bez hlesu padá čistou parabolou. Vyplaší mořského orla a zmizí z pohledu. Šéf za ní zatleská a odjíždí)

OBRAZ 31. V LESE (stejný čas)

TONKA: *(přibíhá k autu)* Něco je špatně!

TOM: Taký cítím ... takový nepokoj

TONKA: Nepokoj? Potřebuje pomoc!

TOM: Jak daleko?

TONKA: Daleko

TOM: Takže nalehko *(Vyhází zavazadla na hromadu a ponechá uvnitř jen lahve s vodou od pramene)* Kam teď? *(Tonka mávne rukou na jih)*

OBRAZ 32. NAD ÚTESY (další den)

Konec pevniny z obrazu 31. Auto za keři není od silnice vidět.

TOM: *(skloní se přes okraj srázu)* Tady nemůže nikdo být

TONKA: Žije

TOM *(přehodí přes sebe šňůru, konec přiváže k pahýlu stromu a za košili si strčí petku vody)* Nevolej o pomoc! Jen ty a já

OBRAZ 33. POD ÚTESY (o něco později)

Šňůra není dost dlouhá a sestup vyžaduje i horolezeckou zdatnost.

V prohlubni na úpatí útesů lze za odlivu stát, ale linie zaschlých lastur naznačuje výšku přílivu. Lilly tam z posledních sil uhýbá před vlnami

TOM: *(nevěří, že by mohla pod útesy být, ale zavolá)* Lído! Lído!

LIL: *(tiše)* ... Mámo?

TOM: *(neslyší ji a vydává se zpátky. Zazvoní mu mobil)* Dole nic.

TONKA: *(hlas)* Musí tam být

TOM: Ještě to zkusím. *(Vrací se a pátrá důkladněji)*
Zahlédne tonoucí ženu, skočí za ní a zapomene na mobil. Lilly už nic nevnímá. Nadlehčuje ji, posouvá, při větší vlně ji postrčí na skálu.
Hrozí, že sklouzne zpátky. Jednu ruku má chromou, druhou se zachytí.
Tom se dostane z vody na opačné straně. Zahodí mobil a doběhne k ní.
Na ideál milionů mužů je šokující pohled. Fialové podlitiny, krev, sliz, chomáče vlasů. Podkládá ji svým oblečením

LIL *(zašeptá)* ...Vodu
(Proražená láhev je poloprázdná. Není schopna pít, musí ji napájet z úst do úst. Po chvíli otevře oči a začíná vnímat) ... Já nejsem taková

(Nahoru v tomhle stavu nemůže. Tom se k ní přimkne a zahřívá ji)

OBRAZ 34. NAD ÚTESY (podvečer)

*Tonka se marně snaží dovolat. Zdřímne na sedadle únavou.
Probudí ji světlo reflektorů, poblíž zastavuje jiný vůz.
Italský dialog. Milenci uléhají do trávy.
Přibližuje se a tajně je pozoruje*

OBRAZ 35. POD ÚTESY (svítání)

*Dvojice ve výklenku skály osvětleném ranním sluncem.
Tom podpírá spící Lil a prohlíží si strmou skalní stěnu.*

LIL: *(Otevře oči a nechápavě se rozhlíží)* Co se stalo?

TOM: Nic nevíš? Tím líp. Můžeš ... chodit?

LIL: *(Vstává. Když si uvědomí svou nahotu snaží se zakrýt jeho košilí)*

TOM: V prohlubních bude dešťová voda

LIL: *(lepší rukou se vytáhne na první výstupek, pak si uvědomí,
jak vypadá zdola)* Ty první

TOM: *(vystoupí pokaždé nad ní a spustí dolů opasek)*

LIL: *(po chvíli se vykloní a vzhledne)* Vidím konec provazu!

TOM: Tady jsem skočil. *(Z úzké vodorovné plošiny
se marně snaží dosáhnout na okraj skály nad nimi)*

LIL: Máš sílu?

TOM: Jsem od cirkusu

LIL: Já ... Myslím, že jsem byla v kanceláři

TOM: Ano, znám tvoji sestru

LIL: Malou Terku? Lezly jsme spolu po stromech a skákaly do jezírka

TOM: Už je velká. Byla jsi dlouho ... nemocná

LIL: *(rázně)* Zvedni mě!

TOM: Tady se neudržíme

LIL: Musíme těsně k sobě

TOM: *(zvedá ji v náručí, ale okraj je ještě daleko)*

LIL: Chyt' mě níž, ale zavři oči!

TOM: *(zalže)* Stejně špatně vidím

LIL: Musí to vyjít napoprvé. *(Tom ji zvedá na ramena)* Za paty!
(Dosáhne na hranu a vytáhne se na výstupek s provazem)

TOM: Hoď mi dolů něco

LIL: Mám jen oblečení. *(Chytí se provazu a spustí dolů nohu)*

TOM: *(ztrácí ostych)* Tady ses řízla

LIL: Najednou vidíš?

TOM: Jen červenou

LIL: Nejsem Karkulka

TOM: Stačí se převlíct

LIL: Myslím, že to s muži moc neumím *(Zaslechne ženský hlas)*

TOM: *(polekaně)* Počkej tady, přinesu vodu. *(Stoupá po laně až bezradně skončí u nohou Tonky, která se vydala dolů za nimi)*

TONKA: Je v pořádku?

TOM: *(rozhodí ruce)* Musel jsem... Jinak by to vzdala

TONKA: Já vím. Počkej u auta. *(Sestupuje)* ... Lidko!

LIL: *(ustrne)* Jsi tak krásná

TONKA: Voda z pramene tě uzdraví. *(Pomáhá jí nahoru)*

OBRAZ 36. NAD ÚTESY (pokračování)

K autu se proti slunci blíží siluety dvou dívek, jedna kulhá.

LIL: Taky znáš Terku?

TONKA: Lidé si nás pletou

LIL: ... Miluješ ho?

TONKA: To je složité

LIL: Jak jste mě našli?

TONKA: Takový pocit. Já jsem Antea ... Tonka

LIL: Já jsem...

TONKA: Já vím. Hodně se změnilo

LIL: Potřebuji se umýt

TOM: *(otevívá dívkám kufr auta a zase ustupuje do pozadí)*

TONKA: *(bere síťovku s lahvemi vody od pramene a tašku se šatstvem a odchází s Lil za křoví)*

TOM: *(sklíčeně upravuje zadní sedadlo a skládá věci za ním. Tonce otevívá přední dvířka, ale ta usedá k Lil dozadu)*

OBRAZ 37. V LESE (pozdní odpoledne)

Tom celý den řídí, dívky vzadu usnuly. Zpomaluje.

TONKA: *(probudí ji známá vůně lesa)* Do lázní nemůžeme

TOM: Naše místo? *(Odbočí na sotva znatelnou lesní cestu)*

TONKA: Ty věci nám přijdou vhod. *(Dojedou k úkrytu zavazadel)*

LIL: *(otevře oči a vystoupí)* Tady je krásně

TOM: *(dojde k hromadě, přes níž je teď přehozená plachta)*
Někdo tu byl! *(Přetahuje přes vjezd na lesní cestu padlé kmínky)*

TONKA: Někdo hodný

TOM: Nebo si to přichystal k odvozu. Budu přes noc hlídat

TONKA: *(k Lil)* Něco ti ukážu *(Vede ji ke kouzelné studánce)*

LIL: *(skloní se nad hladinu a zhrozí se své tváře)*

TONKA: *(chce napravit chybu)* My se přece hojíme rychle

LIL: Máš nějaký šátek? *(Zahalí se)*

TONKA: Nahoře ve skále jsou takové jeskyňky

OBRAZ 38. SKALNÍ OBYDLÍ (pokračování)

Dívky postupují dál do svahu. Na mýtině spatří ohořelé zdi hájovny.

LIL: *(polekaně)* Jako bych tu už někdy byla. A cítím kouř!

TONKA: *(ukazuje na ohniček před jeskyněmi, u kterého si čte na lavičce stará paní. Proti nim vyběhne pes)* Utíkej! *(Vyjede na strom)*

LIL: *(hladí psa a nechápe, proč se její družka ukryvá ve větvích.)*
Pes ji vede ke své paní. Tonka se odváží slézt a sbíhá k autu)

OBRAZ 39. LES (pokračování)

Tom mezitím napjal mezi stromy šňůru, přehodil přes ni plachtu a vytvořil dívkám stan. Dovnitř nanosil zavazadla.

TONKA: *(přibíhá shora)* Krásný domek!

TOM: Kde je Lil?

TONKA: Zůstala nahoře, s tou paní

TOM : S jakou paní?

TONKA: Má psa, ale ona se nebojí

TOM: Počkej zatím tady ... v domku. *(Sám odbíhá)*

OBRAZ 40. SKALNÍ OBYDLÍ (večer)

„Světíčky“ vytesané kdysi do pískovce jsou plné knih. V kbelíku s vodou je kytička zanechaná předevcířem na klíče Tonkou. Lil odkládá šátek

FILOSOFKA: *(polekaně)* Měla jsi nehodu?

LIL: Nevím. Ani nechci vědět

FILOSOFKA: Ranním autobusem můžem zajet do nemocnice

LIL: To nejde ... Jste tady pořád?

FILOSOFKA: Zdědila jsem tu hájovnu před sedmi lety po tetě. Co z ní zbylo. Tady je mi líp. *(Polovážně)* Mám bohatý duševní život

LIL: Všechny ty knihy...

FILOSOFKA: V potůčku rostou byliny. Suším je a prodávám na „horský“ čaj. Prý se po něm mládne a krásní. *(Nalévá jí)* S medem?

LIL: ... Mám dole ještě kamarádku, je moc chytrá

FILOSOFKA: Tak ji přived'

LIL: Bojí se psů

FILOSOFKA: Chytrá? ... Zavřem Conana v kůlně. Zůstaneš, vid'

OBRAZ 41. LES (svítání)

Časně ráno se Lil protahuje a obléká. Nechce budít paní o podlaží níž, vyleze okenním otvorem, sklouzne po skále a kulhá k autu. Tábor hlídá spící Tom opřený o kmen, s oštěpem z nože připevněného k větvi. Lil vklouzne do stanu k Tonce.

TONKA: *(probouzí se a větrí)* Cítím psa

LIL: Ta paní učila filosofii a má plno knih

ANTEA: My mohli číst jen ty schválené. Ale...

LIL: Nakrmí ho a zavře v kůlně, po jídle vždycky spí

TONKA: Vypadáš líp. To bude tou léčivou vodou

LIL: To bude tím šerem
(Na pár hodin ještě usnou)

OBRAZ 42. SKALNÍ OBYDLÍ (odpoledne)

FILOSOFKA: *(v houpacím křesle mluví k psovi, který ji pohání tlapou.*
... Byla tu a není. Nebo se mi to jen zdálo?
(Zaštekání, vyhlédne. Z okraje lesa jí mává Lil)
A teď jsou dvě! *(Odvádí Conana do kůlny)*

LIL: To je Tonka. Ona hodně čte

FILOSOFKA: Knížek je tu dost, hlavně o poznání.
... Tu kytku jsi přinesla ty?

TONKA: Dostala jsem ji. *(Plaše)* Na rozloučenou

LIL: Jeli mě zachránit. Proto vyložili všechno dole

FILOSOFKA: ... Na rozloučenou?

TONKA: Budu se vdávat

FILOSOFKA: Ty už nemusíš do školy? ... Jste sestry?

TONKA: Jen z jednoho místa

FILOSOFKA: *(zve Tonku dovnitř)*

Ukážu ti, co tu mám

LIL: Zatím si budu procvičovat koleno

(Odbelhá se ke kraji lesa, odkud všechno pozoruje Tom)

TOM: Nechala by vás ta paní pár dní u sebe? Musím se zbavit auta. Nějaká havárie, aby mysleli...

LIL: Že jste špatně skončili? *(Odvrátí se, svlékne blůzku se stopami své krve a podá mu ji přes rameno)*

Nejspíš máme stejnou skupinu

TOM: *(odbíhá a dole nakládá původní zavazadla zpátky do auta)*

OBRAZ 43. SILNICE (měsíčná noc)

Po delší jízdě nalézá Tom místo v nebezpečné zatáčce. Na dně rokle už leží jiný vrak. S pootevřenými dveřky vyrazí, strhne řízení a na poslední chvíli vyskočí. Vůz se dole rozbije, ale nevzplane. Rozběhne se zpátky. Jako trénující sportovec není nápadný.

V chatové oblasti vybere mezi terénními auty jedno menší, za stínítkem nalezne i doklady. Sjíždí tiše z kopce a až dole nahodí motor. S náhonem na čtyři kola teď vyjede po lesní cestě výš.

OBRAZ 44. VILA PRÁVNÍKA (další den)

Právnicka vzbudí zvláštní zvuk. Sáhne po bezpečnostním telefonem.

PRINCIPÁL: *(hlas)* Našli jsme rozbitý vůz s jejich věcmi.

PRÁVNÍK: Kdy? Kde?

PRINCIPÁL: Nebyl ze silnice vidět. Ležel dole dva tři dny.

PRÁVNÍK: Možná se ho jen zbavili

PRINCIPÁL: Uvníř byla krev. Zařídil jsem rozbor z její halenky. Skupina i Rh faktor souhlasí. To je nadělení!

PRÁVNÍK: Jestli přežili, musíte zjistit, kam míří

PRINCIPÁL: Na starých hranicích jsou kamery. Máme kontakty, dostali popis. Zatím nic

OBRAZ 46. KANCELÁŘ KONZORCIA (ve stejné době)

Dvojice nesedí u nadměrného stolu, ale v konverzačním koutě.

NÁMĚSTEK : Jen čtyři do roka? V Číně se rodí čtyři každou minutu

ŘEDITELKA: Ale jaké!

NÁMĚSTEK: Nebylo by lépe produkovat ideální muže?
Se zájmem o tanec a cykloturistiku?

ŘEDITELKA: Muži se moc nezměnili a celkem ujdou

NÁMĚSTEK: S ženskostí je to horší. Jak dlouho tam pracujete?

ŘEDITELKA: Já jsem ta škola ... Jako vy tenhle podnik.
A jako naše dívky předurčují kvalitu rodin

NÁMĚSTEK: Představoval jsem si vás jako upjatou pedagožku pod vlivem nepochopené emancipace. Mile udivujete

ŘEDITELKA: Proč jste mě vlastně pozvali?

NÁMĚSTEK: Spravujeme finanční rezervy milionů lidí. Pojištění je projevem solidnosti. Jistíme se hlavně pro své blízké

ŘEDITELKA: Kdo nemá vztah, nemá důvod?

NÁMĚSTEK: Něco vám tu v malém funguje. Chceme tomu přijít na kloub. Silnější vazby, více potomků a odpovědnosti. Potřebujeme vás

OBRAZ 47. RADNICE – PATRO (další den)

ÚŘEDNICE: Je tu paní ředitelka.

ŘEDITELKA: *(vpluje dovnitř. Muži povstanou, Irma jim pokyne)*
... Setrvali jsme v delším srdečném rozhovoru

PRÁVNÍK: Zazdili pramen – zavřou i školu?

ŘEDITELKA: Chtějí, aby lidé zůstávali spolu a měli víc dětí

STAROSTA: V tom přece nejsou žádné peníze

ŘEDITELKA: Není to „logické“? Kdo má někoho rád, víc se snaží

PRÁVNÍK: A bojí

ŘEDITELKA: A myslí na budoucnost

OBRAZ 48. KANCELÁŘ KONZORCIA (podobný čas)
Za velkým stolem sedí generální ředitel, proti němu náměstek.

GENERÁLNÍ: Dívky jsou občas jinačí, ale jen odtamtud

NÁMĚSTEK: Chlapci nejsou nikdy ... jiní.
Jeden takový by prý stačil, aby to tu rozjeli po svém

GENERÁLNÍ: *(ustaraně)* Kdyby jako měli děti?

NÁMĚSTEK: Jde o typicky ženské vlastnosti

GENERÁLNÍ: Co? Vstřícnost a oddanost?

NÁMĚSTEK: Pokud by takový ‚Adam‘ existoval,
musel by být i dost při penězích, aby mu jednu ... doporučili

GENERÁLNÍ: *(s úsměvem)* S takovou konkurencí by naše
svéhlavé dvoumetrovky časem vyhynuly.
Na nezájem.

NÁMĚSTEK: Probral jsem rozšíření programu s ředitelkou
té jejich školy. Je velmi schopná, příjemná, rozumná

GENERÁLNÍ: Uměl bych si ji představit v čele ženského hnutí

NÁMĚSTEK: *(u okna obrátí oči v sloup)* Zajímavá možnost.
Jen k ní ještě nedozrála doba

GENERÁLNÍ: Rodičovských párů ubývá, protože manželky nesplňují
očekávání manželů. Děti ubývá, protože nesplňují očekávání rodičů

NÁMĚSTEK: *(baví se)* Jediné, co přibývá, je tělesná výška

GENERÁLNÍ: Ženy i děti si to jasně způsobují samy

NÁMĚSTEK: Gigantismus je zatím předmětem bádání

GENERÁLNÍ: Na těch holčínách není co popadnout, ale na druhé
straně ... Menší ekologická zátěž, žádná rozvodovost, nemocnost...

NÁMĚSTEK: Vedou muže k odpovědnosti.
Ale jak je namnožit?

OBRAZ 49. SKALNÍ OBYDLÍ (o něco později)
Tonka sedí na stoličce a drží před sebou velkou žlutou slunečnici.

FILOSOFKA: *(přichází)* Nějaký obřad k počtě slunce?

TONKA: *(ukáže jí příručku)* Chci být užitečná

FILOSOFKA: Rukovět řidiče?

TONKA: Můžu si půjčit špalíky na pedály?

FILOSOFKA: Jsi užitečná. *(Tiše)* Už tím, že jsi.

(O něco později)

TONKA: *(ucítí kuřadlo a přeběhne k úlům)*

FILOSOFKA: Opatrně! *(Přehodí přes ni alespoň závoj)*

TONKA: *(zasouvá dlaň za rámečky a bzučí v různých tónech)*

FILOSOFKA: V tom závoji vypadáš jako nevěsta

TONKA: Au! *(poprvé bodnutá)* ... Nějak jsem cukla.
(Pokračuje v bzučení. Z kůlny je slyšet tlumený štěkot. Zneklidní)

FILOSOFKA: Psi jsou všude. Takhle nemůžeš do světa

TONKA: Jdou po nás

FILOSOFKA: Chtějí být s vámi. *(Dokončují kontrolu úlů a odcházejí)*
Máš dar porozumění se vším živým

TONKA: *(chystá se obejít obloukem kůlnu se psem)*

FILOSOFKA: Budu s tebou *(otevívá dveře a drží psa za obojek.*
Pes zakňučí. Tonka odpoví podobně a pak zkusí obměnu.
Pes našpicuje uši a vydá jiný zvuk. Totéž několikrát)

FILOSOFKA: Co říká?

TONKA: Že je nerad zavřený (*odvází se ho dotknout*)

FILOSOFKA: Poznává hodného člověka

TONKA ... Nechybí ti někdy vděční studenti?

FILOSOFKA: Vděční? Možná pár těch bystřejších, jako jsi ty, ale většinou je všechno jasné. Myšlení vyžaduje pokoru

OBRAZ 50. TERASA (podobný čas)

Důchodci na otevřeném nádvoří sledují práce na opravách zámku a rozhovor doktora s proutkařem u studny.

DOKTOR: Ti noví všechno rozkopali a vody ubývá

PROUTKAŘ: (*s virguli ukáže na louku nad zámkem*) Tady probíhá rozhraní. Stačí ten předěl prorazit. O povolení ale nežádejte. Postavil bych tam třeba seník a pohrál si v základech

DOKTOR: Jestli se to podaří, dostanete ... cokoli

PROUTKAŘ: Nechci peníze. Rád bych sám, jednou až přijde čas...

DOKTOR: Jistě. To už tu budem rozšiřovat vodoléčbu

(Proutkař odkráčí na louku a na správném místě zarazí kolík)

ŘEDITELKA: (*kvapně se blíží*) Doktore!

DOKTOR: (*v předchozím duchu*) Také chcete rezervaci?

ŘEDITELKA: (*nechápe žert*) Všechno je jinak! Bude nás víc

OBRAZ 51. OHRAZENÍ (o pár týdnů později)

*Z autobusu vystupují dvě ženy. Větší s deštníkem, menší s kapucí.
Přicházejí k závoře, kde je zastavují strážníci, kteří nejsou místní.*

TONKA: Mám tu trvalé bydliště. A paní docentka bude u nás učit

OBRAZ 52. HRANICE (podobný čas)

TOM: *(na parkovišti) Vždycky je vracím seřízené a v lepším stavu.
(Dvojice přechází starou hranici a směřuje k zapadajícímu slunci.
Scéna jak z hollywoodského filmu – až na to, že dívka kulhá.
V ulicích na německé straně hledají vhodnější vůz)
Něco nenápadného s aibagy. Umíš řídit?*

LIL: Nevím. Mohu to zkusit

TOM: Zařídil jsem ti doklady

LIL: *(nahlíží)* Jak se teď jmenuji?

TOM: Jako já.

LIL: My jsme se jako vzali?

TOM: Budeš hrát mou matku
(Míjejí cestovní agenturu) ... Co kdybychom jako odletěli?

LIL: *(shrbí se a zahalí do šátku)* Počkám tu na lavičce, synku

TOM: *(po chvíli se vrací)* Dvě letenky – a máme vystaráno

LIL: *(prohlíží potvrzení o nákupu) ... Do Londýna?*

TOM: *(roztrhá papíry a hodí je do koše)* Teď už můžeme kamkoli

LIL: Raději někam blíž. Kdyby ... *(sklopí oči)*

OBRÁZ 53. VILA PRÁVNÍKA (další den)

Zvláštní zvuk. Právník aktivuje bezpečnostní aparát

PRINCIPÁL: *(hlas)* Ta moje líbezná pořád ještě učí?

PRÁVNÍK: „Myšlení pro potěšení“! – Pro nevěsty! Absurdní!

PRINCIPÁL: *(hlas)* Máme záznam z benzinky. Ta starší přežila

PRÁVNÍK: Musíte ji najít!

PRINCIPÁL: *(hlas)* K čemu by nám byla?

PRÁVNÍK: Jako právník musím všechno uzavřít

PRINCIPÁL: *(hlas)* Tak si zapiš: Dvě letenky do Anglie!
Tam už je nikdo nenajde. Zaříd' výjezd té nové – a dej nám vědět.
... Co třeba nějaký školní výlet? *(Vypne)*

*(Právník pokročí k velké mapě Evropy. Po chvíli zabzučí intercom.
Přichází genetik z obrazu 20.)*

PROFESOR: *(oceňuje výhled na město)*
Milion exemplářů. Každý den sto tisíc tisíc kombinací a jen třicet početí

PRÁVNÍK: Chromozomy si pamatují ze školy, ale věda spěje dál

PROFESOR: Myslíte ke klónování?

PRÁVNÍK: Ne. Mateřství ženy nepustí. To je poslední, co jim zbývá.
Ale různé asistenční programy...

PROFESOR: Ty vaše určitě žádnou pomoc nepotřebují

PRÁVNÍK: Zajímá mě to obecně

PROFESOR: Vajíček je dost. Stimulace, odběr, pár se užije,
ostatní zmrazí. Krasavice s diplomy už je nabízejí na internetu.
Drahé a nejisté, bez záruky

PRÁVNÍK: *(opatrně)* Takže ... třeba i deset naráz?

GENETIK: I jedenáct, pro sportovce

PRÁVNÍK: Rád bych všemu porozuměl a odborník jako vy...
Očekávám samozřejmě diskrétnost. *(Podává mu obálku s penězi)*

OBRAZ 54. CHALUPA NA ŠUMAVĚ (prosinec)

TOM: *(u okna)* Večer nic a ráno půl metru! Teď už sníh vydrží.
(Z lipového dřeva vyřezává loutku) ... Kolik měří takové dítě?

LIL: *(už trochu zaoblená roztáhne ruce)* U nás asi takhle

TOM: Jak se tam může vejít?

LIL: Nestojí v pozoru. Pomůžeš mi ještě s tím rodokmenem?
(Rozevívá čtvrtku) ... Takže tvůj děda se pokoušel dostat pryč
a měl smůlu

TOM: Na hřebenech ho postřelili pohraničníci. Doplazil se dolů
a ženské ho schovaly a ošetřovaly

LIL: Za pár měsíců to zkusil znovu a to už odletěl do Ameriky

TOM: Tenkrát se ještě moc nelítalo. Na lodi žongloval,
aby nevyšel ze cviku, a nějaký impresárió mu nabídl práci.
První roky putoval s cirkusem a tam se také zamiloval

LIL: *(ze záznamů)* Ve třiceti

TOM: Babičce bylo mnohem míň. Když cvičila v krátké sukýnce
na visuté hrazdě, hádali jí prý patnáct

LIL: *(smutně)* A pak spadla

TOM: Vítr zacloumal stanem, ale děda si vyčítal, že ji nechytil líp,
třeba v nadskoku. Probrala se už jen jednou, když se narodil táta

LIL: *(utře si slzičku)* Zítřka mi povíš o sobě, co ještě nevím

TOM: Minulost se nepočítá, to jsem tě ještě neznal
(Odnáší si ji do ložnice)

OBRAZ 55. TERASA (podvečer)

Na nádvoří večerí doktor se dvěma hosty. Jídla chystaná starými dámami v krajkových zástěrkách servíruje bývalý vrchní ve fraku.

PROFESOR: Mohla by tu být zámecká restaurace

ŘEDITELKA: ‚Stoletka‘

DOKTOR: Stopětka. Ale černá kuchyně by neprošla

ŘEDITELKA: Hrají si na mladší jako děti na starší

DOKTOR: Hravost patří k trvalému mládí

ŘEDITELKA: A schopnost se nadchnout

PROFESOR: Další tajemství těch vašich bytůstek?

DOKTOR: Aby ti zítřka ve škole nepopletly hlavu

ŘEDITELKA: Omluvte mě na moment *(Opodál telefonuje)*

DOKTOR: *(důvěrně)* Takže ... Kdyby se, čistě hypoteticky, někdo takový přece jen objevil

PROFESOR: Musely by si ho udělat. Ze žebra

DOKTOR: Ale to by pak bylo jaksi v rodině

PROFESOR: Když jsou rodiče zdraví, občasná příbuznost nevádí. Příroda nemá neše bigotní předsudky, jinak by tu bylo dávno pusto

DOKTOR: Nikde tu možnost nezmiňuj!

PROFESOR: Mohla by to být kombinace století ... nebo taky nic

ŘEDITELKA: *(vrací se ke stolu)* Co vlastně jíme?

DOKTOR: Netuším, ale je to výborné

OBRAZ 56. KOMNATA (příští ráno)

Pokoj genetika v patře zámku, stejný jako v obraze 16, jen moderně zařízený. Profesor volá první číslo.

SEKRETÁŘKA: *(hlas z mobilu)* Sekretariát konzorcia...

PROFESOR: Vzkaz pro šéfa, on už bude vědět. ‚Potvrzeno‘
(Volá druhé číslo)

PRÁVNÍK: Ano?

PROFESOR: Jak jste chtěl vědět ... Nejspíš ano

OBRAZ 57. CHALUPA NA ŠUMAVĚ (jaro)

Za oknem už ani stopy po sněhu.

TOM: *(od notebooku)* ... Po týdnu se stěhují do jiných větších míst

LIL: Nějaká křížovka?

TOM: Záhada

LIL: Zkus ‚cirkusy‘

TOM: Tam začínal ten právník

LIL: A ten jeho kumpán taky

TOM: Dvakrát měsíčně taxi, podle výpisu. Stejná ulice

LIL: Má přece limuzínu a šoféra

TOM Tajná milenka?

LIL: Kde zdědil ten prázdný dům?

TOM: *(zapne mapu)* O dvě ulice dál. Asi tam něco schovává.
Možná i něco o nás. Musíme vědět, co se děje

OBRAZ 58. JÍZDA (podvečer)

Tom přijíždí k hlavnímu městu. Odkloní ho hlídka červenými světly.

POLICISTA 1: Dobrý večer. Kontrola dokladů

TOM: *(mlčky jim vše podává)*

POLICISTA 2: Nějaký amík

POLICISTA 1: Ale moc nevyrost

POLICISTA 2: Asi nerad hamburgery

POLICISTA 1: *(vrací doklady)* Mek mek oukej *(Odmávne ho)*

OBRAZ 59. DŮM (o chvíli později)

*Zchátralý dům, který právník zdědil, je neužívaný, dole zazděný.
Tom v rukavicích a s batohem náradí čeká v uličce, až přejde muž se
psem. Vyšplhá po hromosvodu, zvedne vikýř a vklouzne dovnitř. Místnost
je v nepořádku. Stáhne roletu, rozsvítí a prohlíží složky na stole.*

TOM *(čte nahlas)* ... Pracovní úraz zaměstnance Zoo? Prst. To určitě!
*(Ignoruje nastrčené písemnosti Sroluje špinavý koberec a zkouší prkna
podlahy. Všimne si ostění drženého oblýskanými šroubky. Šroubovák má
v batohu. Za falešnou stěnou v někdejší křbu nalezne záznamy.
Listuje a fotografuje. Potřebuje dobít kredit. Lístek dá do kapsy a vše po
sobě uklidí. Sjede po hromosvodu a doskočí. Lístek vypadne do trávy)*

OBRAZ 60. LÁZEŇSKÝ PARK (počátek léta)
Něženkám na lavičkách přednáší ‚poustevnice‘ ze skal.

FILOSOFKA: Nietzsche vyrůstal s matkou a staropanenskými tetami.
V osmnácti navštívil veřejný dům a hned napoprvé se nakazil

LUCIA: *(předstírá neznalost)* Na obecním úřadě?

FILOSOFKA: Na poště. Zanevřel na svět a každý rok vydal knihu.
Požádal o ruku jen jedinou ženu, a když ho odmítla, zatrpkl

NĚŽNENKY: Ale proč, proč?

FILOSOFKA: Chtěl si ji vzít, protože dobře myslela ... na ženu

BONY: A proč ho nechtěla ona?

NĚŽNĚNKY: No právě proto!

(V pozadí vše pozoruje přes drátěný plot náměstek na inspekci)

ANČKA: *(s další bonou ho povalí a tvrdě prošacují)* Co tu děláte?

NÁMĚSTEK: Víte, kdo jsem?

ANČKA: Europervert?

NÁMĚSTEK: Zavolejte paní ... *(To už přijíždí Tonka na koloběžce)*

TONKA: Promiňte jim tu služební horlivost, nemají mnoho příležitostí
k násilí. *(Podává mu složku)* Paní ředitelka požádala, abych se vás ujala.

NÁMĚSTEK: Jste ještě tak mladá ... Vlastně, vy už tak zůstáváte

TONKA: Chtěl jste nás poznat. Těšíme se na ty zvenku

NÁMĚSTEK: *(vyhrkne)* Ona mě nechce vidět?

TONKA : *(zarazí se)* Dnes už toho moc nestihneme. Nezůstanete do
zítřka? Mohl byste paní Irmu pozvat na večeři. Jistě by ji to potěšilo

OBRAZ 61. TERASA (podvečer)

Stůl a obsluha obyvateli domova důchodců jako v obraze 55.

ŘEDITELKA: Všechno, oč se snažíme, feministky hned napadají.
Jako by tu měli někoho přímo u zdroje

NÁMĚSTEK: Na radnici nebo tak? To by se mohlo hodit

ŘEDITELKA: Teď nám brání přibírat nadané dívky zvenčí

NÁMĚSTEK: Vracet jim přirozenost?

ŘEDITELKA: Tak. Ženskost se nemusí učit, jen povzbudit

NÁMĚSTEK: Popravdě ... přijel jsem hlavně za vámi.
Chtěl bych vás poznat víc

ŘEDITELKA: *(usměje se)* Ano, měli bychom se vídat častěji

OBRAZ 62. RADNICE – PATRO (dopoledne)

NÁMĚSTEK: Takže jasné?

STAROSTA: *(potevře dveře)* Jaruško? Potřebujeme zápis

NÁMĚSTEK: *(diktuje)* Nadpis: TISKOVÉ PROHLÁŠENÍ.

Jménem Sdružení, obce atd., jako obvykle. Text:

Cítíme potřebu dementovat spekulace o rozšiřování našeho výchovného programu na jiné subjekty než osoby ženského pohlaví narozené ve zdejší lokalitě. Aby škola zůstala nadále exkluzivní, musíme, jakkoli vhodné zájemkyně o internátní studium zvenčí nadále odmítat.

Odeslat jen spřáteleným médiím ze seznamu, který vám zítra poskytnu
(Představenstvo odchází)

ÚŘEDNICE: *(telefonuje)* Senzace! Konečně je máme!
Text ti pošlu z domova ... Náměstek to diktoval osobně

OBRAZ 63. VILA PRÁVNÍKA (příští den ráno)
Tajemnice udiveně pročítá a zatrhává články v ranním tisku.

PRÁVNÍK: *(vstupuje)* Něco nového?

TAJEMNICE: *(přináší mu vybrané články)* Feministky obrátily.
Najednou požadují brát do té školy i nadané dívky zvenčí

PRÁVNÍK: *(zděšeně)* Cože!

TAJEMNICE: *(cituje)* Pryč s exkluzivitou a diskriminací!

OBRAZ 64. KANCELÁŘ KONZORCIA (stejný čas)

NÁMĚSTEK: *(telefonuje nad novinami)* To jsem já. Jen jsem chtěl...

ŘEDITELKA: *(hlas)* Já vím

NÁMĚSTEK: A ještě ... něco osobního

ŘEDITELKA: *(šťastně)* Já taky ... Brzy

OBRAZ 65. CHALUPA NA ŠUMAVĚ (noc)
Paní z vedlejší chalupy si na pozdní procházce povšimne světla

SOUSEDKA *(zaklepe na okno)* Všechno v pořádku, že ještě svítíš?

LIL: *(vpouští ji, na hodinách je půlnoc)* Nemohla jsem usnout

SOUSEDKA: Jsem taky po nehodě. Ztráta, trauma, nervy...

LIL: Někdo blízký?

SOUSEDKA: Nestačil se narodit. Moje poslední šance

LIL: *(obejme ji a utěšuje)* No tak ... Třeba ještě...

SOUSEDKA: *(všimne si loutky v kolébce)* Kluk, nebo holka?

LIL: Cítím, že potřebuje něco přidělat

SOUSEDKA: Budu tu ještě pár dní. Zavolej kdybys potřebovala...

(Odchází. Lil přenese panáka na pohovku a zkouší šatečky, které ušila. Po chvíli tiše vstoupí Tom v cestovním oblečení. Blíží se k ní zezadu)

LIL: *(podá mu přes rameno ustrojenou loutku)*

TOM: Tys mě slyšela?

LIL: Cítila jsem průvan

TOM: *(svleče si bundu a přisedne k ní)* Co to bylo za ženskou?

LIL: Sousedka odvedle, viděla světlo

TOM: Nikoho sem raději nepouštěj

LIL: Proč? Mám uklizeno. Myslela, že jsem měla taky bouračku

TOM: Poznala, že ... čekáš?

LIL: Je zdravotní sestra, odněkud z Moravy. Tu chalupu má půjčenou. Jak jsi pořídil?

TOM: Do počítačů se dostanou hackeři a žádný sejf není nedobytný. Nejlepší je nenápadné místo. Něco jsem v té ruině našel

LIL: Až ráno *(přitulí se)*

(Tom ji přenáší do ložnice. Po chvíli se vrací, přikládá do kámen a převádí fotografie z mobilu do notebooku)

(Stejná scéna ráno, po snídani. Oba sedí před obrazovkou počítače)

LIL: Ta čísla budou datované úplatky. Tomu ,prof' vícekrát a ještě mu financoval cestu po Asii

TOM: Sleduje výjezdy Tonky, asi má někoho u závory. O tobě nevědí, jen otazníky. Ale proč se zajímají o mě?

LIL: Tuší, že jsme spolu

TOM: Až tady, na konci ... preg – otazník a vykřičník

LIL: Tonka asi o mně řekla doktorovi, ten důvěřuje tomu profesorovi

TOM: ... a ten to roznes dál

OBRAZ 66. VILA PRÁVNÍKA (podobný čas)

PRÁVNÍK: ... Do porodnice si netroufnou, zavolají doktora, stačí ho sledovat. Možná tam budou obě. Mě stačí ta starší

PRINCIPÁL: K čemu by ti byla?

PRÁVNÍK: Pořád skvělý genetický materiál. Ze Sdružení mě vyhodili, ale mám seznam zájemců na roky dopředu

PRINCIPÁL: Počkej!

PRÁVNÍK: O bezproblémové syny se zárukou z tak dobrého chovu bude vždycky zájem. V Asii už zařídí všechno potřebné. Stačí je převzít a prokázat otcovství testem DNA.

PRINCIPÁL: Ale jak to ten šťastlivec vysvětlí?

PRÁVNÍK: Nějaká vzdáleně povědomá žena mu přinesla nechtěné dítě, údajně jeho, aby se staral – a sama dala přednost cestování a kariéře

PRINCIPÁL: .Matka neznámá'? ... To by se mohlo ujmout

OBRAZ 67. KANCELÁŘ KONZORCIA (podobný čas)

ZVĚD 1: Sledovali jsme toho právníka. Zdědil dům na předměstí, občas tam jezdí. Vlastně chodí, parkuje o pár ulic dál

GENERÁLNÍ: Nějaká divnoláska? Nebo dokonce stejnoš?

ZVĚD 1: Ani postel uvnitř není, jen zaprášené krámy. Na zahradě jsme našli kupon na nepřihlášený mobil, ale mohl ho tam zanést vítr

GENERÁLNÍ: Zjistěte, co se dá. A hned nás zpravte. *(Zvěd odchází)*

NÁMĚSTEK: Hra na detektiva tě baví víc než vláda nad impériem?

GENERÁLNÍ: Dvakrát denně nudné svodky, milý Watsone
Žádná akce. *(Usměje se na sekretářku)*

NÁMĚSTEK: Moji lidé už zjistili, že ten kupon
byl prodán v Prachaticích

GENERÁLNÍ: *(k odcházející sekretářce)* Hezký kraj.
A hned víme, kam na výlet

NÁMĚSTEK: *(když osamějí)* Ten odlišný gen je údajně recesivní.
I kdyby k něčemu došlo, výsledek není vůbec jistý

OBRAZ 68. CHALUPA NA ŠUMAVĚ (podobný čas)

TOM: Takže ten cirkusák chce Tonku, právník tebe a konzorcium mě.
Sami na to nestačíme a stejně budeš potřebovat doktora.
Musíme jim dát vědět, co se děje.

LIL: Do lázní tě nepustí, jsi na seznamu

TOM: Dostanu se tam přes Hřebenku.

OBRAZ 69. TERASA (měsíčná noc)

Tom se ukryje před reflektory hlídky projíždějící podél plotu. Proklouzne mezerou mezi sloupky a doběhne k zámku. Kamínek hodí do okna, odkud mávala Tonce prababička. Stará paní otevře okno. Tom vystoupí ze stínu se sepnutýma rukama. Zpovzdálí vše sleduje Tončina bona.

PRABABIČKA: *(sejde v županu dolů. Ustupuji do ústraní)* Ty jsi ten...

TOM: Od vaší Toničky, co potom...

PRABABIČKA: Já vím, chodí sem často

TOM: *(vytáhne zpod košile obálku)* Tohle je důležité.
Pro doktora. Musí to dostat hned ráno

PRABABIČKA: *(přikývne a zastrčí obálku do kapsy županu)*

TOM: Nikdo nesmí vědět, že jsem tu byl

PRABABIČKA: Tak už raději běž

ANČKA: *(nechá ho odejít a pak aktivuje bezpečnostní aparát)*
... Byl tady! Přinesl něco prababičce. Neodletěli!

ANTEA Já vím. Teď to víš i ty. – A jen ty!

OBRAZ 70. CHALUPA NA ŠUMAVĚ (o chvíli později)

LIL: *(cítí, že se blíží její čas, a volá Tomovi. Ztracený mobil zvoní v trávě. Nakonec se odhodlá kontaktovat co nejstručněji lázně)*

TONKA: *(hlas)* Ano?

LIL: Promiň

TONKA: *(hlas)* Nevadí

LIL: Chtěla jsem vám popřát šťastnou cestu

TONKA: *(hlas)* Jsi s někým?

LIL: Ne, ale někoho čekám

TONKA: *(hlas)* Vydrž *(ukončí hovor)*

LIL: *(váhá nad papírkem s číslem sousedky, pak zavolá)* To jsem já...

SOUSEDKA: Už? ... Hned tam budu.

(Zajede autem k chalupě) Jak často? Kam jezdíš na kontroly?

LIL: Nikam. Nemohu.

SOUSEDKA: Nechceš, aby se to vědělo? U mě je tepleji a horká voda

(Vezme ji do náruče a odnáší do auta. Mobil zůstane na pohovce)

OBRAZ 71. VÝŠINA (podobný čas)

Z hřebenu zahlédne Tom v údolí záři reflektorů. Před zámkem zastavují dva vozy. Do jednoho přistupuje postava s brašnou. Rychle odjíždějí. Sáhne po mobilu a zjišťuje, že ztratil kontakt.

OBRAZ 72. LES (o čtvrt hodinu později)

Dva identické stříbrné vozy odbočují ze silnice na lesní cestu.

ŘEDITELKA: *(k Ančce)* Od závory jim nahlásí, že vezeš doktora.

Takže teď ho povezu já. *(Doktor přestupuje)* Ty zajed' na letiště a chvíli se tam ukazuj, jako bys někoho doprovázela

DOKTOR: Staršího šarmantního pána *(ukloní se)*

ŘEDITELKA: Zamávej mu jako na rozloučenou a vrať se zpátky

ANČKA: *(zklamaně)* A to je všechno?

ŘEDITELKA: Jed' chytře. *(Startují)*

OBRAZ 73. JÍZDA (asi po hodině)

*Ančka si všimne modrých světel v dáli za sebou – někdo ji sleduje.
Před zatáčkou prudce zrychlí, otočí vůz smykem do protisměru a zhasne.
Po půlminutě vjede do zatáčky pronásledovatel. Na poslední chvíli ho
oslní dálkovými světly. Je slyšet brzdění a náraz do svodidel.
Bona poklidně vycouvá, zapne rádio a pokračuje k letišti.*

OBRAZ 74. VILA PRÁVNÍKA (dopoledne)

PRÁVNÍK: Už víte, kam ten doktor odletěl?

PRINCIPÁL: Asi necestoval na své jméno.
Ta bona, co nám shodila auto ze silnice, mu pak na ‚odletech‘ mávala.
Poslal jsem tam svého nejlepšího muže

PRÁVNÍK: Z personálu nic nevytluče

PRINCIPÁL: Lokalizovali jsme krátké volání do lázní.
Vysílač pokrývá oblast od Vimperka k hranicím

OBRAZ 75. KOMNATA NA ZÁMKU (ráno)

TONKA: *(zaklepe a vstoupí)* Promiň, že jdu tak časně

PRABABIČKA: *(sedí v županu na posteli)* Tonko! Co se děje?

TONKA: *(rozpačitě)* Prý tu v noci byl...

PRABABIČKA: Ten tvůj *(vytáhne z kapsy větší obálku)*

TONKA: *(vzrušeně listuje. Zazvoní jí bezpečnostní mobil)*
Promiň, volá Ančka

OBRAZ 76. LES (pokračování)

ANČKA: *(na cestě z letiště)* Za dvacet u tebe

TONKA: *(hlas)* Počkej, ne! Zahni ke skalám a čekej

(Ančka stačí odbočit. Po minutě prolétne kolem vůz, který ji sleduje. Později přiveze filosofka pod plachtou Tonku. Ta přestoupí k Ančce)

FILOSOFKA: U brány někdo vyhlížel, ale starou bábu ignoroval

TONKA: *(k Ančce)* Měl by nás dojet a splést si tě s ředitelkou
(Nakrátko ostříhaná bona se směje. Tonka sáhne do cestování kabely a nasadí jí přichystanou paruku)

FILOSOFKA: Ještě se tvař mile a vstřícně

ANČKA: *(vycení na ni chrup)*

OBRAZ 77. CHALUPA NA ŠUMAVĚ (ráno)

Tom zastavuje na cestě nad chalupou. Seběhne dolů a marně hledá Lil. Bezděčně popadne loutku a v dřevníku ji zastrčí mezi polena. Z úkrytu vezme peníze a revolver, vyběhne k autu a odjíždí. Zdravotní sestra, u které je teď Lil, ho zahlédne, ale nic jí neřekne

(O pár hodin později zastaví na dolní cestě stříbrný vůz z lázni)

ŘEDITELKA: Tady to musí být! *(Vybíhá s doktorovou brašnou k prázdné chalupě. Na kamnech si všimne hrnce s vychládající vodou)*

DOKTOR : *(prohlíží dřevník. Mezi poleny nalezne panáka v šatečkách. Přináší ho dovnitř)* Nelekněte se

ŘEDITELKA: *(uloží loutku do kolébky)* Přece ji nevzal do porodnice

DOKTOR: Když je zle, opatrnost jde stranou

ŘEDITELKA: Zkusíme nemocnice v okolí

OBRAZ 78. JÍZDA (stejný čas)

TONKA: *(klečí na zadním sedadle proti směru jízdy)*

... Pořád je za námi

ANČKA: *Mohla bych mu ujet, ale chci, aby nás předjel a ztratil cíl
(Zrychlí a v zákrytu oblouku nového mostu strhne vůz na zarostlou
cestu ke zbytkům starého mostu.*

Pronásledovatel pokračuje bezradně dál.

Bona zastaví, zajde do křoví a vrátí se v kombinéze)

ANTEA: *(seběhne zatím k řece. Uprostřed proudu se zlověstně tyčí
kamenný pilíř. V předtuše spěchá zpátky do auta) Rychle!*

... Vzala sis bojovou kombinézu

ANČKA: Nikdy nevíš

(Otočí vůz a vrací se na hlavní silnici)

OBRAZ 79. VILA PRÁVNÍKA (stejný čas)

PRÁVNÍK: *(odkládá mobil) Ta vzpurná kráska není v lázních*

PRINCIPÁL: Nějak vyklouzla a teď jede za tou druhou
někam na Šumavu. A my také!

PRÁVNÍK: *(přistupuje v garáži k mercedesu a ovladačem zvedá vrata)*

PRINCIPÁL: Mají velký náskok

(Nastupuje do Ferrari)

PRÁVNÍK: Ne! To je dlouhodobá investice! A neřídí se jen tak

PRINCIPÁL: Začínal jsem na poutích na „Stěně smrti“

(Motor zabouří)

OBRAZ 80. CHALUPA NA ŠUMAVĚ (pozdní odpoledne)

Tom sbíhá k chalupě podruhé. Ještě jednou zkouší volat, zazvoní mobil v záhybu pohovky. Polije stěnu ředidlem, zapálí, vyběhne k horní cestě a odjíždí. Z vedlejší chalupy ho zahlédne sousedka, která v zákrytu svého auta právě pomáhá Lil, s dítětem v tašce, nastoupit.

LIL: Ještě se nevrátil?

SOUSEDKA: Byl tu, ale zase odjel, než jsem tam došla. Je v pořádku. U mě budete zatím v bezpečí (*Odjíždějí, než se objeví kouř*)

(Ze stříbrného vozu na dolní cestě vyběhává k chalupě Tonka. Protáhne se mezerou v plotě a trhne horkou klikou. Kolem stěn už vzlínají plameny. Smočí se v sudu a vpadne znovu dovnitř. Vyzvedne obsah kolébky, zalkne se kouřem, zakopne, něco na ni spadne, na zápraží ztratí vědomí. Probere ji zvuk píšťalky. Zášpiněná a s ohořelými vlasy je k nepoznání)

ANČKA: (*přibíhá a myslí, že je to Lil s novorozěnětem*) Lidunko!

TONKA: To jsem přece já! (*Pochopí, že zachránila jen loutku*)

ANČKA: (*odkopne panáka. Bere lékárničku a chce Tonku ošetřit*)

TONKA: Počkej! Vypadám asi hrozně (*Zvedne loutku v peřince*)

ANČKA: Ani jsem tě nepoznala. Tady už nejsme nic platné. Mizíme!

TONKA: Ještě chvíli dole počkáme

OBRAZ 81. JÍZDA (stejný čas)

PRINCIPÁL: (*za volantem právníkova vzácného vozu – jede naplno*)
... To není světlo – to je oheň! Tam budou!

PRÁVNÍK: Pomalu, pomalu! ... Minul jsi odbočku

PRINCIPÁL: Vezmem to tudy! (*Strhne nízký vůz na polní cestu, kde zadrhává podvozkem. Majitel nařiká*)

PRÁVNÍK: *(po nájezdu na silničku pod hořící chalupou zahlédne ve stojícím autě zbědovanou Lil s nemluvnětem v náručí)*
Zastav! Vrať se, než je ztratíme! *(Zblízka siréna hasičů)*

PRINCIPÁL: Najíždějí na nás hasiči. Zpátky můžeme leda přes pole

OBRAZ 82. JÍZDA (stejný čas)

ANČKA: *(za volantem čekajícího auta vzrušeně)* To bylo fáro!

TONKA: Myslíš, že mě viděl? S tímhle?

ANČKA: Ten právník? No jo ... Kde se tu vzal?

TONKA: Má prsty ve všem. Doženou nás?

ANČKA: Na rovině mají víc koní. V zatáčkách nikdy

TONKA: Měli by nás dojet až na tom novém mostě

ANČKA: Máš nějaký plán?

TONKA: *(klekne na zadní sedadlo s výhledem dozadu.)*

ANČKA: Mám to rozjet?

TONKA: Ještě ne, musí nás zahlídnout. *(Do peřinky k panákovi přidává těžkou svítilnu. Zezadu záblesk modrých světel)*
... Už!

(Delší stíhací jízda serpentinami. Na rovině před mostem je silnější vůz dotahuje a chystá se předjet)

TONKA: Uprostřed zastav!

ANČKA Drž se! *(Zabrzdí prudce na vrcholu oblouku. Ferrari pokračuje dál a nemůže se otočit – v protisměru přijíždí limuzína)*

OBRAZ 83. MOST (pokračování)
Limuzína zastavuje poblíž a vystupuje ředitel konzorcia

ANČKA: *(k Tonce)* To je ten, co nás koupili!

TONKA: *Tím líp! (Běží s ‚dítětem‘ k zábradlí na straně proti proudu. Ferrari se vrací a z protější strany dojíždí auto z lázní s doktorem)*

ANČKA: Co mám dělat já?

TONKA: *Nikoho ke mně nepouštěj! (Vyhoupne se na betonové zábradlí, chvíli tam balancuje a pak s výkřikem pustí ‚dítě‘ do řeky. Přihlížející přeběhnou na stranu po proudu. Kalná voda odnáší zámotek a loutka v peřince se zvolna potápí)*

DOKTOR: *(pohotově)* Nebylo životaschopné

ŘEDITELKA: *(pokřikuje se a zdůrazní)* Nejsou životaschopné!
(Všichni hledí dolů a nikdo si nevšimne Ančky, která s Tonkou couvá z oblouku mostu. Sekretářka odváží uspokojeného generálního ředitele ze scény. Jen Principál stačí zahlédnout na úpatí mostu odbočující vůz s domnělou Lil a vyráží za kořistí.)

OBRAZ 84. JÍZDA (pokračování)

ŘEDITELKA *(z vrcholu mostu - hlas z mobilu)* Viděli vás!

ANČKA: *(zpomaluje a sahá po pistoli)*

ANTEA: *Ne, jed'! (Modrá světla se blíží) Přidej!*
(Oba vozy bok po boku zrychlují k nájezdu na stržený starý most)
– Přidej!

(Stříbrný vůz žen přeletí vodu a na druhé straně klouže v rákosí. Principál v poslední vteřině brzdí. Zpomalený vůz mužů narazí v letu do zbytků pilíře a vzplane. Z nového mostu sjíždí na opačný břeh ředitelka s doktorem. Ančka vyprošťuje Tonku z airbagů. Naproti zastavuje malý džíp. Tom se vrhá do řeky a plave k Tonce)

OBRAZ 85. ŠKOLA (o den později)

TONKA: Našla jsem tu zdravotní sestru (*Zašeptá místo*)
Zajedu tam v šátku a brýlích

ŘEDITELKA: Příliš nebezpečné. Postarám se o ně.

(Stejně místo o dva dny později – tentokrát v přítomnosti Toma)

ŘEDITELKA: Malý je v pořádku a Lil šťastná. Ujala se jich šikovná zdravotní sestra. Nahlásila dítě na sebe. Podepsala čestné prohlášení. Zařídila jsem formality a financování.
Lil může kdykoli později prokázat mateřství ... Otec ‚neznámý‘

TOM: Ale já... (*dotkne se nosu gestem klauna*)

TONKA: Musíš zapomenout!

ŘEDITELKA: Víc pro ně nemůžeš udělat

TOM: (*tiše*) Jako bych byl jen nástrojem v jejich rukou

OBRAZ 86. LÁZEŇSKÝ PARK (podvečer)

Dvojice v romantickém objetí na lavičce.

TOM: ... Měl bych zaletět za dědou Minimem

TONKA: (*dotkne se nosu gestem klauna, rozepne si blůzku a vloží na sebe jeho ruku*) Nemohu bez tebe být

TOM: Jen na pár dní, bude mu sto let

TONKA: (*zabzučí jí telefon*) Promiň (*Poodejde*)

*(Jedna z mladších něžněnek zatím míjí zvolna lavičku.
Zachytí pohled Toma a zarazí se, jako by zahlédla svoji budoucnost)*

Škola	nábytek ve dvou velikostech 1, 85
Výšina	výhled na městečko 2, 6, 25, 71
Radnice patro	historická obřadní síň 18, 46
Radnice vstup	monumentální schodiště 20
Střechy	radnice a okolní střechy 19
Lázeňský park	pramen, kašna, altán 12, 22, 60, 86
Terasa	otevřené nádvoří 10, 15, 50, 55, 61, 69
Komnata	pokoj v patře zámku 16, 56, 75
Osamělá lípa	mohutný kmen, koruna 5
Zámecká obora	lavička pod vysokým dubem 17, 21
Oplocení	závora u vjezdu do lázní 8, 51
Kancelář	ředitele konzorcia 11, 24, 45, 47, 64, 67
Byt	sekretářky ředitele 23
Jízda	různé interiéry aut 58, 74, 78, 81, 82, 84
Můstek	úzký železný most přes údolí 7, 26
Les	lesní cesta 27, 29, 32, 38, 40, 42, 72, 76
Skalní obydlí	zbytky hájovny, úly 28, 33, 48, 49
Světničky	komůrky ve skále 41, 43
Nad útesy	travnatá planina s křovisky 33, 35, 37
Pod útesy	kotel vířící vody 34
Na útesech	překážka – převis 36
Vila právníka	pracovna, garáž 13, 30, 44, 53, 63, 66, 79
Zatáčka	nad rokličí, chatová oblast 43
Hranice	starý přechod s kamerami 52
Chalupa na Šumavě	horní a dolní cesta 54, 57, 65, 68, 70, 77, 80
Zchátralý dům	na předměstí 59
Nový most	betonový oblouk, široké zábradlí 83
Zbytky starého mostu	zarůstající cesta, pilíř uprostřed řeky 84

MÚZY

SCÉNÁŘ nekonečného komediálního seriálu (první 3 díly)

V konzumní společnosti, která dobře zajišťuje většinu lidských potřeb, stále chybí intelektuální veřejné domy, kam by mohli duševně deprivovaní muži zajít na chvíle duchaplností, které doma i jinde postrádají. V patře by absolventky hladových uměleckých oborů uspokojovaly touhy návštěvníků po ocenění jejich důvtipu nadšeným obdivem. V přízemí by masochistické filosofky naslouchaly prvotinám a jiným perverzitám ambiciózních autorů, a ve sklepě by sadistické dominy mluvily v hexametrech a nutily intelektuálně nadržené klienty odříkávat pasáže z genderově korektní tvorby mužatek.

Klub bezdotykové zábavy založí v rehabilitačních lázních zámožný starý mládenec, zatímco mu jeho přátelé s nejlepšími úmysly zařizují riziková setkání s potenciálními nevěstami...

VÝPRAVA

Většina scén se odehrává v interiéru (lázeňské apartmá a zkrachovalé knihkupectví přeměněné na jedinečný klub)

ZAČÁTEK všech epizod

Na litinovém rameni lucerny v průčelí domu je připevněná plechová sova, symbol moudrosti. Zvedne klapky víček, oči jí zazáří červeně, zablikají a barva se přepne na zelenou. Z křižovatky je slyšet brzdění a srážka vozidel. Přiletí načepýřená sova a přisedne k té umělé. Konzola se vylomí ze zdi. Hluk křídel, zahoukání parníku, titulky.

STYL

Archaická zdobná mluva je občas užívána záměrně.

HLAVNÍ POSTAVY:

TOMAN (50)	Kultivovaný starý mládenec, zámožný emigrant, po autonehodě dočasně na vozíku.
DOCENT (50)	Tomanův kamarád, psychiatr
UČITELKA	Spolužačka Tomana a Docenta, ředitelka školy
DOKTORKA (35)	Primářka rehabilitačního oddělení lázní
SESTRA	Drsná vrchní sestra
RADKA (30)	Dcera Učitelky, praktická asistentka Tomana
LÍBA (25)	Jasnozřivá servírka z bistra
SOUSED	Lázeňský pacient, univerzální náměstek
KNIHKUPEC	Vedoucí prodejny, později správce klubu.
MAJITELKA	Manželka Knihkupce a majitelka budovy
SOUSEDKA (45)	Erotické služby – v protějším domě
VIKTORIE (45)	Vysloužilá umělkyně, pacientka lázní
EVA (39)	Tomanova známost
STELLA (39)	Docentova známost
MÚZA 1	(Umění)
MÚZA 2	(Emancipace)
MÚZA 3	(Ezoterika)
„HOSTÉ“	Pravidelní i náhodní návštěvníci klubu

OBRAZ 1. Terasa vily se zahradním nábytkem

Ruka odsune zvenčí zástrčku vrátek. Docent s Učitelkou směřují po chodníčku vroubeném bizarními sochami na zastřešenou verandu. Dveře do samotného domu jsou zamčené.

UČITELKA: Zkusím to zezadu (*obchází budovu*)

DOCENT: (*Vytáhne uhlák plný lahví, marně hledá vývrtku. Když slyší auto, vykročí k brance*) ... To je dost!

TOMAN: (*přichází s velkou krabicí*) Měli jste se zatím zveselit

DOCENT: V šuplíku není vývrtka

TOMAN: Přece pod rohožkou. (*Ukazuje*) Chtěl jsem přijet dřív, ale...

DOCENT: Nešly ti ty drahé hodinky?

TOMAN: Měla tak husté vlasy, že jsem v nich ztratil klíčky

DOCENT: Měly by přicházet s návodem – a varováním

TOMAN: K čemu by to bylo. Fungují pokaždé jinak. ... Možná s knihou jízdy a „úspěchů“. S kým významným už byly

DOCENT: Beru teď služby navíc, abych splatil dluhy. Manželství pomíjí, výživné trvá

TOMAN: (*odmítá obálku s penězi*) Nechápu, proč pokaždé bydlíš se ženou, která ti nerozumí – a pak na ni převedeš všechno, co máš

DOCENT: Nám alespoň zůstává naděje, že se štěstí obrátí. Co tebe může ještě překvapit? Zmizí ti pes, ukradnou ti puklice

TOMAN: Ne. Puklice zmizely, hlídače ukradli

DOCENT: Světoběžník, který lovil losy i lososy, stopoval sněžné ženy v Nepálu a obcoval s něžnými ženami na tichomořských atolech, nemůže očekávat, že se mu budou zážitky ještě stupňovat

TOMAN: A proč myslíš, že jsem tady?

DOCET: Naše ženy patří ke špičkám eroticky vyspělých národů, jako jsou Líbanonky nebo Samojedky

TOMAN: Sebezajímavější život nemůže být vychutnán, není-li občas prostřídán obdobími nudy a frustrace

DOCENT: (*drží obálku s penězi*) Hodíme si? Double, nebo nic?

TOMAN: V reverzní loterii vyhrávají vylosovaní zasloužené tresty

DOCENT: To už někde je? Kdo by si takové losy kupoval?

TOMAN: Lidé je kupují příbuzným, sousedům a známým

DOCENT: To musí přijít draho. Ale mít se jako ty...

UČITELKA: (*přichází z druhé strany domu*) Zájem o postarší zámožné muže vyplývá z pravěké touhy žen po zajištění. Mít dost peněz, nebo o hodně víc, už nedělá rozdíl ... Psali v Učitelských novinách

TOMAN: Tam to musí vědět. Ano, člověk může být sám sebou, když má hodně nebo nic. Upoutat druhé lze projevem, vzhledem, intelektem

DOCENT: (*k učitelce*) Nebo rovnou pouty

UČITELKA: I slušní lidé mívají divné sny. To se nepočítá

TOMAN: Sex ve spánku jsem dlouho nezažil. Spánek při sexu to ano

UČITELKA: Člověk, který má co nabídnout, se nemusí předvádět. Stačí být poblíž a bude povšimnut

DOCENT: Každý nemá tolik času

TOMAN: Rozvíjet několik známostí současně je v pořádku. Jedna se rozmyslí, jedna to nezvládne organizačně...

DOCENT: Jedna se nevysvětlitelně urazí

UČITELKA: Jedna domyslí, že toho rozvíjíte víc

DOCENT: A zbývající může být nevhodná.
Důležitější než osobní kvality je úroveň libida

UČITELKA: Pod tím si každý představuje něco jiného

TOMAN: Někdo nemravnost, někdo boží dar

DOCENT: (*přednáškově*) Libido je aktivní smyslnost

UČITELKA: Běžný mužský chtíč

TOMAN: U žen jsou postoje různější:

- Jednička – nemůže bez toho být
- Dvojka – má to ráda
- Trojka – dá si říci
- Čtyřka – nemá to ráda, ale dá si říci...

DOCENT: Pětka ... Všechno marný

TOMAN: Aby si dva padli, nemusí být vysoko, ale blízko od sebe

DOCENT: Jenže většina mužů jsou jedničky a dvojky
a většina žen trojky až pětky

TOMAN: S pětkou jsem se ještě nesetkal

UČITELKA: Máš výřečnost sňatkového podvodníka

TOMAN: Stačí jen přizvukovat. Když líčí dávné křivdy,
necítí naše ruce. Pokud nestudí

DOCENT: Ty čilejší se chovají jako my, ale mají to snazší.
Je nikdo neodbyde

UČITELKA: Chtějí ,cestovat a poznávat nové lidi‘

DOCENT: Vypadnout a užívat si. Předstírat vzrušivost
je pro ně snazší než předstírat nevzrušivost pro nás.

TOMAN: U zajímavých žen nižší vzrušivost nevadí, pokud jim to nevadí. Pamatuješ tu missku s ramínkami na mašličky?

DOCENT: Dokonalá forma, ale jinak...
,Nejhezčí je stejně to svlíkání', říkala a skládala si prádlo do komínku

TOMAN: Mohla by ti dělat v poradně stacionární učební pomůcku

DOCENT: Vztahy jsou stále kratší a početí, i ta nechtěná vzácnější

TOMAN: Plodnost klesá od těch dob, co zavedli tramvaje s vytápěnými sedátky

DOCENT: Naším úkolem je špatné vztahy prodlužovat. Nemůžeme klientům říkat, že si měli vzít někoho jiného, nebo nejlépe nikoho

TOMAN: Se znalostí tolika případů jste v ideální pozici.
Stačí jen jinak prokombinovat existující klientelu

UČITELKA: (*K Tomanovi*) Co vlastně pořád ještě hledáš?

TOMAN: Kdo neví, co hledá, nalezne nejvíc všeho možného.
Nejlepší jsou mladé dívky z hor, ale na pustém ostrově bychom vzali zavděk i sportovkyní

DOCENT: Před delšími vztahy mě chrání chudoba, ale manželství svým klientům chválím: ,Nevíte, oč přicházíte. A je to čím dál lepší'

TOMAN: Víím, že jsem jako ten kůl v plotě, a přemýšlím o změně.
Rodinu bych ovšem řídil jako firmu

UČITELKA: Kdybys o děti stál, ještě je můžeš mít!

TOMAN: Ale už ne každý den

UČITELKA: Za každého, kdo nesplní své biologické poslání, se musí obětovat někdo jiný

TOMAN: Možná bych měl toho chudáka najít a něco mu dát.
S vděčností mých zástupných dětí ať nepočítá

UČITELKA: Můžeš jich mít klidně i víc

TOMAN: Klidně? ... Vlastně po tom prvním už je všechno jedno. Rodičovství mě přestalo zajímat, když jsem zjistil, že nově nabyté schopnosti rodičů se nepřenášejí dál, jak nám tvrdili sovětští vědci

UČITELKA: Na geniálního syna stačí geniální matka.
Co můžeš ztratit? Leda svou samotu

TOMAN: Já jsem rád sám, já se tak nejlíp zabavím

UČITELKA: Můj zástupce ve škole se na stará kolena oženil,
a jak se teď těší na ženu a na děti, když přichází potmě z roboty

TOMAN: Praxím založeným na přitakávání manželství prospívá.
Pro psychoterapeuty by mělo být povinné – jako pro kněze celibát

DOCENT: My musíme zkoumat i nudnější stránky problémů.
Ty bys ovšem vstupoval do pikantnějších případů osobně

TOMAN: Jak můžeš poznat ženu jen z toho, co o sobě navykládá?
Od motýlů taky nečekáš, že budou létat rovně

UČITELKA: Manželství má, přes občasné krize, i řadu výhod

TOMAN: Život utíká rychleji a člověk si posílí trpělivost,
sebezapření a jiné vlastnosti, které svobodní nepotřebují

UČITELKA: *(rozhlíží se)* Měl by sis zjednat někoho na úklid

TOMAN: Nesnáším kvílení vysavače a nechci zvířátkům erodovat
biotop ... ‚Zorganizuji život ženě, která mi zorganizuje domácnost!‘
Kolik by se jich přihlásilo?

DOCENT: Pár militantních feministek? ... A ty kravaty na gumičku!
Při slavnostních příležitostech si je stahuje až k poklopci a pak pouští

TOMAN: Víš, kolik času ušetřím při vázání? Půl dne za rok, měsíc
za život. Vystřeluji je v nudné společnosti pro odlehčení *(Ukáže)*

UČITELKA: To ti vážnosti nepřidá

TOMAN: Na rozdíl od mužů, kteří oslní prvním dojmem a pak jen odečítají, začínám jako podceňovaný princ v převleku, který postupně vítězí vlastní podstatou

DOCENT: Utržený knoflík na kvalitním obleku ze secondhandu a dámy hned poznají, jak moc je princ potřebuje

TOMAN: Rodina vyžaduje solidnější základy, než jen lásku

DOCENT: Láska je jednou z nejmocnějších lidských emocí

UČITELKA: Jako vedoucí manželské poradny o tom musí něco vědět

DOCENT: Třetí nejsilnější. První je strach a druhá zlost

UČITELKA: Není divu, že od vás utíkají k léčitelům

TOMAN: Láska se vyvíjí, roste, transformuje a časem ... mizí

DOCENT: V přírodě se rozmnoží většina samiček, ale ze samečků jen ti nezdatnější, a to i vícekrát ... jako já

TOMAN: Tady se nejvíc rozmnožují neúspěšní, nezodpovědní a nešikovní. Solidnost není takovou výhodou jako rychlé běhy

UČITELKA: Nevíš, jak může být soužití povznášející, a myslíš jen na své blaho!

TOMAN: Představa života s jedinou ženou a hordou dětí v malém ... zámečku mě neláká, ale někdy jako by mě život omrzl

DOCENT: Všichni máme někde zasuté otcovské buňky, jako i buňky na úklid. Jde o to, aby je žádná nenašla

TOMAN: Stárnoucí družky nejsou vzpruhou pro muže v nejlepších letech. I když ... Někdy je to ještě baví. Hlavně předtím a potom

UČITELKA: Se staršími se muž cítí mladší

DOCENT: To s mladšími taky

UČITELKA: Ženy potřebují přidanou hodnotu konverzace

TOMAN: Přemlouvání, pak utěšování

DOCENT: Chtějí se ujistit. Ty hezké, že oceňujeme jejich inteligenci, ty chytré, že jim to sluší. Hlavně nespěchat

TOMAN: Když moc spěchám, zařezává se mi prádlo

UČITELKA: Zralejší ženy preferují dlouhé přede hry

TOMAN: Raději třikrát přede hru než operu o třech dějstvích!

DOCENT: Duchaplná konverzace s erotickým podtextem dříve umožňovala vyhodnotit smyslnost, úmysly i vhodnost

TOMAN: Umění flirtu, který hravě sondoval možnosti sblížení, zaniklo s úbytkem zábran

UČITELKA: Ty muži neměli nikdy

DOCENT: U žen předstírání slušnosti přetrvává. Drahoty a cavyky

UČITELKA: Jaký je v tom rozdíl?

DOCENT: Cavyky jsou levnější

TOMAN: Ženám stačí vycítit, po čem muži touží ... a oddalovat to. Proto se jim říká v orientu oddalisky

UČITELKA: Vám stačí vycítit, co je důležité pro nás, a předstírat, že o tom přemýšlíte

DOCENT: Většinu příležitostí ‚poznávat nové lidi‘ jsem promarnil zbytečným studiem. Kolik let života jsem ztratil přípravou na život!

TOMAN: Ty jednodušší by měly sblížením s někým pokročilejším získávat, ale věci, kterým nerozumí, je rozčilují

DOCENT: Měl jsem chodit častěji do společnosti a vyloudit víc telefonních čísel!

TOMAN: *(ke kamarádovi)* Čím je člověk dál, tím méně pro něj existuje protějšků. Čím jsi obyčejnější, tím více máš na výběr

DOCENT: Jak povzbuzující!

TOMAN: V Americe psychologové podnikají v soukromých poradnách kompatibility

DOCENT: Vždycky jsem chtěl provozovat vědecky řízenou poradnu, kde bych pomáhal lidem ke štěstí a sobě k penězům

TOMAN: Psychiatři tíhnou k sexuologii. Nemohou ale žádat pacientky, aby se svlékly, jako třeba zubaři

UČITELKA: To na mě ještě žádný nechtěl

TOMAN: Některé se svlékají z vlastní vůle nebo z roztržitosti. Stačí zahlednout bílý plášť. Třeba i u kadeřníků, ale ti před nimi utíkají

DOCENT: Název bych už měl, vlastně více dobrých jmen, stále mě napadají další neotřelá: Dvojspoj, Duostyk, Párostroj...

TOMAN: I u vhodných protějšků dochází při prvním setkání k úleku. Nedůvěra k cizím lidem je vrozený ochranný instinkt

UČITELKA: Ženy se musí mít na pozoru před snůškou lži

TOMAN: Snůškou ... jako od slepic?

UČITELKA: Kuřic. ‚Slepice‘ není korektní říkat

DOCENT: Proč? Oteplují klima peřím? Místo kvók na ředitelská místa by měly ženy požadovat kvóty na muže

TOMAN: Jako má každý bezdomovec právo na skrovný holobyt, měla by mít každá žena právo na skrovného holomuže, který by uspokojoval její základní potřeby

DOCENT: Na jaře by jim utekli, ale každý podzim by vyfasovaly do vany nového

TOMAN: Možná si víc vymýšlíme, ale ženy nás předčí schopností přetvářky, zvláště na začátku

DOCENT. Já chodím na první schůzku bez brýlí, abych rozostřil vizuální šok. Až pak si je nasadím, aby viděly, jak opravdu vypadám

TOMAN: Některé se s brýlemi i milují

UČITELKA: Není to nebezpečné?

DOCENT: Někdy skřípnou panty

TOMAN: První reakce bývá negativní. Nutkání k útěku. Proto zavádějí v Americe ta ‚zvykátka‘. Muž a žena, kteří o sobě něco vědí, ale ještě se nesetkali, vstoupí každý ze své strany potmě do takové zповědnice...

UČITELKA: A začnou se zpovídat?

TOMAN: Během konverzace se jim reostatem pomalu přisvěcuje, ze šera vystupují pozvolna obrysy tváří a zrak má čas přivyknout

DOCENT: Utlumení prvních dojmů zvyšuje míru přijatelnosti! O všechno mě připravily bývalé manželky. Zbývá už jen garáž, o které které nevěděly. Co je to ten reostat? Jak je velký?
(Učitelka za jeho zády nad ním zalomí rukama a odchází)

TOMAN: *(zvoni mu mobil. Ke kamarádovi) – Promiň.
(Do telefonu) Ano? ... Ty taky nechodíš na druhou schůzku? ...
Takže rovnou na třetí? Něco pro tebe mám ...
To by nebylo žádné překvapení. Až po večeři, někde u vody ...
V koupelně? Tak jo.*

DOCENT: Druhá schůzka a hned ve sprše! Dřív se lidé dvořili roky

TOMAN: A myli o málo častěji. Když se neprojevíš na třetí schůzce, začnou se bát, že nestojíš o ženský. Nebo že bydlíš s mamičkou

DOCENT: Upřímně tu vlasatici lituji

TOMAN: Poznali jsme se v seznamovací budce na nábřeží
(Vyjme z krabice skleněnou kouli) Narodila se ve znamení ryb

DOCENT: Akvárium?

TOMAN: Náhodou jsem jel zrovna kolem Zverexu

DOCENT: Náhodou! Takže vliv náhod na život nepopíráš

TOMAN: U tebe je výsledek náhod předvídatelný

DOCENT: Po každém rozvodu jsem o něco lepší manžel, jako je řidič autobusu lepší po každé těžké nehodě

TOMAN: Náhodný výběr má velký nevyužitý potenciál. Třeba vylosovaný parlament by vyloučil ty chtivé peněz a moci

DOCENT: Pro volební reformy se zvažuje různý koeficient hlasů. Podle věku, vzdělání, rodinného stavu a tak

TOMAN: Ano, starší, vzdělání a ženatí budou mít jen půl

DOCENT: I vylosované manželky by předčily ty vdavekchtivé

TOMAN: Muži se zaměřují na jeden typ. Ty třeba nestojíš o brunety, přestože jsou podle statistik lepší pečovatelky

DOCENT: Odrazují mě tím tmavým strništěm

TOMAN: Zajímavé pošimnutí. Chybí nám místa k výměně postřehů a duchaplností. Za dobrou konverzaci bych i zaplatil

DOCENT: Takové potěšení by přesáhlo mé možnosti. Leda bych se sám stal intelektuální děvkou na univerzitě třetího věku, kde jsou ojedinelí muži obléháni čilými důchodkyněmi

TOMAN: Měl jsem na mysli takový ‚Klub bezdotykové zábavy‘

DOCENT: Kam bychom chodili jen na chlebičky?

TOMAN: Vezmi třeba tu úvahu o náhodě. Hodíš si kostkou a občas i menšinová alternativa dostane šanci. Nebo ruská ruleta. Kdo si není jistý, zatočí jen jedním nábojem. Kdo už pochopil, že to lepší nebude, tak dvěma

DOCENT: Proč to občas nezkusíš sám?

TOMAN: Já? Jsem přece rád na světě!

DOCENT: Třeba máš v sobě ještě nějaký náboj. I katolická anti-koncepce, založená na biologickém rytmu, je taková vatikánská ruleta, při které oba trochu chtějí a trochu nechťejí ... ale ona víc

TOMAN: Jako bývalého zaměstnavatele mě fascinuje možnost vyrobit si za pár minut budoucí pracovní sílu. Neláká mě ale činnost, na kterou stačí kdokoli, jehož buňky jsou čilejší než jeho mozek

DOCENT: Nekoukej na mě! V téhle vile bývala školka a zase by mohla být.

TOMAN: Chystá se snad opět znárodnění?

DOCENT: Ještě předtím, když se přičiníš

TOMAN: Sto lásek mě opustilo a ty nejlepší jsem opustil sám. Pár jich tu ještě přestaví nábytek, trochu se zasmějeme a dost. Později v životě jsou auta i ženy stále méně důležité

DOCENT: A nebylo by lépe přestat, když to nikam nevede?

TOMAN: Co? Přestat? Teď? V nejlepším! Jak krásné je „najít se“ ve zralém věku a jak krátký je najednou život, který nám začíná! *(Vstává)* Už budu muset...
Vy tu ještě zůstaňte ... třeba i přes noc

UČITELKA: *(hrozí mu)*

DOCENT: *(otevívá láhev)* Jedeš té krásce dýchat do vlasů?

TOMAN: Jedu ji udivit.
(Nasadí si na hlavu skleněnou kouli akvária a odchází k autu. Vlastní psi ho nepoznávají a vyjí)

Po chvíli zvuk těžké havárie, nárazy, tříštění skla, sirény

OBRAZ 2: Manželská poradna

DOCENT: *(v ušáku za freudovskou pohovkou)*
... Další?

RECEPČNÍ: Zase pěkně zřízená. Nemůže bez toho být

DOCENT: Kdyby všem stačil jen výprask *(Zvoní telefon)*

RECEPČNÍ: Poradna ... Ano ... Ano, ale... *(Zakryje mluvítko)*)
Promiňte, pane docente. Nedá se odbýt. Je prý to naléhavé

DOCENT: *(hlasitý poslech)* Radostný den a dobré pořízení!

UČITELKA: *(vzrušený hlas)* Volali z nemocnice!
Najela do něj cisterna s mlíkem. Hasiči ho vyprošťovali nejmodernější technikou, a jak měl ty oblýskané kalhoty ze sekáče, mysleli, že je to řízený katalyzátor, a vzali ho přes kolena sekýrkou

DOCENT: Uklidni se. ... Kde je teď? *(Píše si)* A oddělení? ...
Hned tam zajedu ... Jasně, zavolám *(Vypne)*

RECEPČNÍ: Ale já už nestihnu...

DOCENT: Rozdejte jim ty nové testy. Manželům alternativní,
a psychopaté ať nám něco zajímavého nakreslí

RECEPČNÍ: *(vyrazí za ním s bílým pláštěm a stetoskopem)*
Jinak vás budou ignorovat. *(Nahlédne do čekárny)* Další, prosím!

PACIENTKA: *(s podlitinami, vstupuje)* Pan docent tu není?

RECEPČNÍ: Musel k náhlému případu zhroucení ženy,
která měla před svatbou. Zjistila, že ženich není ...

PACIENTKA: Svobodný?

RECEPČNÍ: Ne. Svěprávný

OBRAZ 3. Nemocniční pokoj

TOMAN: *(zafačovaný k Docentovi u kladkostroje)* ... Trochu výš.
Ještě trochu. *(K Učitelce)* Můžeš mě nahore na stehně podrbat?

UČITELKA: *(Docent jí podává vidličku)* Tam určitě ne!

DOCENT: Život začíná po padesátce, jako většina nemocí.
Úrazy mívají naštěstí jasnější prognózy

LÉKAŘ: *(nahlédne)* Přijďte se podívat na snímky těch zlomenin

TOMAN: Psychiatri znají kosti jen ze snů o kostlivcích ve skříní

DOCENT: Sestry moc neplatí, ale kde jinde mohou poznat
tolik mužů zblízka a všechno se o nich zjistit z chorobopisu

UČITELKA: Oslabený jedinec k leccemu přivolí

TOMAN: Třeba i k půjčce

UČITELKA: Nebo i k sňatku

DOCENT: Většina žen řekne ano prvnímu, který je požádá o ruku,
jako by se bály, že už nikdo další nepříjde

TOMAN: Muži zmiňují sňatek, aby udrželi zájem, když jim dojde
konverzace, zatímco ženy, které mají vždy o čem mluvit, udržují naši
pozornost nestálostí a rozmary

DOCENT: *(hledí do zrcadla)* Neměl bych si ty kotlety zastříhnout?

TOMAN: Zastříhnout a oholit

DOCENT: Snažím se dobře vypadat při co nejmenších výdajích

UČITELKA: Dnes ti to docela sluší

DOCENT: Umyl jsem si zbývající vlasy jádrovým mýdlem

UČITELKA: Chytré ženy se naštěstí parádníkům vyhýbají

DOCENT: Než se naučíme rozumět vínu a ženám, máme vypito

TOMAN: Nepozorovaně procházíme nejlepšími lety a čas nám mizí jako voda mezi prsty u nohou

DOCENT: Manželské páry nejvíc deptá představa, jak si budou překážet v koupelně ještě dalších třicet let!

TOMAN: Utrpení z očekávaného utrpení

DOCENT: Nemusí se milovat. Stačí, když nezabijí jeden druhého, než jim bude všechno jedno

TOMAN: Líné ženy jsou nepořádné, ale věrnější. Do ničeho se jim nechce. Také zahýbají, ale méně se přitom hýbají

DOCENT: O Vánocích jsem z nudy vytvaroval bustu manželky z bramborového salátu a v roztržitosti do ní píchal vidličkou. Při rozvodu tvrdila, že jsem jí způsobil v těch místech alergii na kov

UČITELKA: Všichni normální lidé se touží usadit

TOMAN: Ale jen některým se to ... nezdaří

DOCENT: Jsi suchá haluz. Co pokračování rodu? Otcovská pýcha. A to každodenní potěšení, o němž nemáš ani ponětí (*Zavyje*)

UČITELKA: Posledně jsi tu poplakával, že po tobě nic nezůstane, a jak tě blaženost rodičovství párkrát těsně minula

TOMAN: Způsob jízdy vypovídá o civilizační úrovni země

UČITELKA: Já jezdím opatrně

TOMAN: Opatrně, špatně a nerada, na rozdíl od většiny řidičů, kteří jezdí neopatrně, špatně, ale celkem rádi

UČITELKA: Bílá cisterna v mlze... není divu, žes ji neviděl

DOCENT: A srazil se na tvaroh

SESTRÍČKA: *(vstoupí)* Promiňte, já nevěděla...
Zítra vás už odpojí. *(Položí na stolek magazín a vyklouzne)*

DOCENT: *(potěží svazek drátků a trubiček)* Odstříhnou mu
tuhle pupeční šňůru a narodí se podruhé *(Nahlédne do brožury)*

TOMAN: Co to je?

UČITELKA: *(podává mu katalog)* Nějaká nabídka ... vozíků

DOCENT: Je to jen dočasně

TOMAN *(upustí katalog na podlahu)* Všichni jsme tu jen dočasně

ZATMĚNÍ, Mezihra

OBRAZ 4. Luxusní apartmá v rehabilitačních lázních

*Sestra vtlačí dovnitř zhrouceného Tomana na zbrusu novém vozíku.
Zpod nastřížených kalhot mu vyčnívají zafačované nohy.*

DOCENT: *(na otlučeném vozíku přiváží kupu zavazadel)*
Dobré odpoledne, paní kolegyně

DOKTORKA: Vítejte v lázních! *(Hrdě)* Bude vám tohle stačit?

DOCENT: *(k Tomanovi)* Co tomu říkáš? *(Ten cosi zabručí)*

DOKTORKA: Je v pořádku? *(Pokročí k pacientovi a měří mu tep)*

DOCENT: *(žertem)* Možná je trochu pod vlivem...

SESTRA: *(prohmatává pacienta i prostor pod sedadlem)*

TOMAN: *(při dotycích na choulostivém místě vykřikne)*

DOCENT: Vozí to v navrtaných trubkách nosného rámu

TOMAN: ... Ah... Ah... Něco mi ráno píchli (*Snaží se povytáhnout*)

DOKTORKA: (*podepře ho*) Jste v útlumu

TOMAN: (*přimkne se k ní*) A mohu tak zůstat?

DOCENT: To dávají pacientům na cestu.
Aby nemuseli brzdit přes rigoly

DOKTORKA: Když vás pošlou na rehab jste z nejhoršího venku

SESTRA: (*s profesionální bravurou mu strhne naráz kalhoty – výkřik*)

DOCENT: (*tiše*) Tady jsou nebezpečné jen sestřičky

DOKTORKA: Zdá se, že usnul. Nebo omdlel?

DOCENT: Bohužel ... Je to praktický žertěř

DOKTORKA: Pokud nespí, jsou jen dvě možnosti.
Nebyl by první, koho jsme pochovali zaživa.
... Vypadá mladší

DOCENT: Chodili jsme do jedné třídy. Neopotřebený prací a rodinou.
Majitel největší lesní školky v Oregonu

DOKTORKA: Pak že peníze nerostou na stromech.
Jen je ohýbat, dokud jsou mladé!

DOCENT: Svým dětem jsem poskytoval doporučovanou volnost.
Až později se mi dostala do rukou studie *Bestialita mládeže*

DOKTORKA: My už vám ho rozhýbeme ... Proč jste si vybrali nás?

DOCENT: Jste nejdál

DOKTORKA: Ano, máme výsledky

DOCENT: Nejdál ode všeho. Žádné dámské návštěvy

OBRAZ 5. Stejné místo, později ráno

SESTRA: *(zběžně zaklepe, vstoupí, špičkou nohy přitáhne vozík a přesune pacienta)* Vy na tom musíte být dobře, když vás dali sem

TOMAN: Dnes už má snad každý vlastní postel

SESTRA: Tady bývají cizinci. *(Zazvonění)* Pokoj sedmnáct ...
Ano pane docente *(Zapne hlasitý poslech)*

TOMAN: No jak? Zrovna mi vyčítají, jak se mám ... V sobotu? Překvapení? To se jí asi povedly buchy ... Mobil nepotřebuji, nejsem mobilní. Všechno přes centrálu, mají přesné instrukce ...
Ne, samota mě netíží, jen ta závaží *(Ukončí hovor)*

SESTRA: Nic vám nevyčítám! Konverzují. Máme to v popisu práce. *(Zkouší mu pohnout kolenem. Toman vykřikne bolestí)*

DOKTORKA: *(nahlédne do místnosti)* Co se děje?

TOMAN: Jako obvykle – síla vítězí nad duchem

SESTRA: Je přecitlivělý

TOMAN: Ryby a muži necítí bolest, že

DOKTORKA: Jak je vám?

TOMAN: Už mi bylo hůř

SESTRA: Promítl se vám celý život? Když jste se převracel?

TOMAN: Byl jsem pro změnu dole ... Ta cisterna vybočila

DOKTORKA: Prý jste vyděsil řidiče skleněnou koulí na hlavě

TOMAN: Měl jsem plné ruce a tam bylo akvárium v bezpečí

DOKTORKA: Do protokolu prý nahlásil mimozemšťany.
Teď je na pozorování

TOMAN: To byl jen takový vtipný dárek, podle znamení

DOKTORKA: Ryba? Chladná a nemluvná?

TOMAN: Právě naopak. Vtip je v paradoxu

DOKTORKA: Ještě si vás poměříme

SESTRA: *(raménkem nad vozíkem mu stlačí hlavu)* Sto dvacet

TOMAN: Bez dvou palců šest stop!

SESTRA: Tady se měříme i s palci

DOKTORKA: Nějaké problémy? Alergie? Ischemie?

TOMAN: Jen jak se to píše

DOKTORKA: *(K sestře)* Vezměte ho na váhu!

TOMAN: To bude asi brutto s podvozkem

DOKTORKA: Jistě. Oblečení a vozík se pak odečtou

SESTRA: *(zamíří ke dveřím a málem se srazí s jiným vozíkem)*

SOUSED: *(k Tomanovi)* Grüss Gott! Grüss Gott!

DOKTORKA: *(vkročí mezi vozíky jako dopravní policie)*

Pane inženýre, dovolte, abych vám představila pana náměstka

SOUSED: *(blekotá)* Vy jste ze Sudet? V tomhle apartmá...

DOKTORKA: *(formálně)* Teď ošetřuji našeho nového pacienta.

Až skončím, věnuji se vám *(Ukloní se)*

SESTRA: Odvezu vás zpátky na pokoj. *(Tišeji)* A upadne mi klika

DOKTORKA: *(stranou k Tomanovi)* Měli jsme školení na empatii

TOMAN: Jak ji předstírat?

SESTRA: *(vrací se z chodby)* Víte, co mi ten tlust'och řekl?

DOKTORKA: Dejte mu hadičku! *(Sestra vyrazí ke dveřím)*
Teď ne, až po obědě. *(K Tomanovi)* Ptal se na vás pan docent.
V sobotu přiveze nějakou přítelkyni. ... Antistresový program?

TOMAN: To je jen taková naše společná spolužačka.

SESTRA: *(nasadí vědoucí výraz)* ... Společná?

TOMAN: Zapomínáte, že jste poskytovatelé služeb a já zákazník!

DOKTORKA: Přejete si magnetickou stimulaci?
Nebo snad radikální chirurgii?

TOMAN: K té patrně inklinujete

DOKTORKA: Nevzali mě, prořízla jsem operační stůl.
Tady vyžadujeme kázeň. Mnohem víc. Slepou poslušnost!
(Rozpřáhne ruce a přitom jí uletí knoflík)

TOMAN: *(knoflík v letu chytí)* Šití vám také moc nešlo

OBRAZ 6. Stejně apartmá o pár dní později. Přijela návštěva

UČITELKA: Stonat je jedna z mála radostí, které nám zbývají

TOMAN: Nikdy jsem nebyl tak bezmocný

UČITELKA: *(zaloví v kabele a vytáhne svazek růžových papírů)*
Tady jsem ti vytiskla něco romantického

TOMAN: Milostné dopisy? Tolik jsem ti jich napsal?

UČITELKA: Třicet let jen vánoční pozdravy se sobím spřežením!

TOMAN: Ty jsi mi taky moc nepsala

UČITELKA: Já se bála, že bydlíš pod mostem, a ty zatím takový magnát! Tohle jsou kopie e-mailů. Tak třeba: *(Vytáhne náhodně jeden růžový list, nasadí si brýle a čte)*

„Zaujal mě Váš zájem o rodinný život na vysoké intelektuální a materiální úrovni. Jsem přiměřeného věku a váhy, ráda cestuji a poznávám nové lidi ... a tak dále, a tak dále ... S pozdravem Renta“

TOMAN: Jaká Renta?

UČITELKA: Asi překlep, z dychtivosti. – Renata.
Má zájem, a tyhle všechny taky. *(Hodí mu kopie odpovědí)*
Když jsi měl na kahánku, slíbila jsem, že ti pomohu

TOMAN: *(zakryje si tvář)* To je nejhorší nápad od té doby, cos mi radila pořídit si jedno malé na zkoušku! Kdo všechno o tom ví?

UČITELKA: Jsem přece diskrétní. Jen já ... A těch čtyřicet. *(Cituje)*
„Lesní inženýr na odpočinku hledá silnou ženu v produktivním věku“

TOMAN: Jako na práci?

UČITELKA: Ne, počkej ... V re-produktivním věku.
Dítě je zhmotnělá láska a podpoří tě, až budeš starý a nemohoucí

TOMAN: To už jsem

UČITELKA: Taková příležitost! Vybírat si v posteli – ale hlavou!

TOMAN: Staromládenectví je řehole, jejímž opakem není manželství, ale celibát. *(Dořekne do zaklepání)*

DOCENT: *(dává ve dveřích přednost Doktorce)* Nenudíte se tady?

UČITELKA: Je emocionálně vyčerpaný

DOKTORKA: Asi z těch růžových lístků

TOMAN: Originální nápad, jak navodit v dlužnících vstřícnost

DOCENT: Čekají tě další výdaje. Většina specialistů je pro operaci

TOMAN: Odkdy má většina pravdu? Ještě nedávno nařizovali lepší pacienti sami felčarům, kdy pustit žilou.
Chirurgové spěchají, aby se pacienti zatím nezlepšili sami od sebe

DOCENT: Je to poměrně lehká operace

TOMAN: Lehká operace je operace na někom jiném

UČITELKA: Naši lékaři mají vysokou úroveň.
... Stálo na plakátu, v čekárně

TOMAN: Od těch dob, co prováděli diagnózy úspěšněji než dnes, ochutnáváním moči, naši lékaři nepochybně zpsychli

OBRAZ 7. Na chodníku před knihkupectvím, v podvečer

KNIHKUPEC: *(vyjde z obchodu. Z jedné popelnice vyhlédne krysa. Z druhé vytahuje vyřazené knihy, otevírá je a ukrývá za sako. K sobě) Kniha? Poučí, pobaví... Uživí? (Zavrtí hlavou) ... Praslovanský původ Etrusků? Kolik nádherných věcí po nich zůstalo. Co zbude po nás? Plasty šminky, baterie. (Zavolá) Možná jsem potomkem Etrusků!*

MAJITELKA: *(hlas) Jsi starý blázen. Vynes popelnice a netrus*

KNIHKUPEC: *Vždycky jsem cítil, že mám nějaké vyšší poslání*

MAJITELKA: *(vyjde a rozepne mu sako) Je krásné mít poslání a nevědět jaké. (Vysype knihy do popelnice s krysou. Zapištění) Netahej ty ležáky pořád zpátky! (Vrací se dovnitř)*

KNIHKUPEC: *(zvedne spadlou knihu. K přijíždějícímu Tomanovi) Zdar a sílu! Něco tu pro vás mám. – Historie Sokola (Dělá dřepy)*

TOMAN: *Stačilo by mi trochu chodit. (Ze strany se blíží běžkyně. Zkracuje kroky, všechno se na ní houpá. Neochotně se vzdaluje) Takovou by měl občas vyfasovat každý chlap, aby si připomněl, proč je na světě*

MAJITELKA: (*vyhlédne*) Sportuje, aby se mohla svlíkat

TOMAN: Na takové už nemám a do nebe se mi ještě nechce

MAJITELKA: Je tam prý spravedlivý lidský řád

TOMAN: Všechny peníze se přes noc promění v listí!

MAJITELKA: Jako u nás v pokladně

TOMAN: ... Většina knih nabízí jen pár zajímavých myšlenek, tak dvě stránky. Shrnutí by ušetřilo lidem spoustu času

KNIHKUPEC: Kdo by dal tři stovky za tajemství věčného mládí nebo objasnění smyslu života na jeden list?

MAJITELKA: Dámy se ptají, jestli zas budete chodit a jak daleko

TOMAN: I v tom lepším případě budu už vždycky kulhat

MAJITELKA: Tělesné vady odradí jen ty hloupé. Sběratelky mužů je preferují – jako filatelisté vady a přetisky

KNIHKUPEC: Knihy končí. Jste kulturní člověk. Co máme dělat?

TOMAN: (*k sobě*) Něco mě napadá (*Nahlas*) Zkusím to promyslet

OBRAZ 8. Apartmá v lázních, další den

DOCENT: Některé živnosti časem zanikají. Nenápadně, jako když mizí vlasy. Třeba krupařství. Nebo barvířství

TOMAN: Krupařství snad, ale barví se víc. Dřív padesátky přijaly svůj úděl a uvázaly si šátky na babku. Dnes tu balamutí muže dvě generace kamuflovaných babek

DOCENT: Nikdy je nepochopíme, ale přivykneme. Jednou jsem zjistil až na svatbě, že nevěsta neumí vařit

TOMAN: Součástí svatebního veselí je hanobení ženicha

DOCENT: Nekořenila, abychom se zbytečně nerozdrážd'ovali. Všechno ostatní jsem zkontroloval, ale koho by napadlo, že mi během námluv nosí ty chutné obědy ze závodní kuchyně

TOMAN: Po jídle muži zleniví a nechce se jim nic začínat. Proto nás stále krmí

DOCENT: Poslední manželku jsem poznal v kurzech domácí kuchyně. Pořád mi pak dělala stejné, původně mé oblíbené jídlo. Tehdy jsem pochopil podstatu manželství

SESTRA: *(přináší pilulky a všimne si květu v klopě pyžama)* Chh!

TOMAN: Tomu se říká styl. Substance je pomíjivá, styl věčný.

SESTRA: *(vyhlédne z okna)* Máte dole další zájemkyni

TOMAN: Návštěvy na hezké chvíle nejezdí za muži pro jejich dochvilnost! Ať počká před vrátnicí, podívám se na ni triedrem

DOCENT: Jsme v podstatě lovci. Pust'te nás do džungle s lukem a šípy a ulovíme. Po nespočtu generací bojovníků nemůže několik pokolení úředníků změnit naše základní instinkty

TOMAN: Jaký bojový sport jste dělala vy, sestřičko?

SESTRA: S mou urostlou postavou košíkovou

TOMAN: Víte, že olympijský výbor chystá změnu pravidel k odstranění diskriminace na základě velikosti? Koše budou stavitelné podle průměrné výšky opačného týmu, což dá férovou šanci i Pygmejům

DOCENT: Za léta ústrků si i prekové zaslouží i kvóty na vyšší místa. *(Prohlíží pilulky na nočním stolku)* ... Ty hnědé jsou na vlasy?

TOMAN: Ve fotbale na velikosti nezáleží. O sportu náhodou něco vím

DOCENT: Na zápase jsi byl jen jednou, omylem, když na stadionu nedávali koncert

TOMAN: To mi stačilo. Utkání bych zpestřil druhým míčem, aby se mohlo táhnout kupředu po obou křídlech a útočit současně opačnými směry. Branky bych rozšířil, aby nepadalo tak málo gólů, a místo vylučování bych provinilce nechával ve hře se žlutou zášlepkou

DOCENT: (*bere pilulky*) Vlasy dělají člověka, jako rám dělá obraz. Úbytek je dokladem mužnosti, přesto zájem slábne

TOMAN: Musíš si věřit. Jako politik, který chodí po vodě

DOCENT: Nezájemem se nás snaží ženy motivovat k většímu úsilí, aby nás mohly ještě působivěji odmítat

TOMAN: Občasné odmrštění tě nezabije

DOCENT: Ne, jen psychicky zmrzačí

TOMAN: Proto nosím tyhle amulety – proti odmítnutí

DOCENT: (*prohlíží cosi na řetízku*) Přece bys nevěřil

TOMAN: Přítelkyně si ty zlaté přívěsky na zkoušku půjčují. Kdyby nefungovaly tak je přece vrátí

DOCENT: Tady se nevrací (*Ochutnává pilulky*) Připomínají bobky

TOMAN: Ty ekologické deriváty jsou účinné, ale já se nerad stříhám. Vždycky pak fouká vítr

DOCENT: To by mohlo zajímat ekology, jako další zdroj energie

SESTRA: Dnes máte nějak nabitě baterky. Nepotřebujete odčervit?

TOMAN: Dostal jsem nabídku k sňatku ... Už druhou.

SESTRA: (*se zájmem*) Za jediný den?

TOMAN: Nne, za život.

Ale oženit jsem se mohl už vícekrát. O některé muže neprojeví zájem žádná. Pokud se žalem neupijí, dožívají zpravidla vysokého věku

SESTRA: Řeknu paní doktorce, aby vás utlumila (*Odchází*)

TOMAN: V konzumním světě, který zajišťuje většinu našich potřeb, stále chybí veřejné domy, místa, kam by duševně deprimovaní muži mohli zajít na chvíli důvtipu, který doma postrádají...

DOCENT: Kde by absolventky hladových uměleckých oborů uspokojovaly touhy návštěvníků po ocenění jejich duchaplností?

TOMAN: Masochistické filosofky by tam naslouchaly perverzítám začínajících autorů a gendrovědkyně by nutily intelektuálně nadržené klienty odříkávat pasáže z korektní tvorby mužatek...

DOCENT: Takový intelektuální nevěstinec?

TOMAN: Zpočátku klub. Knihkupectví dole ve městě krachuje. Pěkné prostory a neví, co s tím. Už jen nějaký název

DOKTORKA: (*zaklepání*) Dobrý večer. Prý potřebujete zklidnit

TOMAN: Já? Snad utěšit

DOCENT: (*K Doktorce*) Nějaké jméno pro literární klub?

DOKTORKA: Knihomol? Slovosled?

DOCENT: Popovídání, posezení...

DOKTORKA: Polopatě? Počtenípospolu?

TOMAN: (*pochválí ji gestem*) Zítřka se tam můžeme podívat.

OBRAZ 9 . Lázeňské apartmá – pozdní odpoledne

TOMAN (*vyjede za Doktorkou na balkon a hledí triedrem do dále*)
... Jak mi chybí meluzína a hluboké hvozdy

DOKTORKA: Brzy vás tam vezmu

TOMAN: (*cinke na zvonek*) Objednám vozík s pohonem všech kol, který na rozdíl od obyčejného uvízne až v obtížnějším terénu

DOKTORKA: (*pohlédne na hodinky a sáhne po vypínači*)

TOMAN: Ne, nerozvěcujte ... Padla?

DOKTORKA: (*skládá plášť a chystá se k odchodu*) Mně už dávno

TOMAN: Někam spěcháte?

DOKTORKA: Na korzo? Na recepci? Na ples? Ještě nevím

TOMAN: Na schůzku s osudem? (*Popojede k pohovce*)

DOKTORKA: Co ženskou nepotká před třicítkou

TOMAN: Jste tu tak ... stranou

DOKTORKA: Člověk je, kde je, protože už nechce začínat jinde. Dřív k nám jezdily osobnosti. Byli jsme světoví

TOMAN: (*opatrně*) Máte vy vůbec někoho ... mimo práci?

DOKTORKA: Jen vás. Na jalové řeči

TOMAN: (*přehodí přes sebe na vozíku pléd*)
Třeba bych se pod pravidelným jehlanem zhojil

DOKTORKA: Založte konkurenční lázně Kleopatry. Odborně vás zašitím a zaučím hetéry. A můžeme i ostřit žiletky

TOMAN: Také jsem býval veselý člověk. Všechno už jsem byl: dobrodruh, vynálezce, továrník, a krátce i obyčejný člověk. Ale má to sestupnou tendenci. Teď invalida

DOKTORKA: Jen dočasně ... Víte, co se o vás říká?

TOMAN: A víte, co se říká o vás? Ale já tomu všemu ... věřím. Měl jsem jen víc možností a stihl víc než ostatní

DOKTORKA: Předešel jste svou dobu, když jste ještě chodil

TOMAN: Moc si z minulého života nepamatuji, mám jen takový celkově dobrý pocit a žádné reklamace

DOKTORKA: Žádné děti? Takový genetický materiál

TOMAN: Žena s vaší představivostí také nepotřebuje rodinu

DOKTORKA: *(vstane)* Při úplňku někdy zjihnu. Raději už půjdu

TOMAN: Počkejte *(Sevře opěrku vozíku a snaží se uvolnit z vázy růži. Ubývají mu síly)*

DOKTORKA: *(zachytí ho, zakolísají a zůstanou v těsném držení jako v tanečních na počátku lekce. Začne se pohupovat a ona s ním splývá v kulhavém rytmu. Vzpamatuje se a uloží ho na pohovku)*
To není fěr. Dotknete se srdce a tělo následuje

TOMAN: U nás to bývá naopak. Ale ne vždycky

DOKTORKA: Jak neprofesionální *(Z rozpaků si nasadí stetoskop)*

TOMAN: *(mluví do druhého konce)* Jsi plnoletá a máš po práci

DOKTORKA: Pulz se ... ti zklidňuje. Proč mě tak letí?

TOMAN: Jsem šťastný za tu chvíli na nohou. A cítím úlevu

DOKTORKA: Já taky. Pořád jsem nevěděla

TOMAN: Na sblížení je nejkrásnější ten první, nedoceňovaný vrchol, ten konec tápání. Najednou oba víme

DOKTORKA: Nemusíš všechno rozvádět

TOMAN: Ten další vrchol, považovaný hlupáky za hlavní, z toho už jen vyplývá ... Duše a tělo

DOKTORKA: Tělo duši opatruj

TOMAN: Dva nádherné vrcholy. *(Opisuje rukou ve vzduchu dramatikou křivku nahoru a dolů, nahoru a dolů)*

DOKTORKA: Jako zřícenina hradu Trosky?

OBRAZ 11. Lázeňské apartmá, další den

DOCENT: *(Potkává se s Doktorkou ve dveřích)* Vy dnes jen záříte

DOKTORKA: *(Sestra přiváží Tomana)* Konečně se to hnulo

DOCENT: *(k Doktorce)* Nespěchejte s ním!
Zámožnější pacienti přece potřebují k uzdravení delší dobu

SOUSED: Zase jste měli rybu? My jen kolínka na kolínka, s křenem

DOCENT: Křen je náš národní ženšen

SOUSED: Takový jeseter žije i dvě stě let!

TOMAN: Rozmnožuje se jednou za rok třením v ledové vodě

DOCENT: Co máte dnes k večeři v první třídě? Humra s kaviárem?

SESTRA: Mnohem zdravější kaviár si můžete vyrobit sám,
když obarvíte jáhly černými bezinkami a povaříte je se sardelí

DOCENT: Kde bych vzal sardelí!

TOMAN: Součin intenzity a délky života je konstantní, ale při
mírnějším tempu se můžeme dožít třeba i návratu mimozemšťanů

SOUSED: Návratu?

TOMAN: Pyramidami odvedli pozornost a nasadili sem bytosti
odjinud, abychom si na nich posilovali poslušnost, než se zase vrátí.
Zakryli to pověstí o stvoření z Adamova žebra

SOUSED: A zase jsme u kostí. Deset stupňů za jediný večer!

TOMAN: Zkoušel jsem valčík. Bolest, no co. Jsem chlap

SOUSED: Valčík! Nám doktoři prohlédnou peněženku,
a že prý se nedá nic dělat

DOCENT: Jste přece ženatý?

SOUSED: S tím se také nedá nic dělat. Nejhorší je mezi stříbrnou
a zlatou. Nejsme tak bohatí, abychom mohli po sobě házet talíře

TOMAN: *(k Sousedovi)* Až vám přijede paní, zkuste si taky skočit

SOUSED: Nemohu si moc vyskakovat, mohla by se mnou zatočit

DOCENT: Pro ženy je tanec náznakem milování. Ukazují, jaké by to
bylo, kdybychom si je zasloužili. Mužům hlasitá hudba znemožňuje
užít osvědčené prostředky sblížení – lichocení a loudění

SOUSED: Důkladné poznávání je dnes možné soužitím na zkoušku

SESTRA: *(vchází)* Kdo platí nájem, vyhazuje

TOMAN: Zůstal jsem starým mládencem, i proto, že jsem nezvládal
kroky a vyhýbal se zábavám, kde koluje horká krev a kypí vášně

DOCENT: V tanečních šlápl mistrové na nohu. To by nevadilo,
nosila bezpečnostní lodičky, ale při společném pádu jí prošlápl
tvrdou lakýrkou měkké lýtko

OBRAZ 12. Uvnitř knihkupectví

DOCENT *(následuje Tomana, který projíždí mezi poloprázdnými
regály. Občas otevře knížku) ... Antikvariát?*

MAJITELKA: Nové. Jen tu leží přesčas. Udělám vám kafe

DOCENT: Káva pomůže, ale z nehostinné prodejny klub neudělá.

TOMAN: Co je za těmi dveřmi? (*Neprojde úzkými zárubněmi*)

MAJITELKA: Tam bývala kancelář ... A pozorovatelná

DOCENT: Jednosměrné zrcadlo! Jako u nás v léčebně na sledování úchylek ... Bláznů bohužel ubývá. Co bývalo považováno za šílené, je dnes úplně běžné. Přibývá jen hysterie (*Vchází do přístěnku*)

TOMAN: Trochu hysterická je občas většina žen. Stačí se ukrýt

DOCENT: Hysterky bývají vášnivé, protože nemají pochybnosti

TOMAN: Vášně není nikdy dost ... Dají se poznat předem?

DOCENT: Nosí hodně prstýnků, náramků, řetízků. Blýskavé věci.
(*Pitvoří se za zrcadlem, zvenčí ho není vidět*) Vidíš mě? Já tě vidím

TOMAN: (*přísně*) Přestaň a hned se obleč! (*Ukáže berli*) A tady?

MAJITELKA: (*ošperkovaná*) Šatna, když jsme ještě měli prodavačky. A příslušenství ... Chcete nás snad koupit?

TOMAN: Jen spolupracovat. Občas bych pozval pár známých

MAJITELKA: Na nějakou divokou párty?

TOMAN: Přemýšlivé muže. Protějšky by byly dámské, ale zubaté, brejlaté – ryze intelektuální typy

DOCENT: Chytrá žena nemusí být krásná, není-li přímo ošklivá

MAJITELKA: Žádný perverzní nevěstinec tady nechci!

TOMAN: Nápadité slovo. Přípravka pro nevěsty?
Šití, vaření, praní ... zapírání a tak.
(*K majitelce*) Všechno výnos by připadl vám

MAJITELKA (*přináší kávu a přisedá*)
Co se rozneslo, že hledáte manželku, jezdí sem jedna za druhou

TOMAN: Nikoho nehledám. To bylo nedorozumění

DOCENT: Potřebuje silnou, ale také, aby se smála jeho vtipům.
Ne, protože jsou chytré, ale protože je chytrá

TOMAN: Ženám přisuzujeme humor, když se s námi smějí.
Jen o vteřinu později

DOCENT: Zdání souladu zvyšuje šance na rozmnožení

TOMAN: Ve zdejších romantických restauracích mě překvapil vzhled
servírek. V Americe ty hezké neberou. Obsluha by neměla zastíňovat
návštěvnice a rozptylovat jejich doprovod

MAJITELKA: Tady jsou důležité i zaměstnanecké vztahy po práci

TOMAN: Majitelé podniků považují přízeň personálu za běžnou
výsadu, jako právo první noci, kterým šlechta zlepšovala kvalitu
selských rodů

DOCENT: Dnes by se páni divili, kolik jejich potomků jezdí
v kočárech bez koní

TOMAN: Ať už jsou naše zálety důsledkem nudy ze života nebo
fascinace životem, nestálost těch, o něž stojíme, je převažována
vytrvalostí těch, o něž nestojíme ... Některé samy neodcházejí

MAJITELKA: Takové řeči tu chcete vést? Co k tomu dodat?

DOCENT: Ženy věří, že o chytré, za něž se sami považují, není
zájem. Chtějí si vylepšit zevnějšek, ale s myšlením jsou spokojené

TOMAN: Kvalitní muži touží po chytrých ženách, které je mohou
ocenit v celé jejich košatosti. Teprve když je nenalézají, dávají
rozumně přednost hodným naivním před nebezpečně polochytrými

MAJITELKA: Ale kde vzít ty bystré??

DOCENT: Můžeme dát vývěsku na dveře

MAJITELKA: Tady u školy chodí jen učitelky a kuchařky

TOMAN: Kuchařky musí myslet

OBRAZ 13. Před zkrachovalým knihkupectvím

(Přijíždí Toman s Docentem na zadním stupátku vozíku)

DOKTORKA: *(přichází z druhé strany)* Sem teď jezdíš?

TOMAN: Sama jsi říkala, že bych měl víc ven

DOKTORKA: Ven do přírody

TOMAN: *(před prodejnou)* Tady by mohla být přírodní předzahrádka
S přístupem pro méně šťastné

DOKTORKA: Myslíš, že prázdné mudrování někoho zaujme?

TOMAN: Až zjistí, že je to pro vysoce inteligentní, jen se pohnou.
Těžší bude nalézt inspirativní personál
(Zvedne z klína ceduli ПОЧТЕНИПОСПОЛУ - pro členy a zvane

TOMAN: Háčky a čárky doděláme

DOCENT: Háčky páni, čárky dámy ... Mužský humor, pardon

DOKTORKA: *(prohlíží si obchod)* Tady jsme kupovaly povinnou četbu
se slevou. U takového... Pořád se ptal, kdy nám bude patnáct, a jestli
jsme si už něčeho všimly. Jak jsi mluvil o tom závoji...

TOMAN: *(podává jí srolovaný pruh mušelínu)* Tady

DOKTORKA: Mně se zdály ty záclony nějak krátké

TOMAN. Našiju to pak zpátky

KNIHKUPEC: *(vychází. Všimne si drobné postavy pod závojem)*
Už vám bylo patnáct? Všimla jste si něčeho? *(Ukazuje si na čepici)*

DOKTORKA: Máte pod čepicí? *(Rozezná znak sovy)*
Spolek ornitologů? Ptáčník?

KNIHKUPEC: Vítejte v klubu moudrých. Sova bude naše logo

DOCENT: Nepřipadá vám trochu apatická?

TOMAN: ... Spíš něco s důrazem na lehkou konverzaci

DOKTORKA: *(zpod závoje)* Švitořící vrabčák?

MAJITELKA: *(vychází z prodejny)*

Budete se vdávat? Můžem vám pronajmout ‚klub‘

DOCENT: Už si o tom štěbetají vrabci

DOKTORKA: *(odkládá závoj)* Patnáct pryč a nabídky žádné

DOCENT: Má bohatý duševní život. Ideální žena

TOMAN: Ideální žena přichází na večeri dvakrát týdně se sadou kastrůlků a zdrží se jen do deseti, abych si mohl ještě číst

DOKTORKA: Muži, kteří čtou, nechodí do hospody ani za jinými ženskými

MAJITELKA: Ne. Zlobí doma

OBRAZ 14. Pokračování – uvnitř knihkupectví

TOMAN: *(vjíždí do obchodu)* Pěkně jste s tím hnuli

KNIHKUPEC: *(ukazuje ruce)* Mozoly – z poctivé práce

DOCENT: *(tiše)* Pavijáni mají také mozoly a nepracují. Na zadku

MAJITELKA: Jen přistrčil regály ke zdi. Kdysi už tu nějaký noční klub byl. Ty přepážky ležely na půdě, nevešly se do kamen

DOCENT: *(prohlíží desky)* Lidové motivy, předválečná idyla...

KNIHKUPEC: S obsluhou v krojích, a po desáté už jen v pentlích

TOMAN: Také musíme nějak odlišit návštěvníky

DOKTORKA: Na rozdíl od holek budou bez závoje

TOMAN: Jaké holky? Hledáme oduševnělé osobnosti.
(*Zahoukání parníku od vchodu. Bude se opakovat*)

KNIHKUPEC: Zapojil jsem to ozvučení místo zvonku.
Tady je účet. (*Zatáhne za svůj vynález a otevře lankem dveře*)

TOMAN: (*zahoukání podruhé*) Zaoceánský parník?

MÚZA 1: (*prochází dveřmi baletními pohyby*)

KNIHKUPEC: Ten nosatý obchodník tvrdil, že je to houkání sovy

TOMAN: (*čte z paragonu*) Opravdu: ‚Jedna Sova mořská‘. Bože!

MÚZA 1: (*S baletní úklonou*) Přišla jsem na ten inzerát

KNIHKUPEC: Chtěli jsme zatím jen základní údaje – písemně

DOCENT: Kvalifikace, zkušenosti, schopnost improvizace...

MÚZA 1: (*vyhodí párkrát nohy*) Mám se svlíct?

MAJITELKA: (*k manželovi*) Cos dal do toho inzerátu?

KNIHKUPEC: Nic ... Společnice s představitostí a tak

DÍVKA: Mám taneční konzervatoř

MAJITELKA: Žádný kankán tu nepotřebujem!

MÚZA 1: Ani servírku s ladnými pohyby?

TOMAN: Jde o pokročilé konverzační schopnosti

MÚZA 1: ‚Konverzatoř‘ mám taky. A jsem dost pokročilá

DOCENT: Pokrok není vždy na škodu. Třeba přejmutí kouření
od mohamedánů nebo kolových tanců od příhraničních Germánů

MÚZA 1: Párové tance k přemáhání ostychu třením podbřišků za doprovodu hudby povolila církev až později, aby přibývalo farníků

MAJITELKA: A k posílení nadvlády mužů, kteří mohou ženy vést a současně na ně šlapat

DOCENT: Feministky by měly prosadit emancipovaný tanec, a alespoň v něčem převzít vedení

TOMAN: První mechaničtí společníci, už se připravují. Roboti pro tancechtivé ženy budou mít jistě i zpátečku

KNIHKUPEC: *(přitáhne otočný stojan. Když ho zapne zablikají světla)*
To jsem vymyslel na knihy. *(Rotují příliš rychle a padají)*
Ještě to není dokonalé. *(Odděluje stojan od podvozku)*

MÚZA 1: *(vstupuje na točnu s kusem záclonoviny, do které se za rotace zavíjí)* Usnadnilo by to oblékání kimona.
(Knihkupec změnil směr a materiál se odvíjí) A urychlilo svlékání.
(Skončí s knihou v rukách v pozici holubičky)

TOMAN: Výborně: Když budem potřebovat nové téma, stačí otevřít náhodně knihu a přečíst první větu

MÚZA 1: *(čte)* ‚Tento vývoj se projeví na trhu komodit‘

KNIHKUPEC: *(sáhne po jiné knize)* Zkuste nějaký román

TOMAN: Hra je hra, pokračujem

DOCENT: Komodity? ... Jako něco na burze?

TOMAN: Cukr, káva, ropa a takové ‚komodity‘ mají stejnou cenu, protože je o ně všude zájem a dají se snadno přesouvat

DOKTORKA: Ideální komodita je peří

KNIHKUPEC: Děvčata se také snadno přesouvají

DOCENT: Naše ženy jsou nejlepší na světě a jejich odchody připomínají únik mozků – jen z opačného konce

TOMAN: Ženy mají stejnou hodnotu, bez ohledu na jejich původ. Nezáleží, kde se narodily, ale kdy. Ženství je univerzální komodita

DOCENT: Naši muži se moc nepřesouvají

KNIHKUPEC: Náleží přece také k nejlepším na světě!

MAJITELKA: *(zalomí rukama a odchází do přilehlé kuchyňky)*

DOCENT: Rychlá prostorová orientace, nezbytná při pobytu na stromech, zajišťuje sportovcům, kteří sestoupili na zem teprve nedávno, pohádkové příjmy, zatímco umělci hladoví

TOMAN: Mužství není komodita. Na rozdíl od žen tu nejsme pro potěšení, ale jako prostředek k obstarávání potěšení jiným

MÚZA 1: Podle motivačních příruček působí ženské kouzlo nejvýš dvacet let. Působ je kapitál, který by měl být každý den zhodnocen. Časem a zahálkou ztrácí na ceně

MAJITELKA: Že jsem to nevěděla dřív

TOMAN: Pro muže je krása cíl. Pro ženu prostředek k jiným cílům

MAJITELKA: Mám prostředek ke svým cílům v garáži

DOKTORKA: Někdy, jen tak z nostalgie, zkouším stopovat.
(Zvedne současně ruku i nohu)

MAJITELKA: Dřív bylo aut málo, ale brali. Teď je jich dost a neberou

MÚZA 1: Mužů je také dost a neberou ... Ale svezou se ještě rádi

TOMAN: Některé ženy vzbuzují silnější pocity, než jakých jsou samy schopny, a jako kabriolety ve výkladech autosalonů přitahují hlavně chudáky, kteří nemají ani na benzin

DOKTORKA: Nejhezčí je nastupování a nejsladší usínání za jízdy...

TOMAN: Pro začátek budeme potřebovat ještě jednu dvě ‚múzy‘

MÚZA 1: Mám kamarádku, herečku. ‚Emancipované divadlo‘ muselo zavřít, když muži zjistili, že to není z legrace.
Přestali tam chodit a ženám neměl kdo kupovat lístky

KNIHKUPEC: Nezaměstnaná feministka? To by tak scházelo

TOMAN: Přiveďte ji na zkoušku. Třeba to tu gendrově oživí

DOCENT: Tebe přitahují feministky jako jeptišky naše předky

TOMAN: Někdo by jim měl ukázat, oč přicházejí. Když nemyslí

DOCENT: Aby tě neodbrzdily a nepostrčily ze srázu

MÚZA 1: *(míjí tabuli a napíše)*

Naše práce – inspirace

OBRAZ 19. Hlavní prostor klubu

Zrenovovaná prodejna s malbami kyprých selek na přepážkách kóji

MÚZA 2: Ten pták nad vchodem odrazuje diváky.
‚Národ sově!‘ ... Něco mi to připomíná

MÚZA 1: *(připravuje občerstvení)* Pan vedoucí na ní trvá

MÚZA 2: Dostanem zaplaceno, když se zruší představení?

MÚZA 1: Tady se nehraje. Všechno má být jako doopravdy,
jen zajímavější. Ten na vozejku má peněz dost

MÚZA 2: Nesponzoroval by emancipované divadlo?

MÚZA 1: Má rád romantické komedie, ve kterých sám vystupuje

MÚZA 2: Absurdní divadlo?

DOCENT *(zaslechne hovor a postrčí Tomana na vozíku vpřed)*
Místo pro prvního milovníka! *(Dívky uvolňují cestu)*

TOMAN: Dobrý večer, dámy, promiňte, že nevstanu
(*Stranou k Docentovi*) ... Zdola ujdou

DOCENT: Jejich spodní části – nebo z tvého žabího pohledu?

TOMAN: Dvojnáčnost je podstatou hravé zábavy

MÚZA 2: To nás neučili.
,Mohla jsem se lépe vdát a dělat manželovi zajímavější scény‘

MÚZA 1: (*k Tomanovi*) To je Sarah – jak jsem ji měla přivést

TOMAN: Dobré jméno pro divu

DOCENT: Nebylo to z nějaké hry? ... Oscar Wilde?

MÚZA 2: Umím všechny repliky

MÚZA 1: Má skvělou paměť, ale jinak...

TOMAN: A že jste nešla na medicínu

MÚZA 2: Nevzali mě, že jsem nemanželská

MÚZA 1: Mě nevzali na modelku, že mám pod míru

KNIHKUPEC: Jen hlupák věří, že menší lidé škodí méně

DOCENT: Džingischán, Stalin a Woody Allen – sotva 160.
Napoleon, Hitler a Tom Cruise 170 ... a kam až to dosáhli

MÚZA 1: Do armády berou také jen vyšší ženské

TOMAN: Jsou ozdobou útvarů, ale k boji by se nestihly nalíčit

DOCENT: Fešandy v uniformách s hlubokým výstřihem znemožňují
protivníkům plížení po břicho

TOMAN: do slabink by měl být co nejmenší, ideálně statečný skřet,
který by v obrněném počítači pronikl vysokou trávou k nepříteli a žahl
ho do slabin laserem. (*Zahoukání parníku*)

KNIHKUPEC: *(vyhlíží kukátkem)* První opravdový zákazník!

TOMAN: Měli bychom si ho dát vycpat

HOST: Jsem tady dobře?

MAJITELKA: Jistě, odložte si

HOST: Všechno? Hned?

MÚZA 1: *(pod závojem a dokončuje předchozí konverzaci)*
K hasičům menší ženy taky neberou. Ani s praxí u tyče

HOST: U tyče, no jo! Hned jsem vás našel
podle červených lucerniček v očích toho bubáka

TOMAN: Zkoušeli jsme zelený, ale docházelo k nehodám

KNIHKUPEC: Sova je symbol moudrosti

DOCENT: To světlo by mělo být šedivé. Jako šedá kůra mozková

MÚZA 1: My myslíme růžovými mozky

MAJITELKA: Tak šedorůžové. Jako tisícovka

HOST: Za tisíc? S nějakou starou sůvou?

DOCENT: Múzy zde zajišťují ‚duševní‘ povznesení

MÚZA 1: Všechno prochází hlavou *(Udělá odvážnou piruetu)*

HOST: Vy jste ta z internetu? Oboustranná Lilly?

MÚZA 1: No dovolte! Když už, tak všestranná

HOST: Jaký je v tom rozdíl?

KNIHKUPEC: Počkejte! Vy asi hledáte...

MAJITELKA: Tu rajdu už zase pustili?

HOST: Nevšední zážitky, cesta kolem světa. Bez pádla a prádla

KNIHKUPEC: Bez daně z ubrané hodnoty

TOMAN: Ministerstvo financí připravuje novou daň – ze vzrušení.
Z potěšení. Ze sexu

MAJITELKA: Tak z potěšení, nebo ze sexu?

MÚZA 1: Jak by se to zjišťovalo?

TOMAN: Jako u měřáků tepla. Poplatník si vyzvedne na styčném úradě zapečetěnou trubičku a na konci finančního roku zajde na bernák k odečtu a nové kalibraci

DOCENT: Manželé každých pět let.
U manželek by náklady na výběr převýšily výnos

KNIHKUPEC: A nebude ta trubička překážet?

TOMAN: Přitaví se k vnitřnímu stehnu horkovzdušnou pistolí

KNIHKUPEC: Co když si nějaký šťastlivec odpaří náplň dřív?

TOMAN: V případě přečerpání se prostě jen zaplatí pokuta.
Až polovina jmění.

DOCENT: Pro mě to není moc, ale pro poslance? To neprojde

KNIHKUPEC: (*k Hostovi*) Vy asi hledáte tu šmudlu odnaproti!

HOST: Už ne. Mně se tu líbí.

TOMAN: (*K Múze*) Tak nám načtěte další téma

MÚZA 1: (*na točně náhodně otevře knížku a v holubičce čte*)
,Úpadek mravů souvisí se vzestupem žen, a sex je zoufalý pokus o komunikaci jinými prostředky...‘

MAJITELKA: Když potřebuji komunikovat, pošlu SMSku!
Takže – hned po malé přestávce. (*Odvádí Hosta k baru*)

OBRAZ 21. Dámská šatna – pokračování

MÚZA 1: *(s uvolněným závojem, pod nímž nemá skoro nic, k Múze 2)*
Musíš na sobě pořád něco pižlat?

MÚZA 2: *(se sadou pilniček a kleštiček)* O nehty pečuji každý den

MAJITELKA: *(snímá si paruku)* Když si zrovna nebrousíš drápy, rveš chloupky a rveš

MÚZA 2: Jsem herečka i modelka a ta musí být dokonale hladká. Pouštím nahlas rádio, abych nebyla slyšet

MAJITELKA: Kdy ti volali naposled?

MÚZA 2: Neslyším zvonění, jak to rádio řve

MAJITELKA: Ušní boltce také rostou, akorát, že dolů. Milimetr za sedm let. Století je mají až na ramena

MÚZA 2: Do reklam teď chtějí holčiny. Ještě že mají špatnou pleť

MAJITELKA: Nemůžem přebírat módu od vyzábělých školaček

MÚZA 2: I do filmů by měli brát běžné ženy, které by v intimních scénách vzrušovaly diváky ozvláštňením obyčejnosti

OBRAZ 22. Hlavní prostor klubu

TOMAN: Jaký je rozdíl mezi plnoštíhlou a polotěžkou?

DOCENT: Pro tebe žádný

TOMAN: Jedna šije na míru, druhá zápasí.
Na diskriminaci podle vzhledu si vylámaly zuby nejlepší ženské mozky

MÚZA 1: Všichni se stále srovnáváme. Oč jsou druzí krásnější, bohatší, šťastnější – a v čem jsme na tom občas líp

DOCENT: Krásu nezměříš

HOST: Brzy budou k mání ‚krasoměry‘ – s umělou inteligencí

MAJITELKA: (*vychází ze šatny*) Na měření krápníků?

HOST: Na měření odchylek od proporcí populárních zpěvaček

TOMAN: Přibudou i lícoměry k určování licoměrnosti

DOCENT: Schopnost přetvářky je pozůstatkem evolučně výhodného chování samic v přírodě

MÚZA 2: Muži se nám vzdalují ... Žádná škoda

MÚZA 1: Nebo my jim? Jako bychom nebyly

TOMAN: Ženskost má i duševní složku, která je bližší trvalé zajímavosti než pomíjivé kráse

MÚZA 1: Už nejde o smysl života, ale o životní program

DOCENT: Vystuduji a budu důležitá ... Někde v kanceláři?

MÚZA 2: Muži se také předvádějí

DOCENT: Třeba uměleckými díly, objevy a vynálezy

TOMAN: Ženy jsou inspirací mnoha věcí, o které samy nestojí, protože kromě rodiny, zařizování bytu a exotických dovolených nemívají o nic zájem

MÚZA 2: Chvillemi jste na naší straně a pak zase...

TOMAN: Napodobování mužů, a k tomu těch horších, nerozumím

MÚZA 2: Bojíte se, že bychom vás mohly převýšit a ovládnout

TOMAN: A vidíte. V předchozím životě jsem asi byl ženou.
... Význačnou ženou

MÚZA 2: Já zase význačným...

TOMAN: Ne. Vyznačujete rozhodnost, ale pod povrchem cítím nejlepší ženské vlastnosti: příjemnost, rozumnost, logický úsudek, schopnost řešit nestandardní situace, vroucnost, něhu...

MÚZA 2: Jen ženy užívají obě hemisféry současně a racionální a emocionální faktory snadno směšují

TOMAN: To je mi líto

MÚZA 2: To je výhoda! Předpatriarchální pospolitost, jak je tomu stále u šimpanzů bonoba, kde se o všechno starají samice, byla matrifokální a manipulativní funkci v ní plnili samci podbížením a sexem

DOCENT: (*stranou*) Tam bych chtěl žít!

MÚZA 2: Sňatky jsou pro ženy velmi nevýhodné, proto ubývají

TOMAN: To mě nenapadlo.

MÚZA 2: Uvažte roční cenu péče v případě, že by muž, toužící po dětech, musel užít chůvu, kuchařku, taxikářku, prادلenu a sám i nevěstku

DOCENT: A to není všechno. V některých afrických kmenech musí muži platit manželkám navíc – za věrnost!

MÚZA 2: Ano! Věrnostné a odpustné!

MAJITELKA: (*vrací se. Stranou k Múze 1*) Jak to jde?

MÚZA 1: Vystačili by si sami.

MAJITELKA: Potřebují obecenstvo

TOMAN: Já nikoho nepotřebuji. Mám vlastní program

MÚZA 1: To mají i bezdomovci

MÚZA 2: Peníze berou jen papírový a ještě chtějí pusinku

DOCENT: Budoucnost už mi nepřipadá tak chmurná

TOMAN: Když nerostly houby, chodíval jsem do secondhandu, kde je potěšení z nálezů podobné a riziko otravy nižší

HOST: A běhá tam víc svlečených žen v nákupním tranzu

KNIHKUPEC: Pro uchování osobní důstojnosti jsou lepší méně časté, ale dražší nákupy

DOCENT: Za výnos z prodeje vozu, po ztrátě řidičského průkazu, jsem si objednal oblek z kvalitního sukna

TOMAN: Měl jsi hlídce zmínit, že v počátcích motorismu byl při nehodách alkohol považován za polehčující okolnost

DOCENT: Salon dodal výrobek, který dobře padl, ale v nejméně vhodné chvíli se rozpadl v důsledku úspor firmy na kvalitě nití

TOMAN: Jednou jsem navlékl na zkřížené latě své přebytečné svršky, strašáka upevnil do koruny třešně a sousedé mě ... ho zdravili

HOST: Některým ženám stačí k rozchodu pár fleků na kravatě

DOCENT: Z Ameriky si přivezl speciální ubrus „pro staré mládence“ se stylově vetkanými skvrnami od kečupu, hořčice a červeného vína

TOMAN: Nestrojím se a nenatřásám. Přijdu s natrženým rukávem a lichými ponožkami a prezentuji svoji největší přednost: „Jsem už poměrně vybouřený“

MAJITELKA: Hned se všem uleví

TOMAN: Stačí mi symbolická sblížení, ale ty věci se někdy zvrtnou

DOCENT: Jdou s tebou, aby vyrovnaly účet ze Savoye, i z erotické zvědavosti

TOMAN: (*dychtivě*) Myslíš?

DOCENT: Chtějí si vyzkoušet, jaké je to s monopedem

HOST: Dřív mně ženy připomínaly, že jsem pomenší a postarší,
ale s prosazovanou korektností si to smějí už jen myslet.
To už tak nevadí

DOCENT: Hodnota bezdětných zámožných mužů s věkem stoupá

HOST: Tak zámožný nejsem

KNIHKUPEC: Stačí využít těch pár dní, než na to přijdou.
Samy si začnou a samy odejdou

MÚZA 2: S nadbytečnými penězi jsou prý také problémy

TOMAN: Jen jako s nadměrným sexappealem nebo s nesmrtností

DOCENT: I chudoba má své výhody. Šetří čas

HOST: Špatní milovníci mívají také kratší vztahy

TOMAN: Být považován za bohatého je skoro jako ty peníze mít

MAJITELKA: Dokud nepřijdou účty

MÚZA 2: *(k Docentovi)* Jaký vy vlastně máte, jako odborník,
názor na emancipaci?

DOCENT: Asertivní klientky ignoruji, což je pro ně příjemná změna,
protože ostatní se s nimi hádají

MAJITELKA: Myslím na ženské hnutí

DOCENT: Ano, napadla mě feministka, jejíhož partnera jsem vyléčil
ze zbabělosti, a nejistým družkám už neradím: „Dejte muži svobodu
a čekejte, jestli se vrátí“

MÚZA 2: Je nás víc a jsme už i vzdělanější. Máme vrch

TOMAN: Dobrý příklad špatného myšlení!
Přebytek není žádnou výhodou. Sto žen na sto tanečnicků – pohoda.
Sto jedna – panika

MAJITELKA: Jednou vás demokraticky přehlasujem
a všechno tu přebereme

TOMAN: To bych si přál zažít ještě zaživa...
Mám ženy rád, i když myslí, jak se jim hodí. Příčiny a následky je
nezajímají; postupují od svých domněnek rovnou ke svým přáním

HOST: První den by přestal jít proud, druhý den by tekla jen
studená voda a pak už žádná

MAJITELKA: Nemyslím nadvládu nějakých tetovaných mladých
žiraf, ale rozhodování s přihlédnutím k životním zkušenostem,
kdy by šedesátky měly třikrát více hlasů než dvacítky

MÚZA 2: Ženy už si vydobily samozřejmost celoživotní práce
a nezávislost!

TOMAN: Raději bych byl hodný doma než nezávislý v práci

HOST: Svět mužů je svět nápadů. Užitečných i veselých.
I tenhle klub musel začít nápadem

MÚZA 1: Veřejné domy existovaly od pravěku.

DOCENT: Původně jako veřejné jeskyně

MÚZA 2: Ale ne s duševní prostitucí

TOMAN: Mužům se nikdy nedařilo líp ... Až na mě.
Feministky by si měly najmout manažera

MÚZA 2: Jako profesionální manažerku?

TOMAN: Ne, profesionála. Aby je vedl s odstupem a bez emocí
a řešil problémy, o kterých ještě ani nevědí.
Nebo nechtějí vědět

HOST: To by neprošlo

DOCENT: Samozřejmě potají. Mohly by ho třeba zvolit
,čestnou ženou' ... Nebo alespoň počestnou

TOMAN: Znal jsem naši přední feministku, autorkou novoslova ‚hostka‘, které uvádí do rozpaků manželky hostitelů i hostů a vžilo se jen pro ni a v genderově korektních hanbincích

HOST: Jak se jevila lidsky?

TOMAN: Na její přednášce ‚Postavení žen v posmrtném životě‘ jsem byl jediný živý muž. Zájemci o sexobjekt, který ztělesňovala, ji opouštěli po krátké známosti, protože jim zdvojovala koncovky

MAJITELKA: A bylo něco?

TOMAN: Kdyby mě při intimní večeři neudeřila hořící svíčkou, možná bych se s ní z gendrové zvědavosti i zapletl

KNIHKUPEC: Co je vlastně to gendro?

TOMAN: Gendro? ... Ňadro feministky

MÚZA 2: Proč vám ty ženské tak vadí?

TOMAN: Nevadí, rmoutí mě. Místo kvót na ředitelky hutí by měly zřídít Prognostický ústav žen – a troubit na poplach. (*Zahoukání*)

KNIHKUPEC: (*spěchá ke dveřím*) Další zájemce, vida

SOUSEDKA: Venoušku! Co slavíte, že se tu ještě svítí?

KNIHKUPEC: Lidunko, jak se ti daří? Už zase ... pracuješ?

SOUSEDKA: Volal jen jeden a nepřišel. Asi ho něká hákla cestou

KNIHKUPEC: Uvnitř je nuda. Prodávají tam nerezové hrnce

DOCENT: (*zmalovaná návštěvnice mizí*) Kdo to byl?

KNIHKUPEC: Jen sousedka odnaproti, abychom nedělali hluk

MAJITELKA: Už zase nabízí ty své speciality!

KNIHKUPEC: (*k Hostovi*) Zdá se, že čekala vás

HOST: To děvče se svůdným hlasem? ... Už je pryč?

MAJITELKA: Taky máme režii, ale ušetřili jsme vám mnohem víc

OBRAZ 22. Před knihkupectvím

KNIHKUPEC: *(narovnává tyčí od rolety plechovou sovu)*
Budeš držet, potvoro!

SOUSEDKA: *(Objeví se v okně přes ulici, prsa rozložená na paretu, upravená jako Japonka, a hrozí mu vějířem)*

KNIHKUPEC: *(zahlédne ji a snaživě zamává)* To nebylo na tebe.
Padá mi dravec. *(Sova je konečně vztyčena; zapne jí zelené oči. Od křížovanky se ozve brzdění a náraz. Rozsvítí červenou)*

SOUSEDKA: Já už bych si s tím tvým dravcem poradila

KNIHKUPEC: *(Toman přijíždí na vozíku s Docentem na stupátku. Pohání oba dovnitř)* Rychle! Než sleze ze schodů

TOMAN: Nějaká terénní ošetřovatelka? To se může hodit

KNIHKUPEC: Zavádějí teď takové poukazy.
Jednou za měsíc, se souhlasem kardiologa

TOMAN: Já bych jí platil sám a častěji. Japonky jsou čistotné

KNIHKUPEC: Poznal jste někdy opravdovou gejšu?

TOMAN: Jen na poznávacím zájezdu s ochutnávkou

MAJITELKA: Lída byla v Japonsku s filharmonií. Vařila houslistům
klouzavé knedlíky a často se tam pod ní hnula zem

DOCENT: Gejši studují sedm let, ale praxi mají jen s hadrovým
panákem. Až pak jsou připraveny k zasvěcení zámožným starcem.
Ti to v mírových časech užívají místo harakiri

MÚZA 2: I tak je v Japonsku nejvyšší průměrný věk dožití

DOCENT: Nejhorší je ten přechod do důchodu - ze dne na den.
Mělo by se končit postupně, do ztracena. Jako v manželství

MÚZA 1: Mně se na důchodcích líbí ta činorodost. V pondělí přes celé město pro levné kuře, v úterý do fronty na poštu, ve středu k doktorovi, ve čtvrtek k jinému doktorovi, v pátek důchod, v sobotu vnučata

TOMAN: Každou druhou neděli marný pokus

DOCENT: Nejlepší milovníci jsou prý v Číně.
Vlastně to vymysleli, a pak ještě střelný prach

MAJITELKA: Malí dlouho vydrží ... stěžovala si ta naproti

HOST: Statistiky dokládají, že každý centimetr nad průměr zkracuje život o půl roku

KNIHKUPEC: *(starostlivě)* ... Jaká je u nás průměrná délka?

MÚZA 1: Snad výška! Hlavně, že nám to s nimi sluší

DOCENT: Dnešní dlouzí hubení skončí jednou jako zavalití obři a v nemocnicích na ně budou potřebovat ... zdravotní obryně

DOCENT: Záleží, jestli se zvětšují vcelku, nebo jim jen narůstají pavoučí údy

TOMAN: Na Západě se zavádí míra ‚do rozkroku‘, měřená zdola Vodorovným posuvným ramínkem o průměru jednoho anglického palce. Rozhodující je poměr výšky roznoží k celkové výšce

MAJITELKA: Lidé jsou stále delší a zimy stále kratší

TOMAN: Měli bychom založit Společnost pro přiměřenou velikost. A častost

DOCENT: Kvalitu lidstva předurčují ženy výběrem otců.
Od nejúspěšnějších rváčů přenesly zájem na nastrojené panáky s diplomy

TOMAN: Fantazírují o nitru, ale stále touží po přerostlém neandrtálci, který by je srstnatou tlapou chránil před světem a vnitřní nejistotou

DOCENT: Ženy do reklam musí být patřičně vyvinuté, s malým nosíkem, kukadly hodně od sebe, naducanými rtíky a masou vlasů

TOMAN: Kdyby se tyhle barbíny množily s neandertálci, kdo by vydělával na důchodce? Urostlý muž s nenápadnou ženou nebo kráska s nenápadným trpaslíkem dokazují, že civilizace funguje

DOCENT: Nejrušnější intimní život nemají svalovci z posiloven ani hanbaté modelky, ale nevytížení asistenti a mírně obézní úřednice. V práci si odpočinou, v tabulkách excelu rozvrhnou večerní výběr

OBRAZ 24. Před klubem po zavírací hodině

KNIHKUPEC: *(přidržíje Tomanovi dveře)* Děvčata se snaží.

TOMAN: *(vyjíždí)* Smějí se na správných místech, občas něco přihodí... Ale měly by udivovat i šíří znalostí. Potřebují odbornou nápovědu

KNIHKUPEC: Odbornou? To už se taky studuje?

TOMAN: Nápověda má velkou odpovědnost. Musí i měnit hlasy, aby mužskou repliku nezachytila třeba subreta a netasila kord

DOCENT: Nebo aby hrdina nechtěl jen „obejmout a dlouze držet“

MÚZA 1: V Národním uvádějí v programu dokonce dvě nápovědy. To nevzbuzuje důvěru

MÚZA 2: Postarší přední umělci už neudrží text

DOCENT: A nedoslýchají. Vpředu jsem slyšel za stejné peníze všechno dvakrát ... Vyhrál jsem roční předplatné, druhou cenu

TOMAN: Jaká byla ta první?

DOCENT: Snídaně s představitelkou hlavní role. ... Tu bych mohl vzít jen na loupáčky

TOMAN: Nápo věd ní budky jsou moc vep ředu. Praktičt ější by bylo nahazovat shora, z provazi št ě. Nápo vědka by m ěla viset nad herci, nejl ěpe hlavou dol ů. V Národní m ob ě

HOST: Ale ne v sukni, to by rozptylovalo. Nebo lekalo

SOUSEDKA: (*sleduje vycházející z klubu z okna přes ulici*)
Už zavíráte? Ješt ě přijde druhá vlna, až zavřou hospody

KNIHKUPEC: Ale Lído, my přece...

SOUSEDKA: Zájem ubývá. Nač chodit na živo, když mají záznam

TOMAN: Vy jste ze šoubiznisu?

SOUSEDKA: A když se ukážou, tak jen jednou

DOCENT: Přece nepůjdou dvakrát na stejné představení
Leda na opravdu výjimečný kus

SOUSEDKA: Kus jsem byla.
Teď chodím na středisko do hmatového kurzu.
(*Volá za Tomanem*) Vám to bude hradit sociálka!

DOCENT: Zaskakuji tam jen než se kamarád zlepší

SOUSEDKA: Tak zaskočte někdy ke mn ě na trochu orientu

MÚZA 1: Na suši a sašimi? (*Tiše*) A na šukaki taky

OBRAZ 25. Lázeňské apartmá

UČITELKA: Starý mládenec nevzbuzuje takovou důvěru jako rozvedenec s kupou dětí. Člověk by nem ěl chtít víc, než si zaslouží

DOCENT: Každý chce, víc než si zaslouží.

UČITELKA: A většin ě muž ů se to daří!

DOCENT: Oba by měli věřit, že na tom druhém vydělávají, protože jsou sami ve skutečnost horší, než se zdají

TOMAN: *(nově s rukou v sádře)* Více za méně je smyslem dnešního světa. Ale nenápadně. Jako vliv vládnoucí třídy v demokracii

DOKTORKA: *(zaklepe a vstoupí)* Pan profesor právě odjel. Něco podobného prý viděl jen při závalech a lavínách!

TOMAN: Gentleman, který má styl, musí mít i úrazy na úrovni: rychlostní vložky, nouzová přistání, lavinové závaly...

DOCENT: Statistiky potvrzují, že nejvíce nehod se stává docela neslavně. Na spáleniny je kuchyň, na zlomeniny koupelna

TOMAN: Ženskost vyžaduje svědky, mužnost existuje sama o sobě. V koupelně jsem byl zavalen lavinodulovým mýdlem

DOCENT: Tohle je naše spolužačka a Tomanova první první láska

TOMAN *(přitáhne si zdravou rukou z vozíku Učitelku)*
S tím, co mě naučila, jsem pak vystačil ve všech přístavech

UČITELKA: To on mi zamotal hlavu poezií, na brigádě

DOCENT: *(rozpomíná se)* Tenkrát na senách?

UČITELKA: Ne, v lese *(zakryje si ústa)*

DOKTORKA: V poledním lese, lásku svou neunes ... Šrámek?

KNIHKUPEC: Toman a lesní panna! *(Učitelka si zakryje tvář)*

TOMAN: Muž, který ještě neví, nač je žena citlivá, by měl předpokládat, že na všechno!

DOKTORKA: *(mění téma)* A co dělal náš pacient celý den?

TOMAN: Doufal, že přijde další. Každý týden mi najdou něco nového. Kdyby mě přivezli dřív, mohl jsem odejít úplně zdravý

OBRAZ 26. Před knihkupectvím – jiný den

TOMAN: (*přijíždí z kopce s Docentem na stupátku vozíku*)
Když se žilo do padesáti, šlo to vydržet, ale do devadesáti...
Auto si také nepořizujeme na celý život. Natož obytný přívěs

DOCENT: Nejlíp je v posteli, kterou známe s někým, koho ještě
neznáme. Ale ženám samotná láska nestačí. Chtějí všechno

TOMAN: (*zajíždí do klubu*) Střídání nadějných období s šedými
dny frustrace vytváří napětí, které je motivací dalšího snažení

MAJITELKA: Zde jsou dny frustrace jen vzácně prostrídány
šťastnými dny, kdy se nestane nic. Kdo dnes ještě čte?

DOCENT: Ženy, po večerech. Snaží se zjistit, proč se jim nedaří,
a co by měly dělat

TOMAN: To je snad jasné. Míň narážet a víc splývat.
... Chtělo by to tu trochu oživit. Kde máte pana manžela?

MAJITELKA: Na farmářských trzích prodává herecké moudrosti.
Nebo je směňuje za jitrnice a jelita. „Sportem ke zdraví a kráse!“

DOCENT: Aby vynikla krása zdravých těl soutěžili na prvních
olympijských hrách atleti nazí

MAJITELKA: To by zvedlo sledovanost o polovinu

TOMAN: Emancipované sporty – za rovných podmínek – navrhovaly
gendrovědkyně, ale ani s pomocí *Katedry tělesné výchovy a soubojů*
nic vhodného nenalezly

DOCENT: Výsledky by musely být jasně měřitelné, ne bodované.
Běhy a skoky jsou silové sporty; tudy cesta nevede

TOMAN: Co běžné úskoky?

MÚZA 2: Už mužský rod slova „sport“ vzbuzuje v děvčátkách od mala
pocit méněcennosti. A počet žen na vedoucích místech je zanedbatelný

TOMAN: Zanedbatelný je i počet ženských vynálezů v Národním technickém muzeu, v té baště patriarchální povýšenosti

DOCENT: (*počítá*) Trychtýř, struhadlo, cedník, váleček, radium...

TOMAN: Ženy znevýhodňuje slepá víra v samotné vzdělání.
Pára jim zvedala pokličky stovky let, ale parostroj nenapadl žádnou

MÚZA 1: Koulení je gendrově neutrální ... a šlo by i z vozíku.
Co petanque – jako první korektní i emancipovaný olympijský sport?

TOMAN: Vás si měly ty femči najmout

DOCENT: ... Mladých stále přibývá

KNIHKUPEC: Krásné je dovést rodičovství k vítěznému konci,
kdy mladí zmizí z domova ... Než se zase bez peněz vrátí

TOMAN: Nikdy jsem nepochopil, proč rozvedenci stojí tak o děti.
Očekával bych, že si je budou vzájemně strkat

DOCENT: Některá manželství vypadají hrozně, ale drží.
Některá se zdají v pořádku, ale... Ticho a dusno, paličky a nože

TOMAN: Kdybych někdy zakolísal, slib, že mi to rozmluvíš

DOCENT: Ale zkus to rozmluvit šťastné dvojici, nevěstě a její matce

TOMAN: Ženy od nás očekávají dokonalost. Psi žádná nevyhodí,
i když přinese domů breberky, udělá louži vedle nebo občas uteče

MÚZA 1: Prý jste měl v Savoyi zajíčka na smetaně

TOMAN: Doktorka mi naordinovala ušatce, abych brzy běhal.
S brusinkami proti kurdějím. Na Aljašce jsme jedli jen slaninu a boby

MÚZA 1: Smetanové omáčky jsou uváděny jako infarktové diety
v sekci ‚Pro muže, kteří už splnili svoji biologickou úlohu‘

MÚZA 2: K infarktům dochází nejčastěji na rodičovských schůzích,
kde si nejisté učitelky zvyšují sebevědomí ponižováním otců a matek

DOCENT: Špatné známky přičítají rodiče menší píli. Z nevědomosti neprotestují proti diskriminaci na základě horší vrozené paměti
(*Vzdaluje se k baru*)

MÚZA 2: Ženská intuice je také vrozená, stačí jít za vnitřním hlasem

MAJITELKA: (*k Tomanovi*) S intuitivní dominantní družkou byste se nemusel o nic starat, jako pan docent

TOMAN: Od mládí si liboval v nerovných vztazích. Už ve škole vzplanul touhou k učitelce biologie, která ho v kabinetu vycpaných zvířat vyplácela na holou vypreparovanou užovkou

MAJITELKA: K sňatku jsou jen dva dobré důvody: Peníze a děti

TOMAN: Zpočátku měl trochu peněz a ony jen trochu dětí

OBRAZ 28. Před knihkupectvím, o pár dní později, navečer

KNIHKUPEC: (*hrozí za odlétajícím ptákem*) Ty mrchožroute!
(*K Tomanovi*) Pářit se chtěla, bestie, pak že vidí potmě

TOMAN: Láska je slepá. Mladé sovy často žijí se staršími skřivany.
Ti pak chodí pozdě do práce a zbytek dne prospávají

DOCENT: (*na stupátku*) Francouzi se milují při siestě. Okna zastíněná žaluziemi, iluze soukromí, ven zalétají výkřiky a vulgarity

KNIHKUPEC: Jako ve stanu. Nebo v paneláku

DOCENT: U cvrčků a u žen nejsou vydávané zvuky úměrné velikosti

TOMAN: Dívky z tichomořských ostrovů se přitom smějí, až pláčou.
Každý chlap by měl mít alespoň jednou v životě knír a kabriolet
a zakusit barevné štěstí

KNIHKUPEC: Nejmiň se kradou žlutá auta

TOMAN: ... Ty plné prsy polynézských dívek, pro něž je milování
čirá radost, nedotčená ženskou vypočítavostí ... Ty noci skořice
a vanilky, v nichž se tmavá pleť rozplývá a ze tmy svítí jen
pulzující růžová ústřice...

DOCENT: Netvař se jako přesycený kocour!

TOMAN: Ten nenáročný fatalismus barevných etnik!
Schopnost nevidět, co nechtějí vidět: bezvýhodnost, chudobu, stáří...

DOCENT: Tu schopnost bych potřeboval (*Vstupují dovnitř*)

OBRAZ 29. Klub – před otevírací hodinou

TOMAN: Objednal jsem ústřednu a neviditelné mušličky do uší.
V e-shopu ‚Potřeby pro politiky‘

MAJITELKA: (*ukáže k místnůstce za jednosměrným zrcadlem*)
Ten nový nápověda je chodící encyklopedie

TOMAN: (*k Múze*) Nahod'te nám téma

MÚZA 1 (*na točně otevře náhodně knihu*) ... ‚Optimální výška‘

MÚZA 2: (*dotkne se mušličky zakryté závojem, do které jí napovídá
mládenec z dispečinku*) Po tisíciletích přirozeného vývoje se výška
opočlověka ustálila na optimu 160 centimetrů

MÚZA 1: Výška je lineární, zatímco povrchy, třeba plic a kůže,
rostou na druhou a objem svalů a vnitřních orgánů dokonce na třetí

MAJITELKA: My nejsme technicky založené.
Naše síla je v bezmoci

DOCENT: Nepraktičnost vám připadá roztomilá, jako by byla
nějakou výhodou v kuchyni nebo v ložnici

MÚZA 2: (*z mušličky*) Z dvojnásobné výšky vyplývá osminásobná
váha, zatímco plocha kloubů, které všechno nesou, vzroste jen čtyřikrát

DOCENT: Taková by se mi do garsonky nevešla.
Musel bych jí vystrčit z okna ... hlavu

TOMAN: Někdo potřebuje velký dům, ale k čemu velkou družku?
Krásné je mít něco menšího ve větší posteli

DOCENT: Gigantofilie je častá u žen. Velcí muži, jako velcí psi,
přitom mívají kratší život

TOMAN: Tys nějak zvažněl. Už ti došly vtipy?

DOCENT: Všechny mi cestou vypadaly, jak to drncalo

MÚZA 2: *(z mušličky)* Silnic třetí třídy je u nás 30 000 kilometrů

MAJITELKA: Tato informace má pro mě cenu zlata

MÚZA 2: *(z mušličky)* Momentální cena unce zlata je...

TOMAN: *(vzrušeně)* Vy už jste napojená?

MÚZA 2: *(ukáže)* Do jednoho ucha jde text, do druhého pokyny

DOCENT: Co když si někdo splete uši a místo, aby zvolal:
,Kupředu, zpátky ni krok!', vykročí vpřed a spadne z pódia?

TOMAN: Dostane výstrahu z dispečinku. Paralyzérem

MÚZA 2: To tedy ne! *(Pod závojem odstraňuje nápovědu)*

TOMAN: Tady vám nic nehrozí a na jevištích budou herci jistě
neviditelnými provazy v barvě pozadí

MAJITELKA: S tou chytrou povědou by se mohlo hrát i v domově
důchodců. První představení bez nazkoušení v republice!

TOMAN: První ne. Národní divadlo už ohlásilo cyklus čtyřiceti
rychloher. Obehrané kusy po týdnu stáhnou a hned nasadí další

DOCENT: Populární herce stejně brzy nahradí umělí dvojníci
a pak už budou jen vydávat kuchařky

TOMAN: Já vařím v týdenních cyklech na všech čtyřech plotýnkách současně, bez receptů a nikdy totéž, i kdybych chtěl

DOCENT: Naplátkovaná kýta ve velkém hrnci omáčky končí po pěti dnech jako tmavá sedlina, kterou, naředěnou levným vínem, nabízí hostům jako ‚provensálskou specialitu‘

MÚZA 1: Důležité jsou názvy. Flambování pozvedne i karbanátek

DOCENT: Escoffier, král kuchařů a kuchař králů, se obrací v hrobě

MÚZA 2: Pokud ho kuchaři nespálili

DOCENT: *(k Tomanovi)* Představ si vzpomínkový obřad, kde se setkají všechny tvé lásky. Na stuhách bude: Žil jsem nadarmo

TOMAN: Chtěl bych u toho být nebo si to alespoň pustit na videu

DOCENT: Dej se vycpat. Pokud by si tě některá dala do obýváku

TOMAN: Snad do ložnice

DOCENT: Mohl bys být i putovní

OBRAZ 31. Klub – další večer

MÚZA 2: *(na točně v holubičce otevírá knihu)* ‚Reklama?‘

MÚZA 1: *(dotkne se ucha)* I když funguje, půlka peněz je vyhozená oknem. A nikdo neví, která

DOCENT: Stačí vědět, kde je to okno

TOMAN: Sama žena je reklamní poutač.
Ale říká jen ‚tady jsem‘, ne jaká jsem.

DOCENT: Mezi volbami, když není co dělat, nabízejí agentury reklamní kampaň komukoli

MÚZA 1: (*improvizuje*) ,Veselá hopodyně, šetrná ke krajině,
v pátek se postí, v neděli hostí.‘ Míry, IQ, kontakt

TOMAN: Reklama musí podchytit zájem cílové skupiny
... a odvést ho jinam

MÚZA 1: Jako s muži: Zjistit, o co nejvíc stojí ...

DOCENT: A nedat?

MÚZA 1: Ne hned a ne všechno najednou

MÚZA 2: Opony i halenky otevírají scény obměnám starých her.
Romeo, Cyrano a Othello potkávají Mařenku, Kolombínu a Manon

MÚZA 1: A na konci se šťastně rozejdou

TOMAN: Víím, že nemohu mít všechno – macaté opery i divadla
malých forem. Ke svým předsevzetím připisují ,racionální výběr‘,
ale zachraňují hodné Popelky a napravují jejich nemravné sestry

DOCENT: Ženy hledají soulad a zajištění, každá v jiném poměru.
O lásku vlastně stojí víc muži

TOMAN: Dokud vede cesta k nitru branami smyslů,
přijímám vděčně cestu i cíl

DOCENT: Nemívám cíl, ale cestou беру stopařky

TOMAN: Za jízdy, když nemohou vystoupit jim vykládá, co by dělal
na jejich místě. (*Paroduje*) ,Ve vašem věku bych se nechal vydržovat.‘

DOCENT: V konzumní společnosti jsou některé lidské potřeby stále
zajišťovány jen velmi nedokonale

MÚZA 1: Co bychom dali za pouhé jméno s adresou a výší konta

DOCENT: Fakulta sociálních věd by měla zrušit genderové studie
a otevřít praktičtější obor ,dohazovačství‘

MÚZA 1: To není věda, ale umění. (*Melodie Znáím jednu dívku...*)

DOCENT: Nové obory vzniknají a staré končí. Třeba výuka

MÚZA 2: Vzdělání přece řeší všechno, s čím si politici neví rady

TOMAN: Přibude i vysoká pomocná, ale učit bude umělá inteligence

HOST: Učitelé skončí na smetišti dějin?

TOMAN: Přijmou je zpátky jako asistenty

OBRAZ 31 Klub – večer

MÚZA 1: Život by byl snadnější v nevědomí konečnosti
a šťastnější bez zrcadel.

HOST: Zvířata netuší, jak málo času jim zbývá.
Netrápí je povislost a nedokonalosti zakrývají chloupky

DOCENT: Andělé chloupky nemají, jsou dokonalí.
Připustíme-li existenci duše...

HOST: I u žen?

DOCENT: Jen u žen.

TOMAN: Přál bych si prožít něco nadpřirozeného, jako většina z nich

HOST: Věčné situace, na rozdíl od těch lidských, mají technická
řešení. Třeba mobily už dokáží skoro zázraky

MÚZA 1: Ale co romantika?

DOCENT: Posvítí i pod pod peřinou

MÚZA 1: *(k Tomanovi)* Kdybyste měl stroj času...

TOMAN: Cestoval bych do minulosti, kdy ženy mívaly více dětí než
mužů. Sponzoroval bych mladou Boženu a Bedřichovi napsal libreto
k opeře Prodaný ženich, který se, jako já, zaprodal vícekrát

DOCENT: Obrozenecké období umožnilo vlastencům vymýšlet nová slova ... třeba ‚námluvníci‘ nebo ‚sounož‘. Nebo ‚soulež‘

HOST: Soulež?

TOMAN: Pro sdílení lože v dlouhodobém vztahu.
V pravidelnosti, i méně časté, je pro ženy cosi uklidňujícího

MÚZA 1: (*z nápovědy*) Nejnižší frekvence styků je na Islandu

DOCENT: U nás je průměr tři až čtyři dny. Vzorný manžel se načasuje na půl týdne, aby mu vycházely vždy stejné dny, ve středu ráno a v sobotu večer, a nedělal v tom manželce bordel

HOST: Důležitý je i tepelný soulad. Ten by se měl ujasnit hned na začátku, ne až o svatební noci. – Já chci zachumlat! – Já odkrýt!

DOCENT: Ženy jsou většinou teplomilné. Protopí majlant.
V zimě si nemohu dovolit návštěvy

MÚZA 1: Mužům se nechce do romantických vztahů ani v létě

HOST: Romantika je gendrově nekorektní a brzy bude trestná

TOMAN: S ověřeným *Souhlasem ke sblížení* se jen rychle a mlčky naplní skutková podstata

MÚZA 2: To mi nepřipadá vtipné.
Mám ráda anglický humor. Ne anekdoty – tu improvizaci

TOMAN: Humor může být generován, oceňován, tolerován
a pak je tu černá díra humoru – doslovnost

DOCENT: Většina mužů věří, že jim humor zvyšuje hodnotu

MÚZA 1: Humor vychází z hlavy, veselost ze srdce

TOMAN: Nesoulad způsobuje neochota žen ke hrám s čímkoli nepravděpodobným. Více je baví odchylky a defekty

KNIHKUPEC: Třeba spadlé kalthoty

TOMAN: Manželka nasype muži do kalhot kýchací prášek ...

MAJITELKA: Proč by to dělala? To je nějaký vtip?

TOMAN: Čeká, kdo začne kýchat

MAJITELKA: Čím jsou muži vtipnější, tím méně mají přátel

DOCENT: Nakonec mluví sami se sebou a my je pozorujeme za zrcadlem. (*K Tomanovi*) Až ti začnou chodit reklamace, stačí předložit učenému kolegiu psychiatrů některou z tvých teorií o životě

TOMAN: Vtipný člověk potěší vícekrát; zabit může být jen jednou

DOCENT: Zbaví tě svéprávnosti, jen budeš muset pobýt nějaký čas v Ústavu pro citové poruchy starých mládenců

OBRAZ 32. Lázeňské apartmá

DOCENT: (*nahlíží Tomanovi přes rameno*) K čemu je ti kompas? Jdeš přece najisto za svou střelkou

TOMAN: Tahle šipka zaměřuje „animální“ magnetismus

DOCENT: Nejpůsobivější cíle jsou v severních Čechách?

TOMAN: Ze severu působí silně Švédky, které si zimními sporty posilují svaly vnitřních stehen. A ovšem i roztomilé Eskymačky

DOCENT: Že jsem také nevyrazil do světa!

TOMAN: Nejde o počet, ale o typovou bohatost. Představ si velkou sbírku motýlů – samé bělásky. Naše vztahy mají kořeny v pravěku, ale už nemusíme lovit. Obcházíme svůj revír a sbíráme slabší kusy

DOCENT: To je jak z příručky pro myslivce

TOMAN: Všechny jsou náhražkou za tu jedinou ideální, která nikoho nepotřebuje

DOCENT: Taková kulatá eskymačka porostlá hebounkou srstí ...

TOMAN: V zimě hřeje, v létě chladí

DOCENT: Eskymáci preferují ženy, které už měly děti s jinými a nabyly tak cenné mateřské i jiné zkušenosti

TOMAN: Nejspíš ve mně koluje eskymácká krev.
Mé přítelkyně nejsou žádné prvorodičky

DOCENT: Nejdřív o ty s dětmi nestojíme, protože s námi nemohou být pořád. Později je z téhož důvodu preferujeme

TOMAN: Právo prvorozeného by se mělo přenést na poslední narozeného, který by trnul, aby nebyl ještě předstížen pohrobkem

DOCENT: Nic zajímavějšího tě nenapadá?

TOMAN: Nejvíc času věnují úpravě zevnějšku kočky, mouchy a ženy. Osm let v koupelně, patnáct prohovoří, dva roky promilují a sedm let jsou mrzuté ... Jen sedm?

DOCENT: I tak věřím, že sehraný pár má větší hodnotu než prostý součet dvou jedinců

TOMAN: Ano. Propojený párek o stejné váze můžeme pověsit na hřebíček na zeď, zatímco dvě jednotlivé nožičky ne!

OBRAZ 32. Klub v provozu

MÚZA 2: (*v holubičce rozevívá knihu*) ‚Civilizace‘? To je snad jasné

DOCENT: Civilizace započala pochopením mechanismu plození. To vedlo k párování a rozdělení rolí podle schopností a inklinací

HOST 1: Na úsvitu civilizace si bystřejší matky ochočily otce a zadaly jim pracovní program zajištění a ochrany, aby se mohly samy věnovat ‚lidštějším‘ věcem

TOMAN: Později požadovaly stále víc, všechno prozradily a ztratily

HOST 2: Zájem by povzbudilo obnovení věna

MÚZA 1: (*vyhledne ze šatny*) Věno by měli mít muži. I výbavu

HOST 1: Věnem je jejich potenciál

MAJITELKA: (*nahlédne do šatny*) Hotovo? Co děláš dneska?

MÚZA 1: (*za paravánem*) Ještě mušličku ... Astro!

MÚZA 2: (*oživeně*) Astrologii? Nechceš vyměnit

MAJITELKA: Nemůžete se pořád střídat

MÚZA 2: Pod tím šifónem nic nepoznají

MAJITELKA: Máš afektovaný přednes. A ty vadu řeči

MÚZA 2: Zahraju kohokoli. (*Napodobí Múzu 1*) ‚Ještě mušličku‘

MÚZA 1: Astro – nomii

MÚZA 2: Tak tu si strč ... do ucha

MAJITELKA: V nejhorším se hodně ptej. Rádi poučují

MÚZA 1: (*vchází do sálu a na točně odstředivou silou rozprostírá závoj. Zamíří k jedné z kójí*) Dobrý večer, pane profesore

HOST 1: (*vstává*) Zářivý kosmický čas (*Zdraví obloukem paží*)
To je náš pozdrav. Slunce stoupá zleva a klesá vpravo dolů

MÚZA 1: Od vás se vždycky tolik dozvím ... co je tam nahoře

HOST: Co – a ‚kdo‘!

MÚZA 1: Z astronomie jsem měla jedničku ... S hvězdičkou.
(*Přítlačí si mušličku*) Něco nás přece jen naučili

(V pozadí spěchá do přístěnku pod kapucí nápověda)

HOST 1: Co tu dělá ten poustevník?

MÚZA 1: Velikost mimozemšťana ... je nepřímo úměrná koeficientu gravitace na jeho domovské planetě

HOST: Správně! ‚Gravitační paradox‘, jak říkáme ve Spolku přátel jiných bytostí.

KNIHKUPEC: *(napodobí oblouk)* Všichni máme ‚jiné‘ doma

HOST: Moje žena mi nerozumí. Je tak... *(ukáže k zemi)*

MÚZA 2: *(připojuje se)* Malá?

HOST: *(tiše)* Přizemní *(Přisedá k nim i Docent)*

KNIHKUPEC: Moje mi rozumí, tím je to horší

DOCENT: Proměnlivost je kořením života. Motivací už není ani dočasná zamilovanost, ale pouhé vzrušení z novosti

MÚZA 2: ‚První nevěra je pro slušnou ženu důležitější mezník než první láska‘

DOCENT: Zase z nějaké hry! Na všechno máte po ruce repliky

MÚZA 2: Dobrá paměť je i podmínkou dobrých vztahů

TOMAN: Paralelních

MÚZA 2: *(opakuje nápovědu)* Více malých romancí, o stejné celkové délce, vzbuzuje pocit bohatějšího času než jedna velká

DOCENT: Záletnost subjektivně prodlužuje čas

MÚZA 1: Ale objektivně zkracuje život

HOST: Na výzkumu dlouhověkosti dnes pracuje řada týmů financovaných miliardáři ve zpozdilé víře v zázraky.

DOCENT: (*K Tomanovi*) Kolik ti bude letos? Zase čtyřicet devět?

TOMAN: Poslední rok jsem prakticky nežil

MÚZA 1: Elixír mládí, kámen mudrců, nápoj lásky, zlato z olova...

HOST: Já bych bral tu moudrost

MÚZA 1: Mně chybí víc peníze

DOCENT: Brzy budou na myšlení a paměť povzbuzující prostředky

MÚZA 1: Na myšlení – nebo paměť? ... Na paměť asi dražší

TOMAN: Vůbec ne. Budou se přidávat do pitné vody jako fluor na zuby, abychom si pamatovali všechny přibývající povinnosti. ... A nezapomínali na zuby

DOCENT: Tebe už ani nelze nařknout z nevěry, když si žádnou nepamatuješ déle než patnáct minut! Až se ještě zhoršíš, postačí jediná, která tě bude pokaždé vzrušovat novotou

TOMAN: Pamatuji si všechny své příběhy, jen už nevím, komu jsem co napovídal

DOCENT: Paměťové buňky ubývají s věkem – ale i se vzrušením

TOMAN: Nejsem chodící paměťová nádoba jako ty. Jsem taková roura, kterou protéká život

DOCENT: ... Potřeboval bych něco na zapomínání. Na všechny ty promarněné příležitosti, když jsem byl ještě náročný

TOMAN: Nevybíraví později litují, že si víc nevybírali a vybíraví, že nebrali všechno. Ale jak zapomenout na to, co se nestalo

DOCENT: Někdy nevím, jestli už jsem měl kaši, a musím se zvážit

TOMAN: Když jsem ještě chodil, míval jsem i tři večere v různé společnosti za večer

MÚZA 1: (*dotkne se nápovědy*) Zbavit se nechtěných vzpomínek a obohatit si pocity půjde úplným přestupem do nového života

TOMAN: Přistoupíme-li na vymazání paměti elektrošoky, lze si už dnes představit agenturu, která opatří zájemcům novou identitu, včetně převodu konta na nové jméno – v jiné zemi a v jiné situaci

MÚZA 1: ... Tam se nic netušící klient potká s někým z minulosti, dostane druhou šanci – a už tu máme námět na film

MÚZA 2: V případě nouze se bude moci kdykoli vrátit zpět do původního života, také v jiné situaci.

Jako žebrák

TOMAN: Patřím k menšině mužů, kteří se nepovažují za velké milovníky, spíš za veselé. Ženy předstíraná neobratnost uklidní a pozdější ‚zlepšení‘ si připisují k dobru

DOCENT: Tobě se nikdy nestane, že selžeš?

TOMAN: Kdyby jen někdy. Myslím utíká krev do hlavy!

DOCENT: Šťastlivcům bez závazků stačí rychlý vůz a široká postel

TOMAN: Když už mám všechno ostatní, proč si ještě nepořídit opravdovou vřelou lidskou bytost?

HOST: Elementem žen je voda. Proto jsou pořád v koupelně

TOMAN: Umím si představit život se zralejší *najádou* o výtlaku kolem sedmdesáti litrů. Výtlak popisuje postavu lépe než váha

MÚZA 1: Těleso ponořené do kapaliny... Ale málokterá má sud a chtěla by se nořit po každém jídle

TOMAN: (*stranou k Docentovi*) Zase jsi přišel o byt?

DOCENT: Jen o pokoj. Ale moji hrdost uráží zůstat pod jednou střechou se svým nástupcem, i když mu tu zkušenost přeji

TOMAN: Úsporné ‚samotky‘ na způsob uzavřených postelí s nebesy nebo zateplených stanů se budou instalovat do větších bytů, až zase klesnou teploty, stoupnou ceny a přibude rozhodů

DOCENT: Soukromí potřebujeme jako spánek, abychom se ukryli před zmatky světa a ujasnili si, co dál

TOMAN: A zpomalili plynutí času.
Na počátku bylo ticho a šero

MÚZA 1: Pak dostal Adam Evu

TOMAN: Láska bez vlastního úsilí by mě netěšila.
Průzkum, manévrování, výpady, úniky

MÚZA 2: Co umělecký rozměr – souznění

TOMAN: Proto si gigolové montují do poklopců miniaturní hrací strojky na pero.

DOCENT: Do manželství vstupují pokaždé s nejlepším předsevzetím

MÚZA 2: Svatební salóny nabízejí pásy cudnosti i pro muže.
Z mandlového těsta

TOMAN: Vývojáři ve Vatikánu přišli s inovativním řešením hříchu cizoložství. Ženich si dá zaoperovat do slabin mikročip, kompatibilní jen s mikročipem jeho snoubenky

HOST: Hezké gesto vzájemné důvěry

TOMAN: V jiné kombinaci dostane ránu a ztratí dva body

DOCENT: A když ten zákrok odmítne?

TOMAN: Při podpisech v sakristii mu věrnostní čip nastřelí přes nohavici speciálně vyškolení ministranti

DOCENT: Poslední dobou mám pocit, že pod mou postelí hnízdí nějaký zlomyslný plivník

TOMAN: Genová manipulace umožní vývoj mazlíčků do malých bytů i pod postele, s kočičí čistotností a psí družností. Stačí je pak zkřížit s lumíky, kteří se sami vrhají z útesů, případně balkónů

MÚZA 1: Časopisy pro ženy doporučují čtenářkám seznamovací psy, kromě bojových plemen, aby je mohli muži oslovovat přes chlupaté prostředníky, bez obav z ponížení a pokousání

MÚZA 2: Existují už půjčovny těch psíků? Třeba jen na pár dní

HOST: Stačí, když za sebou potáhnete prázdný obojek, zájemci vám začnou pomáhat s hledáním a slovo dá slovo

TOMAN: Nebo si připněte ocas ... jako odvážný módní doplněk. Se sponou, s mašlí, s číslem

DOCENT: Postavení a pohyby ocasu vyjadřují pocity. Hned je vidět, kdo nás má rád, a kdo by nás rád prohnal

MÚZA 2: (*z napovědy*) Opice ‚Nového světa‘ na rozdíl od těch afrických se ocasy přidržují větví

TOMAN: Podáváním ocasů se i zdraví. Ovládání přídatných končetin je dokladem duševní vyspělosti

MÚZA 2: Jedinci zvýhodnění prvními náznaky uvažování, by měli být úspěšnější a šířit dispozice k myšlení dál. Uvážlivější jednání ale vede k ústupu a inteligentnější zvířata vždy vyhynou

MÚZA 1: Myšlení není evolučně výhodnou mutací

TOMAN: Když jsme si na základce jako zamlouvali holky, letěly ty předčasně vyvinuté. Já jediný si vybral tu s nejlepšími známkami, i když měla k jedničkám jedničky

HOST: Kdyby se kterýkoli národ pároval na základě vnitřních kvalit, v příští generaci by intelektuální elitou ovládl svět

TOMAN: V období falešné zralosti jsem předčasně zmoudřel, ideál krásy opustil, a bláhově vsadil na inteligenci

MÚZA 1: Jedna inteligence v páru stačí; dvě nedělají dobrotu.
Jedna chytrá a jeden úspěšný

TOMAN: Ještě později jsem vsadil na charakter, ale kvalitní ženy očekávají totéž. Už nedoufám nalézt všechno pohromadě. Jednu беру do společnosti, jednu domů, jednu do lesa, jednu do vody

DOCENT: Vysvědčení, vzhled, inteligence, povaha, zaměření...
Co životní energie? V lásce i manželství nakonec vítězí výdrž

MÚZA 2: Hubeným chybí fyzické rezervy

DOCENT: Většině mužů nadváha nevádí. Ani nic jiného.
Ale stydí se s nimi ven.

TOMAN: Kdybych já si s takovou vyšel, všichni by mysleli, že jsem objevil něco zajímavého, a začali by se opičit

DOCENT: V období zamilovanosti můžeme protějšky ještě tvarovat.
A ony nás ... Proto by se mělo zkracovat
(*Zevniř prosklených dveří visí cedule: PŘIJDU HNED*)
... To se dávalo, když šel vedoucí s prodavačkou dozadu.
,Inventura' mohla být i přes noc

TOMAN: Nevyslovené nám připadá méněcenné. Je ale láska přicházející v záplavě slov větší než ta sdílená jen pohledy a doteky?

MÚZA 1: Jinak odpoví muž, jinak žena

DOCENT: Pro mnohé pocity nám stále chybějí slova.
Milování z povinnosti, ze zvědavosti, jako investice, pro radost druhým, z vděčnosti, ze msty

MÚZA 1: Pro každého existuje někde osudový protějšek

TOMAN: Osudovým ženám se osudový muž rozumně vyhýbá

DOCENT: Láska na první pohled bývá přeceňována.
V dychtivém mládí neprožíváme velké lásky, to si jen namlouváme

MAJITELKA: (*přichází s nákupy*) Mladým chybí srovnání. Myslí, že zatím měli jen smůlu a bude líp. My už víme své. První milování je jasné. To poslední se asi pozná až o dost později

DOCENT: Sblížení v pokročilém věku nevyžaduje kostýmovou zkoušku ani generálku, a mnohokrát přebraný kus probíhá živelně, jako když se protrhne hráz bahnitého rybníka

HOST: Muži končí s infarkty a ženy s křečovými žilami

DOCENT: Ani přátelství už není, co bývalo. Stává se dohodou o sdílení upravených společných vzpomínek

TOMAN: Opravdový přítel ti pomůže zakopat něco těžkého v noci v lese a neptá se, co v tom pytli je

OBRAZ 38. Stejně místo o pár dní později

MÚZA 1: (*přidrží dveře vjíždějícímu Tomanovi*)
Dobrý večer, pane inženýre. Včera jste vynechal

TOMAN: (*mávně rukou*) Násilí páchané ženami na mužích, bývá zpochybňováno. Moment, kdy počítačící odpor vystřídá součinnost s uspokojivým závěrem, nelze přesně stanovit a opožděný souhlas je právně zapeklitá věc

MÚZA 1: Násilí žen? Snad jen vášeň, nedočkavost

HOST: ‚Být sám sebou‘ vnímáme kladně, přestože jde v podstatě o bezuzdnost. Jako u splašeného koně

TOMAN: Zobrazení žen a koní patřivalo k základům výtvarného umění. Modely se svlékaly, kůň odstrojoval

MÚZA 2: Dnes už se nestydíme svléknout, ale zazpívat

HOST: Zpěv je intimním projevem a vibracemi přes měkké patro stimuluje mozek. (*Usedá k pianu*) ... Je nějak rozladěné

KNIHKUPEC: (*Otevírá víko a nalézá uvnitř desky s kartičkou*)
... Tady bylo to heslo k zabezpečení! – Po celou dobu!

MAJITELKA: Kvůli němu jsme vylamovali drahé bezpečnostní dveře? To nové už nezapomeneme. Datum naší svatby

KNIHKUPEC: Mám ho v počítači – s vykřičníkem

TOMAN: Stále zajímavější počítačové programy odvádějí zájem mužů od žen. V petici, zasláné jedinému výrobci systémů, o kterém feministické hnutí vědělo, požadovaly aktivistky vývoj napínavých vzdělávacích her i pro ženy – bez závodních aut a rychlopalných zbraní

MÚZA 2: Nejvyšší čas nabídnout něco opomíjené polovině lidstva!

TOMAN: Nařčením z *počítačové diskriminace* vystrašily Billa natolik, že uvolnil miliardu na programy, které by zabavily něžné pohlaví. První nenásilná hra založená na rychlosti a koordinaci pohybů je už hotová. U nás bude ke stažení jako *Rychlopřebalovačky*.

DOCENT: Konečně něco pozitivního ze Silicon Valley

MÚZA 2: (*k Tomanovi*) Proč vy jste se nikdy neoženil?

TOMAN: Rád bych se usadil, založil rodinu a pomáhal se vším napůl, ale nemohu být sám šťastný, dokud se nezlepší situace všech žen

DOCENT: (*tiše*) Zajištěné družky polevují ve svém snažení a dávají průchod svým horším stránkám

TOMAN: (*stranou*) Manželství potřebuji jako kočovník garáž

DOCENT: I děti jsou čím dál horší. Kdyby mi to finanční situace dovolovala, hned je vydědím!

MÚZA 2: Jednu z těch, které jste zdánlivou bezmocí oklamal, si budete muset vzít – jinak vás ostatní shodí ze srázu

TOMAN: Kdybych si vzal kteroukoli za manželku, při svém smyslu pro fair play bych si musel vzít i všechny ostatní, nebo jim alespoň nabídnout nejbližší možné, a vzít si je za manželky

DOCENT: Dřív bys jim nabídl slušné věno a všechny dobře vyvdal

TOMAN: Dnes bych je tím urazil. Chtějí se vdát, rozvést a mít ze všeho půlku. Kde bych tolik půlek vzal

OBRAZ 38. Lázeňské apartmá - hlasitý poslech

TOMAN: ... uvažujete ve škole o zavedení těch nových ‚trestátek‘?

UČITELKA: Myslíš ty levné bambusové rákosky z Číny?

TOMAN: Právě aby to nedělaly rozlícené učitelky, zavádějí teď na Západě šterbinové automaty, kam děcka strčí ruku, samozřejmě se souhlasem rodičů a s pocitem viny

UČITELKA: Který rodič by souhlasil... (*Vstupuje Docent*)

TOMAN: Devadesát procent. Někteří si je objednávají i domů

UČITELKA: To by se tady neujalo

TOMAN: Inovace spočívá v tom, že bolestivý, ale neškodný výboj nepříjde pokaždé. Častost a intenzita se náhodně mění, takže je v tom i vzrušení ze školy hrou, doporučované Komenským

UČITELKA: A kdo by platil tu elektřinu?

TOMAN: SRPŠ. Zavolej na ministerstvo (*Ukončí hovor*)

DOCENT: Jednou si budou studenti místo školních předmětů zkoušet životní situace na simulátorech umělé inteligence

TOMAN: Svě psy jsem vychovával mírnými tělesnými tresty a znovuzavedením principu kolektivní viny. Štěkají už jen jeden po druhém, a když něco provedou omlouvají se třením paciček

DOCENT: Omluvy! Zatímco jinde muži krváceli za svou čest, naše holubičí povaha vystačila s nadávkami. Ani ‚emancipované‘ souboje by bytovou krizí nevyřešily

MÚZA 1: Sekundanti by si vyměňovali soubojové neschopenky

DOCENT: Fyzické násilí páchají bezradní muži. Psychické zůstává doménou žen ... Raději facku a klid než doživotní dusno

TOMAN: Nejpodlejší násilí na klamaných mužích ukončily testy DNA. ... Ale znejistily tradici krevní msty

HOST 1: Dříve žena podstrčila dítě z lásky dobrému živiteli. Dnes svede zámožného ňoumu, prokáže mu otcovství, a z jeho plateb žije s někým z lásky

TOMAN: S rozmachem křivopřísežnictví se hra na spravedlnost stává alibistickou fraškou soudního aparátu, předstírajícího, že lži obou stran, které nelze vyvrátit, jsou skutečností

DOCENT: Násilí mužů poslední dobou ubývá. Prostě odcházejí

TOMAN: Úroveň promiskuity ve společnosti určují ženy. My jen vyplňujeme prostor příležitostí

DOCENT: Rozvíjet jedinou romanci nebo znehodnocovat lásku krátkými vztahy je hamletovská otázka

MÚZA 2: Moderní divadlo nenabízí jen klasické inscenace starých mistrů, ale i nápadité obměny

KNIHKUPEC: (*cituje z novin*) Tady píšou o novém ‚ekologickém‘ zpracování Romea a Julie. Dva nepřátelené klany tuleňů a mrožů nepřející lásce sdílejí ubývající ledovou kru – obraz našeho světa, ohroženého globálním oteplováním.

Herci jsou zašití v originálních kůžích, takže je to také o ochraně zvířat

TOMAN: V Americe už vyřešili i problém vyšších diváků bránících výhledu těm za nimi

MÚZA 1: Budou trčet v poslední nemravné řadě?

TOMAN: Každý ví, kolik měří vestoje, ale kolik vsedě? Někdo má dlouhé tělo a krátké nohy, někdo naopak

MÚZA 2: Před pokladnou bude sedátko s posuvným měřidlem?

MÚZA 1: Lístky se dnes objednávají a nikdo neví, kdo přijde

TOMAN: Na Broadwayi se sedadla zvyšují a snižují hydraulicky. Zpočátku to dělaly uvaděčky, ale pletly si ventily a při kontrole laserovými zaměřovači si diváci stěžovali, že jim vypadávají vlasy. Teď užívají divadelní lať, ke které se temena nastavují nadoraz

MÚZA 2: Tu by mohly poponášet uličkami baletky, které ztloustly

MÚZA 1: Baletáci, kteří zchromli, by zase mohli rozdávat polštářky

DOCENT: Dřív se chodilo do divadla častěji. Když ještě nebyly tak drahé lístky a tak snadné známosti. Každý měsíc nový kus

HOST: Nebo místní ochotníci! Všechno to dovádění kolem. Strhli na sebe kulisy, podpálili sokolovnu a představitelka hlavní dvojrole otěhotněla z více možností

MÚZA 1: Divadla se stávají výkladními skříněmi pro herce. Peníze jsou až ve filmu a v prodeji pajduláků

TOMAN: Hollywood zachránily emancipované ženy. Na Západě by považovaly za ponižující scházet se jako u nás jen za účelem pelešení. Chtějí, výlet, večeři, kino ... nějakou hodnotu předem, aby se ujistily, že nejsou využívány – a teprve pak se nechají využít

DOCENT: Kam se ale hrabou na naše svéhlavičky, které požadují jedním dechem rovnoprávnost i úhradu všech výdajů mužem podle nového pravidla: „starší a vyšší platí“

(Ukázka prvních tří dílů nekonečného konverzačního seriálu Na nejrůznější náměty, rozvíjené stálými i náhodnými hosty klubu bezdotykové zábavy)

Evžen Vítkovský

Filmové scénáře

Freud a osudová žena	3 – 69
Něžněnky	71 – 142
Múzy	143 – 219

Vydalo nakladatelství Budeč
Mlýnská 190
27716 Všetaty

Vydání první, Praha 2024

ISBN 978-80-907484-3-9

Ukázky našich dalších knih: www.nalezka.cz

Objednávky: Budec@email.cz Tel. 604 442 381

Filmové scénáře

FREUD a osudová žena (podle stejnojmenného románu)

O životě a díle Sigmunda Freuda pojednává mnoho knih. Žádná se ale nezabývá jeho erotickými zážitky v dětství ani jeho prvními milostnými zkušenostmi, přestože právě tato období formují osobnost jedince.

„Siggi“ si vedl od šesti let deník, ale před sňatkem všechny záznamy spálil, takže z první třetiny jeho života zůstalo jen nemnoho informací.

Ta nejzajímavější, prázdninový pobyt v Příboru na vrcholu puberty, nabízí vskutku freudovský příběh. Přibyla jedna postava, jinak popisy prostředí, osob a situací odpovídají skutečnosti.

Osudová žena nemusí být uhrančivá kráska. Osudy druhých může měnit i vroucná bytost s mimořádnou schopností vmýšlení.

Něžněnky (na základě stejnojmenné knihy)

V lázních, založených na místě s nejvyšším průměrným věkem dožití, se rodí i jemné dívky s mimořádným smyslem pro duševní soulad.

Po únosu jedné z nich, pozdější hvězdy filmů pro muže, zřídí město „něžněnkám“ exkluzivní školu s důrazem na rozvoj nejlepších ženských vlastností. Jako nevěsty se zárukou jsou vyhledávány nejuspěšnějšími muži z celého světa, ale zajímá se o ně také podsvětí a jsou trnem v oku feministickému hnutí. Exportní program naruší nejslibnější absolventka, která odmítne zavedený systém a všechno změnit.

MÚZY (nekonečný komediální seriál – první 3 díly)

V konzumní společnosti, která dobře zajišťuje většinu lidských potřeb stále chybí intelektuální veřejné domy, kam by duševně deprivovaní muži mohli zajít na chvíli duchaplností, které doma i jinde postrádají.

Klub bezdotykové zábavy založí v rehabilitačních lázních zámožný starý mládenec, zatímco mu jeho přátelé s nejlepšími úmysly zařizují riziková setkání s potenciálními nevěstami...

